

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 5. května 2006 v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Nováka a přísedících Oldřicha Piňose a Renáty Minářové, **t a k t o :**

Obžalovaní

1. K.V.,

nar. XXXXX, bez pracovního poměru, trvale bytem XXXXX, XXXXX,

2. H.K.,

nar. XXXXX, bez pracovního poměru, trvale bytem XXXXX, XXXXX,

3. K.K.,

nar. XXXXX, dělník XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX,

4. S.Č.,

nar. XXXXX, bez pracovního poměru, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t.č. bezdomovec XXXXX, XXXXX,

5. J.Ch.,

nar. XXXXX, bez pracovního poměru, trvale bytem XXXXX, XXXXX, t.č. bezdomovec XXXXX, XXXXX,

6. M.D.,

nar. XXXXX, dělník XXXXX, XXXXX, trvale bytem XXXXX, XXXXX, XXXXX,

j s o u v i n n í , ž e

1. obžalovaná K.V.

v době od 21.00 hod. dne 27.5.2005 do 01.30 hod. dne 28.5.2005 ve Zlíně, část XXXXX, ulice XXXXX, v obývacím pokoji rodinného domu, v úmyslu usmrtit, napadla po předchozí slovní rozepři za použití blíže nezjištěné a nelegálně držené střelné zbraně ráže do 6,5 mm, kterou jí na její žádost opatřila obžalovaná H.K. od obžalovaného M.D., svého manžela P.V., nar. XXXXX, trvale bytem tamtéž, a to tím způsobem, že jej z bezprostřední blízkosti střelila dvakrát do hlavy s otvory vstřelu v pravé spánkové krajině a otvorem výstřelu v levé spánkové krajině, přičemž mu způsobila vážné poranění mozku, kdy v důsledku tohoto zranění na místě zemřel,

tedy

- jiného úmyslně usmrtila,
- bez povolení opatřila sobě střelnou zbraň

2. obžalovaná H.K.

v přesně nezjištěné době před spácháním trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr.zákona na poškozeném P.V. požádala obžalovaná K.V. obžalovanou H.K. ve Zlíně – XXXXX o poskytnutí služby spočívající v donesení zbraně pro její osobní ochranu, kterou jí předá neznámý muž na určeném místě, kdy obžalovaná H.K. na základě předchozí domluvy převzala blíže nezjištěnou střelnou zbraň dne 27.5.2005 v dopoledních hodinách ve Zlíně, v části Cigánov, od obžalovaného M.D., zabalenou a uloženou v igelitové tašce a následně zbraň předala kolem 17.30 hod. obžalované K.V. v jejím bydlíšti a v době po spáchání vraždy na poškozeném P.V. jí obžalovaná K.V. opět zbraň předala s tím, aby ji vrátila, kdy obžalovaná H.K. střelnou zbraň vrátila obžalovanému M.D. v dopoledních hodinách dne 28.5.2005 ve Zlíně – XXXXX u budovy hasičů,

tedy

- bez povolení opatřila jinému střelnou zbraň

3. obžalovaná H.K. a obžalovaný K.K.

ve Zlíně – XXXXX dne 28.5.2005 po spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr.zákona na poškozeném P.V. byli seznámeni obžalovanou K.V. s tím, že zastřelila svého manžela P.V., přičemž v úmyslu, aby obžalovaná K.V. unikla trestnímu stíhání jí v následujících dnech po tomto činu pomohli s odstraněním stop v domě včetně odklizení a odvozu mrtvolky poškozeného,

tedy

- pachateli trestného činu pomáhali v úmyslu umožnit mu, aby unikl trestnímu stíhání,

4. obžalovaný Č. a obžalovaný J.Ch.

ve Zlíně – XXXXX se dne 29.5.2005 dověděli od obžalovaného K.K. o spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr.zákona na neznámém muži – podnikateli, přičemž tuto skutečnost bez odkladu neoznámili státnímu zástupci ani policejnímu orgánu a na žádost obžalovaného K.K. tomuto pomáhali v následujících dnech s odklizením mrtvolky poškozeného P.V., od kterého převzali za účelem likvidace těla zakopáním i náradí, kdy mrtvolu následně ukryli na místo jejího nálezu policií v lesním porostu pod železniční tratí Zlín – Vizovice, kilometrovník

15,4, pod železničním náspem, přičemž od obžalovaného K.K. obžalovaný S.Č. převzal i křeslo, které bylo potřísněno krví poškozeného, a toto spálil,

tedy

- hodnověrným způsobem se dověděli, že jiný spáchal trestný čin vraždy (§ 219) a takový trestný čin neoznámili bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu,

5. obžalovaný M.D.

v přesně nezjištěné době ve Zlíně před spácháním trestného činu vraždy na poškozeném P.V., k jejímuž spáchání došlo v době od 21.00 hod. dne 27.5.2005 do 01.30 hod. dne 28.5.2005 byl telefonicky požádán obžalovanou K.V. o poskytnutí střelné zbraně z důvodu údajné osobní ochrany pro případ napadení ze strany jejího manžela poškozeného P.V., kdy na základě této žádosti jí opatřil dne 27.5.2005 blíže nezjištěnou střelnou zbraň ráže nejméně 6,5 mm, drženou nelegálně bez řádného povolení, kterou jí opatřil prostřednictvím obžalované H.K., kdy této předal zbraň dne 27.5.2005 v dopoledních hodinách ve Zlíně, části Cigánov, a po spáchání trestného činu vraždy předmětnou střelnou zbraň po předchozí domluvě převzal od obžalované K.V. zpět, a to opětovně prostřednictvím obžalované H.K., která mu zbraň vrátila dne 28.5.2005 v dopoledních hodinách ve Zlíně – XXXXX u hasičárny,

tedy

- bez povolení opatřil jinému střelnou zbraň,

6. obžalovaný M.D.

v přesně nezjištěnou dobu dne 28.5.2005 ve Zlíně v souvislosti s vrácením střelné zbraně od obžalované K.V., se dověděl od této o spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr.zákona na poškozeném P.V. a tuto skutečnost bez odkladu neoznámil státnímu zástupci ani policejnímu orgánu,

tedy

- hodnověrným způsobem se dověděl, že jiný spáchal trestný čin vraždy (§ 219) a takový trestný čin neoznámil bez odkladu státnímu zástupci nebo policejnímu orgánu

t í m s p á c h a l i

obžalovaná K.V.

ad 1)

- trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 tr.zákona
- trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr.zákona

obžalovaná H.K.

ad 2)

- trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr.zákona

ad 3)

- trestný čin nadržování podle § 166 odst. 1 tr.zákona

obžalovaný K.K.

ad 3)

- trestný čin nadržování podle § 166 odst. 1 tr.zákona

obžalovaný S.Č.

ad 4)

- trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zákona

obžalovaný J.Ch.

ad 4)

- trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr.zákona

obžalovaný M.D.

ad 5)

- trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona

ad 6)

- trestný čin neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr. zákona

a o d s u z u j í s e

Obžalovaná K.V.

podle § 219 odst. 1 tr.zákona za použití § 35 odst. 1 tr.zákona, § 40 odst. 1, odst. 4 písm.b) tr.zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

8 (osmi) let.

Odsouzení je nepodmíněné.

Podle § 39a odst. 3 tr.zákona se obžalovaná zařazuje pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou.

Obžalovaná H.K.

podle § 166 odst. 1 tr.zákona za použití § 35 odst. 1 tr.zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr.zákona se obžalované výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu **2 (dvou) let.**

Obžalovaný K.K.

podle § 166 odst. 1 tr.zákona k trestu odnětí svobody v trvání

20 (dvaceti) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr.zákona se obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu **3 (tři) roků.**

Obžalovaný S.Č.

podle § 168 odst. 1 tr.zákona k trestu odnětí svobody v trvání

18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr.zákona se obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu **3 (tři) roků**.

Obžalovaný J.Ch.

podle § 168 odst. 1 tr.zákona k trestu odnětí svobody v trvání

18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr.zákona se obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu **3 (tři) roků**.

Obžalovaný M.D.

podle § 168 odst. 1 tr.zákona za použití § 35 odst. 1 tr.zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr.zákona se obžalovanému výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu **3 (tři) roků**.

O d ů v o d n ě n í

Z výpovědí jednotlivých obžalovaných, svědků a listinných důkazů byl zjištěn následující skutkový děj.

Obžalovaná K.V. žila v manželství s poškozeným P.V., nar. XXXXX, a v průběhu tohoto manželství byla svým manželem P.V. nejrůznějšími způsoby šikanována, fyzicky napadána, přičemž poškozený P.V. fyzicky napadal a šikanoval i jejich dvě dcery R. a V. Obžalovaná K.V. se v posledních letech chtěla s poškozeným P.V. rozvést a našla si intimního přítele P.P., avšak poškozený P.V. s rozvodem nesouhlasil, opakovaně jí dával nejrůznější zákazy a fyzicky ji napadal. Dne 31.5.2005 si chtěla odvést z domu nějaký nábytek v souvislosti se stěhováním od manžela, a protože měla strach, že by se mohlo něco stát, telefonicky požádala obžalovaného M.D. o poskytnutí střelné zbraně z důvodu své osobní ochrany pro případ napadení ze strany jejího manžela poškozeného P.V.. Na základě této žádosti obžalovaného obžalovaný M.D. jí opatřil dne 27.5.2005 blíže nezjištěnou střelnou zbraň ráže nejméně 6,5 mm, kterou držel nelegálně bez řádného povolení a kterou dne 27.5.2005 v dopoledních hodinách ve Zlíně, část Cigánov, předal obžalované H.K., kterou obžalovaná K.V. požádala o donesení této zbraně s tím, že se jedná o zbraň pro její osobní ochranu, kterou jí předá neznámý muž na určeném místě. Tuto zbraň zabalenou a uloženou v igelitové tašce následně obžalovaná H.K. předala dne 27.5.2005 kolem 17.30 hodin obžalované K.V. v jejím bydlišti. Následně obžalovaná K.V. v době od 21.00 hodin dne 27.5.2005 do 01.30 hodin dne 28.5.2005 ve Zlíně, část XXXXX, ulice XXXXX, v obývacím pokoji rodinného domu, v úmyslu usmrtit, napadla po předchozí slovní rozeprě za použití blíže nezjištěné a nelegálně držené střelné zbraně ráže do 6,5 mm, kterou jí na její žádost opatřila obžalovaná H.K. od obžalovaného M.D., svého manžela P.V., nar. XXXXX, trvale bytem tamtéž, a to tím způsobem, že jej z bezprostřední blízkosti střelila dvakrát do hlavy s otvory vstřelu v pravé spánkové krajině a otvorem výstřelu v levé spánkové krajině, přičemž mu způsobila vážné poranění mozku, kdy v důsledku tohoto zranění na místě zemřel. Po té obžalovaná K.V. seznámila své sousedy obžalovanou H.K. a obžalovaného K.K.

s tím, že zastřelila svého manžela P.V., přičemž obžalovaní H.K. a K.K. v úmyslu, aby obžalovaná K.V. unikla trestnímu stíhání, jí v následujících dnech po tomto činu pomohli s odstraněním stop v domě, a to včetně odklizení a odvozu mrtvoly poškozeného P.V.. Obžalovaný K.K. požádal obžalovaného S.Č. a obžalovaného J. Ch. o pomoc s odklizením mrtvoly poškozeného P.V.. Obžalovaní S.Č. a J.Ch. převzali od obžalovaného K.K. za účelem likvidace těla poškozeného P.V. zakopáním i nářadí, přičemž mrtvolu poškozeného následně ukryli na místo jejího nálezu policií v lesním porostu pod železniční tratí Zlín – Vizovice, kilometrovník 15,4, pod železničním náspem a od obžalovaného K.K. převzal obžalovaný S.Č. i křeslo, které bylo potřísněno krví poškozeného, a toto spálil. Obžalovaní S.Č. a J.Ch. se dne 29.5.2005 dověděli od obžalovaného K.K. o spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona na neznámém muži – podnikateli, přičemž tuto skutečnost bez odkladu neoznámili státnímu zástupci ani policejnímu orgánu. Po spáchání trestného činu vraždy na poškozeném P.V. obžalovaná K.V. předala obžalované H.K. blíže nezjištěnou zbraň ráže do 6,5 mm s tím, aby ji vrátila obžalovanému M.D., a tuto zbraň obžalovaná H.K. předala obžalovanému M.D. v dopoledních hodinách dne 28.5.2005 ve Zlíně XXXXX u budovy hasičů. Obžalovaný M.D. v přesně nezjištěné době dne 28.5.2005 v souvislosti s vrácením střelné zbraně od obžalované K.V. se dověděl od této o spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona na poškozeném P.V. a tuto skutečnost bez odkladu neoznámil státnímu zástupci ani policejnímu orgánu,

Obžalovaná K.V. v přípravném řízení uvedla, že její manžel poškozený P.V. začal s hrubostí vůči její osobě již ve třetím měsíci jejího prvního těhotenství, to jest ještě před svatbou. Po té samozřejmě byla určitá doba, kdy byly nepatrné problémy s tím, že se opravoval dům, dělala se přestavba, takže víceméně tolerovala, že je nervóznější. Po narození druhé dcery, kdy se opravy dodělávaly, tak se hrubost jejího manžela začala otáčet i k malým dětem, takže se snažila mezi nimi dělat něco jako hráz. Již tehdy uvažovala o odchodu od manžela. Když se radila s maminkou, která se v té době potřetí šťastně vdala, bylo nemyslitelné, aby se s dětmi přistěhovala k ní. Obžalovaná neměla, kam jít, s mladší dcerou, když jí byl rok a půl, musela jít na ušní, protože manžel, když neuměla pokousat masíčko, jí dal takovou facku, že tato neslyšela na jedno ucho. V jesličkách jí na to upozornili, takže navštívili ušního lékaře, tehdy tam byl přednostou S. Když se dětem opravily pokojíčky v domě nahoře, tak bývala s manželem dole, takže jejich hádky a napadání většinou probíhaly večer nebo v noci. Děti se budily, ale obžalovaná si říkala, že když nastoupí do zaměstnání, tak že se situace urovná, že děti budou v kolektivu dětí, že manžel má své zaměstnání, že si budou mít o čem povídat a budou se na sebe těšit. Vážnější rozpory nastaly, když dělali s panem doktorem občas přesčas, což bylo nutné. Manžel začal pana V. napadat a tento obžalované naznačil, že by od něj měla odejít. V. jí poradil, aby začala chodit na jazykovku, aby si manžel zvykal, že má nějaký koníček, svůj zájem. Obžalovaná začala docházet do německého jazyka, kurzy byly v dopoledních hodinách, pan doktor jí pouštěl dřívě. Tento kurz trval necelého půl roku, manžel proti kurzu začal mít námitky, začal obžalované vytýkat, že s ním není doma, že je sama někde mimo domov, takže kurz ukončila. Po té začala sloužit pohotovost, manželovi se nelíbilo, že sedí v ambulanci večer jen sami dva, když tam nebyli pacienti, a tak nakonec tento pracovní poměr ukončila. Po té obžalovaná dostala nabídku pracovat pro cestovní kancelář, pracovní doba byla od 08.00 hodin do 15.00 hodin, manželovi to vyhovovalo. U. z cestovní kanceláře byla majitelka, její manžel občas sedával s obžalovanou v kanceláři, kde taktéž pracoval, přičemž manželovi obžalované to začalo vadit. Manžel obžalované si vyžádal svolení, aby mohl do kanceláře kdykoliv přijít nebo obžalované telefonoval a několikrát se strašně divil, že je stále na toaletě. Obžalovaná např. kopirovala v rámci povinností písemnosti, neseděla stále u telefonu. Manželovi se sice líbily výdělky, které v cestovní kanceláři měla, protože mu tím i pomáhala s chodem jeho firmy. Obžalovaná potom dostala i nabídku doprovázet klienty do zahraničí na výstavu. Na žádost

manžela si vyřídila roaming, aby mohla ze zahraničí s manželem hovořit, někdy však nebylo možné manžela kontaktovat. Když se vracela, manžel obžalovanou již cestou domů začal urážet, obžalovaná mu vysvětlovala, že tam byla spousta klientů, že tam nebyla s jedním. Obžalovaná manželovi nabídla, že ho vezme sebou do USA, aby viděl, co tato práce obnáší. Po této cestě byl asi týden klid, pak si to nějak rozmyslel a říkal, že se obžalovaná nechová podle pravidel manželství, že tam nic nedělá, že se tam jen „kurví“, že péči o klienty si představuje takovým způsobem, že hlavně klienty – muže masíruje i v noci, tím měl pravděpodobně namysli erotické masáže nebo i jiné záležitosti. Když se obžalovaná vracela z těchto zájezdů, manžel jí prohledával kufr a když obžalovaná dostala kytku, tak ji raději vyhodila, aby nemusela zdůvodňovat, odkud ji má, když ji dostala jen jako pozornost nebo poděkování od klienta. V této době obžalované začal poškozený prohledávat její osobní věci, mobil, kabelku, mazal její osobní čísla, která se mu nezdála. Toto bylo v období, kdy obžalovaná pracovala pro cestovní kancelář asi pět let, to jest do roku 1998. Korespondence byla kontrolovaná vždycky, z osobních věcí obžalované jí manžel kontroloval spodní prádlo, kde asi hledal sperma, její věci chtěl odvést i na hygienu. Obžalovaná se mu snažila vysvětlit, že každá žena má občas výtok, že to klidně může na rozbor poslat. V té době začal pochybovat o tom, že jejich děti jsou jeho. Obžalovanému navrhla krevní zkoušku, aby neměl pochybnosti, manžel se jí začal vysmívat, hovořil o tom, že jí nevěří a pak následovalo téměř každý den z jeho strany fyzické napadání. Když obžalovaná jela na vyšetření k lékaři, většinou zpočátku uváděla, že upadla, že narazila nepřipoutaná ve vozidle na přístrojovou desku, byly to běžné výmluvy, když bylo nutné zajistit si lékařské ošetření. Když se jednalo o běžné modřiny, obžalovaná lékaře nenavštěvovala. Dle obžalované to bylo zpočátku, po té, když už začaly další léta, kdy jí manžel třeba i ve dvě v noci zkopál z postele, tahal po bytě za vlasy, nakopl ji tak, že jí poškodil krční páteř, začala obžalovaná tyto záležitosti hlásit u lékařů, jak se jí to opravdu stalo. To se manželovi nelíbilo. Záznamy o ošetření obžalované by měly být u jejího ošetřujícího lékaře i když většinou jezdila na úrazovou ambulanci. Dokumentace dle obžalované byla odeslána následně jejímu lékaři, kterým je J.B., se sídlem ve Zlíně, Lékařský dům. Agresivita vůči dcerám se dle obžalované začala stupňovat, městská policie k nim jezdila na různé zásahy, a když poškozený začal ubližovat jim všem, tak podaly trestní oznámení. V té době obžalovaná manžela nějakým způsobem donutila k tomu, aby vážně uvažoval o rozvodu a sepsali potřebné dokumenty ohledně vypořádání u právníků. Na radu JUDr. H. obžalovaná trestní oznámení stáhla, že by manžel mohl mít vážné problémy. V té době obžalovaná měla již vyhlédnuté nějaké bydlení, kam by se mohla s dětmi odstěhovat, obžalovaná ukončila stavební spoření, které jí manžel její platební kartou vybral prostřednictvím terminálu, jednalo se částku 80.000,- Kč, což se stalo v roce 2003-2004. Jednalo se o stavební spoření s Liškou, obžalovaná se s matkou dohodla na tom, že si založí ještě jeden účet na její jméno, aby si tam mohla dávat peníze a manžel jí je nemohl vybírat. Po té si obžalovaná vzala hypotéku na domek, protože R. vyhrožoval, že ji nechá srazit automobilem, že ji utopí ve vlastních sračkách, ať vypadne atd. Dcera byla v takovém psychickém stavu, že si dvakrát podřezávala žíly. Obžalovaná tedy volila formu hypotéky, když pracovala pro britskou společnost. Manželovi se to přestalo líbit, ptal se jí, kam dává peníze, zjišťoval si, kolik vydělává, kam chodí a začalo to mít znovu obrátky víceméně ty samé. Dle obžalované ve dne v noci křičel, bil ji, dcera nemohla spát, chodila do školy nevyspaná, nenaučená, psychicky zdeptaná. Obžalovaná znovu opakovaně navrhovala rozvod. Když manžel zjistil, že obžalovaná má nějaký dům, nelíbilo se mu, že jí má dávat částku na vyrovnání ve výši 2 miliony Kč, že si obžalovaná bude brát nějaký nábytek. Obžalovaná mu říkala, že se mohou nějakým způsobem dohodnout, stále hledala nějaké řešení, kdyby se mohli dohodnout tak, aby to bylo ve prospěch všech. Dle obžalované manžel do toho zatahoval mladší dceru, kdy vykládal, že to obžalovaná dělá kvůli svému příteli, ze kterého peníze stejně dostane, protože ho nechává sledovat. Dle obžalované manžel přítele napadl někdy v lednu roku 2005, kdy mu rozbil sklo v autě, přičemž asi tři roky nazpět obžalovaná poznala P.P. a to tak, že

trénoval její dcery v karate. Vzhledem k tomu, že byl jejich trenérem, několikrát se obžalované ptal, proč jsou holky ubrečené. Začali si o tom povídat a po té se sblížili. Dle obžalované se to manžel dozvěděl, setkal se s ním a vyhrožoval jejímu příteli ústně, že z něho nechá udělat eunucha. Po té došlo k tomu, že manžel poškodil auto jejího přítele. Po té se P. dohodl s jejím mužem, že pokud ji nebude napadat, že celou záležitost nechá stranou, takže půl roku se obžalovaná s P. nestýkali. Po té obžalovaná P. znovu kontaktovala a požádala ho, zda-li by spisy od nemovitosti obžalované nenechal u sebe. Obžalovaná byla manželem kontrolovaná, měla být do 20.00 hodin doma, později tento čas manžel začal zkracovat, což nebylo možné, neboť obžalovaná musela docházet za klienty i později. Po té dle obžalované tato situace začala vrcholit, takže obžalovaná na žádost manžela, který uváděl, že se potřebuje uklidnit, že ho zlobí, že pracuje jako pojišťovací agent, ukončila tuto činnost a zůstala doma. Ani toto však dle obžalované nebylo to pravé, manžel jí zakazoval otevírat doma dveře, říkal, že bude dělat jen to, co on řekne, obžalovaná nesměla dceři vozit věci, nesměla používat ani své auto, pouze s ním. Do obchodu obžalovaná mohla jezdit pouze s manželem, který zakázal matce obžalované návštěvy. I když dle obžalované mu za tu dobu chtěli vyjít vstříc, stejně mu nebyla schopna vyhovět. Po té manžel řekl, že nepotřebuje ani mobilní telefon, že si nepotřebuje s nikým volat, bral jí simku, kontroloval jí čísla. Po té už to byly takové maličkosti, jednou mu osladila kávu málo, podruhé moc, pak ji několikrát poslal jen prázdnou SMS zprávu, aby zjistil, kdy zapla mobil. Obžalovaná měla strach z reakcí manžela, když mu řekla, že se budou stěhovat. Manžel jí řekl, že se bude stěhovat leda na invalidním vozíku, že se ani k soudu po svých nedostane. Obžalovaná začala uvažovat o nějaké své ochraně, byla jí nabídnuta možnost, protože se vědělo, že manžel vlastní zbraň, aby si opatřila něco adekvátního. Dle obžalované dcery měly strach, že domeček je dřevěný, že by nemusel zásah manžela přežít, protože její muž po obžalované jednou doma střílel, v obýváku jsou zasádrované dírký. Proto obžalovaná získala kontakt na pana M.D., který pracuje ve firmě XXXXX v areálu Svit, který řekl, že v případě nutnosti takové věci zaopatřuje a víceméně se tak nějak pochlubil, že může zajistit podomácku vyrobenou zbraň. Vzhledem k tomu, že obžalovaná měla předběžně dohodnuto na 31.5.2005 stěhování, tak se chtěla samozřejmě jen tak pro ten pocit chránit. S manželem se dohadovali o nějaké kusy nábytku, které by si odvezla, ve čtvrtek 26.5.2005 mu obžalovaná oznámila, že má dohodnuté stěhování na úterý 31.5.2005. Obžalovaná zašla i k sousedům K. a zeptala se, zda-li by jí s nábytkem nepomohli. Manžel obžalované s tím absolutně nesouhlasil a prohlásil, že na dcery nebude platit dle dohody, ale méně. Obžalovaná mu řekla, že to nevádí, že to později budou řešit v klidu. Dle obžalované jí došlo z České pojišťovny oznámení, že jí ruší pojistku z důvodu změny vlastníka. Obžalovaná se ptala manžela, co se děje, informovala se na pojišťovně, dávala tam podpisové vzory a bylo to vyřešeno tím, že obžalovaný jí nechal vystavit platební kartu na její účet, kterou obžalované později nechal zablokovat. Den po té, dne 27.5.2005, to jest v pátek, kdy byly dohodnuti, že manžel pojedje na ryby, obžalovaná manželovi navrhla, že pojedje sama na nákup. Manžel byl domluvený s kamarádem, začal jí nadávat, že obžalovaná chce opět někam jet bez něj, že s tím nesouhlasí, že mají ještě nějakou práci, kterou potřebuje dodělat. Obžalovaná mu řekla, ať si práci v klidu dodělá, že pojedje nakoupit sama a jela do Alberta, když už měla nakoupeno, manžel se přičítal k pokladně a nákup uhradil svojí kartou. Potom společně jeli domů, kde jí manžel pomohl s nákupem a pak odjel autem na ryby, což bylo kolem 15.00 hodin. Manžel jí řekl, že se vrátí v 19.00 hodin a že pojedou na večeři do restaurace U Johana. Když byl manžel na rybách, tak v té době jí navštívila paní K., že má pro obžalovanou od pana D. zbraň. Pana D. obžalovaná kontaktovala telefonicky ze svého mobilního telefonu č. XXXXX na jeho číslo XXXXX, poprvé jej kontaktovala, když tam byla jako pojišťovací poradce, později ho kontaktovala při různých příležitostech v období, kdy byla doma a on sám jí telefonoval, zda-li do jeho firmy obžalovaná přijde kvůli pojištění. Obžalovaná mu říkala, že už to nedělá a při těchto telefonátech asi tři měsíce zpět, se ho zeptala, zda-li je možné opatřit tu zbraň, že už má obžalovaná naplánované stěhování a že by si tu zbraň

chtěla vzít případně sebou. Pan D. jí samozřejmě řekl, že ano, přičemž v tom týdnu od 23.5.2005, kdy říkal, že už tu zbraň může mít, tak se ho obžalovaná ptala, zda je možné zbraň poslat po nějaké další osobě. Pan D. jí řekl, že ano, obžalovaná chtěla zbraň vyzvednout po prostředníkovi, protože neměla sama možnost vyjít z domu. Dle obžalované se dohodli se sousedkou H.K. a telefonicky s panem D. na tom, jak se ty dvě osoby poznají a kde dojde k předání zbraně. Na předání obžalovaná dohodla místo na Cigánově, na parkovišti u hotelu Saloon, obžalované je známo, že paní K. tady dojíždí k rodičům. Předání mělo proběhnout a také proběhlo 27.5.2005 po 08.00 hodin ráno. Dle obžalované se měli poznat podle toho, že pan D. bude mít brýle ve svojí levé ruce, aby ho paní K. poznala. Paní K. obžalovanou navštívila kolem 17.30 hodin téhož dne a zbraň jí předala. Zbraň jí předávala zabalenou v balícím papíru, byla přelepena páskou a byla v bílé igelitové tašce. Tuto zbraň obžalovaná uložila do šuplíku v kuchyni vedle dřezu, jednalo se o zbraň stříbrné barvy, dlouhá byla asi 30 cm a měla kolečko. Zda ve zbrani byly náboje, obžalovaná neví, protože to neumí otevírat. Obžalovaná o zbraních ví jen tolik, že jedny mají kolečko a druhé zásobník. Dle dohody s panem D. byla zbraň nabitá, pan D. říkal, že je v ní osm kusů nábojů. Obžalovaná se ptala, jestli je tam nějaká pojistka, pan D. říkal, že ne, že má dávat pozor, že je to zbraň, ve které jsou náboje. Paní K. asi za půl hodiny odešla, protože obžalovaná jí řekla, že manžel by měl být do 19.00 hodin na rybách a pak že budou řešit stěhování v restauraci U Johana, kde by nemělo dojít ke konfliktu mezi nimi. O půl osmé si obžalovaná zapnula mobilní telefon, protože manžel nepřišel a chtěla mu zavolat, kdy přijede, zda-li ta večere platí. Než se obžalovaná dostala k tomu, aby manželovy zavolala, manžel jí telefonoval a ptal se jí, proč má obžalovaná opět zapnutý telefon. Na to mu obžalovaná řekla, že měl přijet v 19.00 hodin a že chtěla zjistit, co se děje, když má zpoždění. Obžalovaná mu řekla, ať na rybách zůstane, jak dlouho chce, on se ptal, zda-li má koupit víno a cigarety, obžalovaná mu řekla, že cigarety určitě a s tím vínem, jak bude chtít, protože v minulosti se opakovaně stalo, že koupil víno, otevřel ho a pak jí nadal, že je alkoholik, takže to rozhodnutí nechala vyloženě na něm. Z ryb se manžel obžalované vrátil asi ve 20.30 hodin, donesl víno a cigarety a říkal, že se jde vysvléknout a že se zrovna podívá na internet. Obžalovaná se ho ptala, jestli má víno otevřít a on jí řekl, že by zase jen sama chlastala, ať počká. Obžalovaná chvílku počkala, manžel víno otevřel a obžalovaná se ho ptala, jaké si přeje skleničky. Manžel jí řekl, že si půjdou ven zapálit než bude I. nebo něco. Šli za dům a obžalovaná otevřela téma stěhování, ptala se ho, jak si to představuje a manžel jí říkal, že mu zkazila život, že ho okradla o holky a že jestli se jí to nelíbí, že jí klidně může hned vypakovat s igelitovou taškou. Po té jí manžel řekl, že nebudou debatovat venku, samozřejmě kvůli sousedům, ať obžalovaná jde dovnitř, že křičí a zvyšuje hlas. Přesunuli se tedy dovnitř, šli do obývacího, sedli si, obžalovaná mu říkala, že již je nikdo neslyší a ptala se, jestli jim manžel pomůže se stěhováním. Manžel jí říkal, že nepomůže, že mu tam nebude nic ničit. Samozřejmě, že začal manžel zvedat hlas, začal jí urážet a nadávat, že si to s ní vyřídí jinak, že jí už nasliboval, že se z toho baráku nedostane, že si ani po rozvodu nebude dělat, co bude chtít, že teprve uvidí. Proto se obžalovaná zvedla, manžel šel do kuchyně za obžalovanou a při tom mu obžalovaná řekla, když reagovala na ty výhrůžky, že na svoji obranu a obranu holek má také něco připravené. Obžalovaná vytáhla tu zbraň, kterou převzala od paní K., ukázala ji obžalovanému, který se začal smát, kde to vzala, že s tím stejně neumí zacházet, že je pitomá kráva apod. Obžalovaná mu řekla, že to nevadí, šla zpátky do obývacího a zbraň zatím nechala v kuchyni. Manžel zase přiběhl za ní a začalo ho zajímat, jestli zbraň je funkční, nebo jestli se jedná o hračku. Obžalovaná tedy zbraň přinesla do obývacího pokoje, položila ji na konferenční stůl a manžel říkal, aby se uklidnila, aby se šla napít vína. Proto si obžalovaná sedla, napila se vína, po té potřebovala na toaletu a manžel se jí ptal, kam jde a ona mu řekla, že jde na toaletu. Manžel jí řekl, že se ho nezeptala a ona mu řekla, ať jí dá pokoj, že už budou mít konečně pokoj všichni. Manžel samozřejmě šel obžalovanou doprovodit na WC, ona mu řekla, že za ní nemusí chodit jako ocásek. Když byla na toaletě, na které mají společné WC s koupelnou, manžel si chodí vždy sednout na vanu. Šli zpátky do obývacího, vrátili

se k té zbrani a manžel jí říkal, že by byla určitě šťastná, kdyby se odpravil a nebo jestli má odpravit obžalovanou. Dle obžalované manžel si tu zbraň vzal svou pravou rukou ze stolku, kde byla, manžel je pravák, a začal se na ni dívat a prostě říkal „už jsem zbraň u spánku měl“. Obžalovaná říkala, že stejně nemá tu odvalu a jak tu zbraň držel u hlavy tak, obžalovaná po ní chňapla a zbraň vystřelila, dle obžalované manžel zbraň nedržel za kohoutek, a obžalovaná, jak po ní chňapla, tak zřejmě zmáčkla spoušť. Jak manžel seděl v tom křesle, tak spadl nebo se svezl na bok křesla po jeho levém boku. Dle obžalované spoušť zbraně byla strašně jemná, jak se jí třepala ruka, tak spoušť zmáčkla asi dvakrát. Obžalovaná uvedla, že nemiřila, že viděla jen otvor v pravém spánku manžela. Dle obžalované ústí hlavně od těla poškozeného bylo v bezprostřední vzdálenosti, jestli bylo ústí zbraně přiloženo na pokožku, obžalovaná neví. V této době obžalovaná měla oblečeno černé bavlněné tričko a červené domácí bavlněné kalhoty. Toto oblečení obžalovaná asi po třech dnech vyprala, protože na pravé nohavici byla skvrna od krve. Poškozený měl na sobě dvoudílné pyžamo modro zelené barvy. Při obou výstřelech obžalovaná stála po pravé straně manžela. Dle obžalované v té době měli otevřené červené víno a každý měli asi tak dvě a půl decilitru, nebyla dopita ani jedna láhev o obsahu 0,7 l a jednalo se o červené víno Svatovavřínecké nebo Frankovku. Žádný jiný alkohol obžalovaná v době před výstřely nepila, léky žádné neužila a drogy také ne. Obžalovaná pouze ráno bere vitamíny Zinek, Beta-karoten a B-komplex. Obžalovaná váží 52 kg a měří 168 cm. Obžalovaná jedla naposledy před výstřely asi kolem 17.00 a neví, co jedla. Dle obžalované k těmto výstřelům došlo asi tak kolem 00.30 hodin nebo 01.30 hodin, dle obžalované určitě bylo po půlnoci. Dle obžalované začali pít kolem 21.00 hodin a obžalovaná popíjela až do okamžiku výstřelů. Obžalovaný neví, zda zbraň měla speciální úpravu – tlumič, dle obžalované hlaveň byla v jednom kuse, obžalovaná vyhotovila nákres zbraně. Po té zbraň obžalovaná položila v kuchyni na stůl a šla ke K.. Nejdříve se snažila K. telefonovat, telefon nikdo nebral, protože už bylo hodně hodin, takže se obžalovaná vydala ke K., šla po chodníku brankou, aby se dostala na jejich terasu. Obžalovaná dům prostě obešla z levé strany, přes okno uviděla pana K., jak leží v obýváku na pohovce a spí, hrála televize. Protože měli otevřené okno a on nereagoval na její ťukání, tak obžalovaná vlezla dovnitř oknem, což bylo asi kolem 01.30 hodin. Obžalovaná se jej pokusila vzbudit a když ho vzbudila, řekla mu, co se stalo, že zastřelila manžela. On řekl, že to není možné, že se tam s ní půjde podívat a přesvědčit se, jestli to tak je. Pan K. šel s obžalovanou a podíval se na manžela obžalované, sáhl na něj a řekl, že to není dobrá situace, jak to bude obžalovaná řešit. Pak K. vzal manžela obžalované z toho křesla a položil ho pravým spánkem dolů na koberec s tím, že ho do něčeho musí zabalit. Doma dle obžalované měli takovou fólii, kterou měli připravenou na malování, která byla černé barvy a o šíři asi 150 cm, tato byla srolovaná v roli. Pan K. obžalovanou poslal pro nůžky, aby to mohli ustríhnout a přikryli poškozeného fólií. Po té samozřejmě pan K. řekl, že by bylo dobré to nějak zavázat, šel dolů pro provaz – obyčejný šedý motouz, takže mu obžalovaná pomohla zabalit poškozeného a potom odešli ke K.. Dle obžalované tak nějak řešili, co budou dělat dál, že ho musí naložit do auta pana K. a nejlépe, když ho dají do dětské vaničky z umělé hmoty, kterou jim půjčila paní K., aby s ním mohli lépe manipulovat. Dle obžalované poškozeného dala obžalovaná s panem K. do vaničky a víceméně ho svezli dolů do garáže, což bylo nad ránem v sobotu. Po té šli zpátky ke K., kolem 09.30 hodin paní K. odešla k mamince a obžalovaná asi usnula na chvíli v křesle jejich obýváku. Navečer, když se paní K. vrátila od svých rodičů, tak šla s nimi, pan K. vzal ještě plachtu s tím, že to ještě musí celé zabalit i s tou vaničkou. Dle obžalované pan K. najel svým autem do garáže obžalované a všichni tři vlastně poškozeného naložili do auta pana K.. Pan K. potom se svým vozem odjel do svojí garáže a jeli. Pan K. navrhl řešení, že je možné ho nechat v nějakém lomu u Brodku u Prostějova, takže tam všichni tři jeli. Nad ránem asi o půl třetí ráno, když se šli manželé K. podívat, zda je to vhodné, se vrátili s tím, že tam jsou už rybáři, že už to není možné, a tak jeli s tím zase zpátky do Zlína. Dle obžalované pan K. řekl, že řekne bezdomovcům, aby ho spálili a zakopali. V pondělí, když šla obžalovaná

k I., asi ve 21.30 hodin viděla pana K., jak vyjíždí z garáže a odjíždí směrem k Dřevnici. Společně s obžalovanou viděla pana K. odjíždět paní I., která obžalovanou doprovázela. U I. obžalovaná byla asi do 03.30 hodin a následující den obžalovaná začala čistit koberec v obýváku, nejprve studenou vodou, pak na to nasypala sůl, nalila savo, hydroxid, co se dává do odpadů a prostě to nechala. Potom zase šla ke K. a pan K. jí poradil, že by bylo dobré ten kus koberce vyřezat a spálit, takže obžalovaná ho dala do igelitové tašky. Dle obžalované i parkety byly mokré, prosáklé tím vším, savem, krví, takže pan K. se nabídl, že je třeba je vylámat, takže nejprve jí půjčil majzlík s takovou gumovou paličkou, že to má obžalovaná vyzkoušet, obžalované to nějak nešlo, takže on řekl, že na to má jiný nástroj a že to večer přijde zlikvidovat. Pan K. si přinesl nějaké páčidlo a parkety vlastně vyloupal a odstranil, parkety dal do papírové bedny a to všechno šel potom spálit k sobě na zahradu i s tím kobercem. Po té se domluvili, co s tím křeslem, a on říkal, že to hodí do auta a odveze taky těm bezdomovcům, ať se o to postarají. Obžalovaná viděla pana K. odjíždět s tělem poškozeného směrem ke Dřevnici, pan K. říkal, že tam je někde něco u nějaké trati.

Dále obžalovaná v přípravném řízení upřesnila ve své výpovědi, že bezprostředně před výstřely napadena poškozeným nebyla, že v té kuchyni si však poškozený do ní kopl, slovně jí napadal a říkal to, co uvedla. Na otázku, zda se obžalovaná v době výstřelu bezprostředně cítila ohrožena ze strany poškozeného V., obžalovaná odpověděla, že měla obavy, že zastřelí poškozený obžalovanou nebo sebe. Na otázku, proč obžalovaná poškozenému V. ukazovala zbraň, kterou si opatřila, obžalovaná uvedla, že svému manželovi vždycky všechno řekla, že žádné tajemství před ním neměla. Na otázku, proč obžalovaná nechala zbraň v době před činem volně přístupnou poškozenému V., obžalovaná uvedla, že si myslela, že mu ukáže, že má něco na svoji obranu. Na otázku, proč obžalovaná umožnila poškozenému, aby zbraň držel v ruce, když z něj měla takové obavy a zbraň si opatřila na svou obranu a obranu dětí, obžalovaná nejdříve neopověděla a dlouze mlčela a následně uvedla, že byla zvyklá poslouchat, jiné vysvětlení proto nemá. Obžalovaná nemá zbrojní průkaz, jako dítě střílela ze vzduchovky, jednou byli střílet z manželovy zbraně na policejní střelnici, což bylo krátce po té, co zbraň pořídil. Obžalovaná uvedla, že je pravák, že v době výstřelu poškozený V. nespál a nebyl zastřelen ve spánku. Dle obžalované ten den, kdy převezli tělo poškozeného, obžalovaná předala zbraň paní K., která ji předala panu D. po telefonické dohodě. Na otázku, co obžalovaná řekla o činu panu D., obžalovaná odpověděla, že se stalo neštěstí a že potřebuje zbraň vrátit. Dle obžalované pan D. s ní dohodl místo předání a současně jí řekl, že zbraň roztaví a zlikviduje. Na otázku, co řekla obžalovaná panu D. ohledně usmrcení poškozeného V., obžalovaná odpověděla, že se nevyjadřovala, jen mu řekla, že se stalo neštěstí. Pan D. se zeptal, jestli se to týká manžela a ona mu odpověděla, že ano. Obžalovaná za zbraň nic panu D. nehradila, pan D. nic nechtěl. Obžalovaná si panu M.D. stěžovala na svého manžela při řeči, říkala mu, že se manžel k ní nechová hezky, pan D. na obžalované určitě nějaké podlitiny viděl sám. Dle obžalované pan D. jí sám od sebe nabídl opatření zbraně s tím, že tyto sám vyrábí. Pan D. obžalované zbraň nabídl k její obraně, toto bylo při osobním jednání, po té se obžalované pan D. ještě ptal v souvislosti s projednáváním nějakých otázek ohledně pojištění na poměry doma, jestli se to zlepšilo nebo změnilo a obžalovaná mu řekla, že to není lepší, že se bude stěhovat. Pan D. obžalované řekl, že to, co jí slíbil, by jí mohl dodat, aby se cítila jistější. Již tehdy dle obžalované se dohodli na podrobnostech předání, pan D. říkal, že přijet nemůže a obžalovaná dům opustit nemohla. Pan D. se obžalované ptal, jestli nemá nějakého věrohodného člověka, který by pro zbraň přišel na určené místo, obžalovaná šla s ohledem na shora uvedené za sousedkou paní H.K. a zeptala se jí, zda-li by nemohla zbraň převzít a ona jí řekla, že ano a současně určila místo a čas předání, to jest parkoviště na Cigánově. Když sousedka dle obžalované řekla, že zbraň vyzvedne, obžalovaná telefonovala M.D. a při tomto hovoru byla i paní K.. Obžalovaná v době telefonátu byla u sousedů K.. Dle obžalované zbraň měla být

převzata snad druhý den po tomto telefonátu a v den, kdy paní K. zbraň převzala od pana D., pravděpodobně v pátek, ji paní K. přinesla obžalované přibližně v 17.30 hodin domů. Po použití této zbraně obžalovaná ji zase odevzdala paní K. a pak, jak bylo dohodnuto to převzetí, dohodli se i na předání zbraně zpět. Obžalovaná tuší, že zbraň byla předána někde u hasičárny. Dle obžalované se dá říci, že když obžalovaná domlouvala zapůjčení zbraně, tak bylo dohodnuto současně i to, že zbraň vrátí. Dle obžalované pan D. říkal, aby si ji ponechala na stěhování, a když bude vše v pořádku, aby mu ji následně vrátila. Obžalované pan M.D. se ptal, zda obžalovaná má zbrojní průkaz a obžalovaná mu řekla, že zbrojní průkaz nemá. Na toto se jí M.D. ptal v době, když se jí chlubil s tím svým střelením, to jest asi čtrnáct dnů až tři týdny před spácháním činu. Dle obžalované pan D., když mu řekla, že nemá zbrojní průkaz, jí řekl, že to nevádí. Ke zbrani, kterou obžalovaná převzala od pana D., jí pan D. uvedl, že je to jako „foťák pro blbé“ a nic bližšího jí ke zbrani neřekl, říkal, že zbraň je nabitá, že je v ní osm kusů nábojů a nehovořil o tom, zda tyto náboje jsou ostré nebo tupé. Dále obžalovaná uvedla, že se ptala pana D. na pojistku a on říkal, že ne, že má dávat pozor, že je to zbraň, ve které jsou náboje. Na otázku, zda obžalovaná užila zbraň, kterou si opatřila od obžalovaného M.D. ke spáchání činu – vraždy P.V., obžalovaná uvedla, že ano, že k tomuto užila uvedenou zbraň. Nic bližšího ke zbrani obžalovaná nebyla schopna uvést.

Při svém výslechu u hlavního líčení obžalovaná K.V. uvedla, že je pravda, co jí je kladeno obžalobou za vinu. Obžalovaná uvedla, že zbraň měla uloženou v kuchyni, že ji přinesla manželovi do obývacího pokoje, protože ten víkend měla v úmyslu se přestěhovat do domu, který zakoupila na hypotéku. Obžalované je známo, že manžel měl v legálním držení zbraň, kterou už v minulosti použil i v domě, a tak obžalovaná přinesla zbraň do obývacího pokoje, manželovi připadala asi jako hračka. Dle obžalované ji manžel uchopil a ptal se, zda-li obžalovanou má už konečně zastřelit, ať má pokoj. Obžalovaná mu na to řekla, že ano, manžel potom řekl, jestli má zastřelit sebe, ať má pokoj obžalovaná. Dle obžalované manžel manipuloval se zbraní takovým způsobem, že situace byla až nebezpečná. Obžalovaná nechtěla dále o tom diskutovat, chtěla odejít, přičemž manžel seděl v obývacím pokoji v pravém křesle a obžalovaná ho obcházela z jeho pravé strany, manžel měl zbraň u spánku, obžalovaná mu chtěla zbraň víceméně vzít, přičemž vyšla rána, a to buď jedna nebo dvě, obžalovaná toto opravdu neví. Dále obžalovaná potvrdila, že obžalovaný D. jí řekl, že zbraň obsahuje osm kusů nábojů, ale jakých, to jí neřekl. Obžalovaná uvedla, že nechtěla manžela zastřelit, že jí bylo řečeno, že nábojnice nejsou uzpůsobeny tak, aby člověku ublížily, přičemž toto jí řekl obžalovaný M.D.. Technicky jí tuto skutečnost obžalovaný M.D. nevysvětlil a doslova jí řekl, že nemůžou spáchat žádnou velkou paseku. Dále obžalovaná potvrdila, že jí obžalovaný M.D. opatřil zbraň, že o opatření zbraně jej požádala, že řekla obžalovanému D., že má v úmyslu se od manžela odstěhovat, protože se nemohli dlouhodobě dohodnout na vzájemném vypořádání majetku a následném rozvodu. Obžalovaná chtěla odejít, a proto zakoupila dům na hypotéku, který nechala napsat na svou starší dceru, chtěly se tam s dcerami přestěhovat všechny tři. Obžalovaná ví, že manžel je povahy poněkud prudké a má tedy legálně drženou zbraň a již ji použil a samozřejmě dům byl dřevěný, je to americký způsob domu na zděné podezdívce. Obžalovaná neví, jak jí obžalovaný D. zajistil zbraň, to jest jakým způsobem k ní přišel, potvrdila, že obžalovaný D. jí říkal, že není problém, aby zbraň opatřil. Obžalovaná neví, o jaký typ zbraně se jednalo, obžalovaná neumí zacházet se zbraněmi a nemá zbrojní pas. Manžel obžalované měl svou osobní zbraň, která měla označení CZ9, manžel obžalované tomu říkal „devítka“ a obžalovaná tuto zbraň manžela samozřejmě viděla. V den svého úmrtí manžel se svou zbraní před obžalovanou nemanipuloval, s touto zbraní před obžalovanou manipuloval již dřív, obžalovaná seděla v obývacím pokoji na pohovce a kulka proletěla do zdi. Dále obžalovaná potvrdila, že se chtěla nechat rozvést, a to právě z důvodu věčného bití a ponižování. Dle obžalované ten nejhlavnější důvod byl ten, že se to začalo projevovat na dcerách obžalované.

Dle obžalované manžel prováděl zvláštní zákazy a příkazy, které nebyly schopné splnit ani vyplnit, např. starší dcera, která již byla plnoletá, byla dohodnuta, že pojedje na motorkářský sraz, obžalovaná jí to dovolila, i když měla strach, což je přirozené, ale manžel jí tehdy řekl, že musí posekat trávu a spoustu jiných věcí, aby si zasloužila, že může odejít. Dcera to stihla v daném termínu, ale přesto jí to zakázal, že na motorce nepojede a pokud ano, ať je do desíti večer doma, přestože věděl, že sraz je přes víkend, že tam má dcera zajištěnou společnost. Dle obžalované to byly různé nespílitelné věci a nejhorší asi je, když je vidět, že vaše děti mají šílený strach a nemůžou spát. Dle obžalované dcery měly strach z manžela obžalované, z jeho prudkých změn nálad, manžel na ně křičel, když mladší dcera snídala a měla plnou pusou, tak manžel se začal rozčilovat, že mu neřekla ahoj, ona mu vysvětlovala, že má plnou pusou. Dle obžalované bylo na nich znát, že jdou se strachem domů, jaká bude reakce jejich otce. Dle obžalované zbraň vystřelila sama, obžalovaná si tuto skutečnost neumí a nedokáže vysvětlit. Na otázku, proč obžalovaná tuto událost neoznámila sama na policii, obžalovaná uvedla, že ani neví, co potom dělala, to je věc, kterou nedokáže obžalovaná nikdy logicky vysvětlit. Po té, co došlo k usmrcení manžela obžalované, obžalovaná vběhla k sousedům a nic jiného jí asi nenapadlo. K sousedům obžalovaná vběhla zřejmě v noci nebo nad ránem a řekla jim, co se stalo. Obžalovaná ví, že pan K. jí následoval do domu, potom jí bylo řečeno, že manžel tam takhle zůstat nemůže, aby to neviděly dcery, což si obžalovaná vysvětluje tak, že jí to v danou chvíli připadalo logické.

V další části své výpovědi obžalovaná potvrdila pravdivost své výpovědi z přípravného řízení a uvedla, že problémy s manželem nastaly měsíc před svatbou, že byli spolu dvacet let. Obžalovaná se snažila řešit tyto problémy, s manželem se domluvili na podání žádosti o rozvod, ale manžel s tím nikdy nesouhlasil. Proto chtěla řešit situaci tak, že bude rozdělen majetek, načež manžel řekl, že až obě dcery budou plnoleté, s čímž obžalovaná souhlasila. Vše bylo zapsáno řádně u notářky, ovšem dohodu manžel nedodržel, takže majetek se opět přepisoval. Pokud obžalovaná odešla od manžela, tak byla u prarodičů, skutečné jednání nastalo, když žádala, aby dostala byt po babičce, aby tam mohla s dcerami být, tedy po narození druhé dcery. Zbraň obžalované přivezla v pátek paní K.. Dle obžalované starší dcera s nimi delší dobu nepobývala, bydlela u nic pouze mladší dcera, která přes víkendy se velmi vyhýbala tomu být doma a jen se zeptala, jestli je otec doma a obžalovaná jí řekla, že ne. Její dcera se nezajímala o vytrhané parkety a znečištěný koberec v domě, její dcera měla svůj pokojík. Její dcera chodí strašně málo do obývacího a pokud manžel byl doma, jeho místo bylo v obývací a tam dcera nechodila. Když manžel doma nebyl, obžalovaná zůstávala v pracovně, dcera za ní přišla do pracovny, pokud se vrátila od svého přítele a odešla do svého pokoje do poschodí. Obžalovaná nebyla instruována, jak zacházet se zbraní a chápe, že to postrádá logiku. Obžalovaná si představovala pouze to, že zbraň vezme do ruky jako výstražné zařízení. V žádném případě by obžalovaná nechtěl nabít, natáhnout a po někom střílet. Obžalovaná před tím, než ukázala zbraň manželovi, nezkoušela princip, na jakém zbraň funguje. Obžalovaná uzavřela manželství s poškozeným P.V. v době, kdy jí bylo 18 let a důvodem k uzavření manželství byla skutečnost, že se nacházela ve třetím měsíci těhotenství. Poškozený P.V. obžalovanou fyzicky napadl poprvé ve třetím měsíci těhotenství, to jest v době před uzavřením manželství, které bylo uzavřeno měsíc po té, přičemž jí dal políček. Podruhé jí manžel napadl velmi krátce po narození její první dcery. Obžalovaná se vždy snažila hádkám vyhnout a víceméně manželovi vyhovět a vždycky se něco našlo. Obžalovaná má pocit, že se hádali skoro pořád, zpočátku to bylo možná méně, tak třikrát čtyřikrát týdně, po té se to stupňovalo. Fyzické napadání obžalované manželem se stupňovalo po druhém napadení, kdy už na obžalované byly podlitiny, přičemž po druhém napadení obžalované manželem následovaly jeho velké omluvy. Po té dle obžalované to začínalo narůstat, až to skončilo vždy u fyzického trestu, jak tomu její manžel říkal. Obžalovaná oznámila na policii, že jí manžel ohrožuje a fyzicky napadá, ve více případech a vyvrcholilo to

tím, že podala na manžela trestní oznámení. Policie se dostavila na místo, zeptali se, poprvé následovala domluva, podruhé taktéž, potřetí už to bylo tak, že k manželským hádkám nemají čas jezdit. Obžalovaná chápe, že policie nemá takové pravomoci, aby mohli poskytnout nějakou ochranu, ale řekli jí, že manžela případně mohou zadržet pouze na jeden den a následující den musí být propuštěn, že by se to muselo řešit jiným způsobem. Dle obžalované její manžel pro ni snad nikdy neměl pěkné slovo. Pokud se jedná o psychické týrání, tak manželovi obžalované nebylo možné vyhovět. Když obžalovaná uvařila kávu, tak chtěl dvě kostky, když mu je dala, bylo to špatně, protože vteřinu před tím začal používat kostku a půl, takových případů by mohla povídat opravdu miliony. Obžalovaná nevyhověla manželovi a následoval trest, musela k němu přijít, říct „ prosím tě, udělala jsem chybu, potrestej mě“, většinou to manžel řešil tím, že ví, že trpí arachnofobií a obžalovaná skončila ve sklepech, bylo to nepříjemné. Obžalovaná neví, jak dlouho tam byla, byla tam tma, byla zamčená a strašně se bála. Obžalovanou manžel zavřel do sklepa několikrát, obžalovaná neví, kdy to bylo poprvé, tenkrát k nim ještě jezdila občas maminka. Dle obžalované nejsmutnější bylo, že její první dceru manžel napadl zhruba, když jí bylo šestnáct měsíců, a to z toho důvodu, že nemohla pokousat maso. Manžel obžalované jí uštědřil takový políček, že pak měla strach, že přijde o sluch. Dle obžalované toto nebyl jeden případ.

V další části své výpovědi obžalovaná u hlavního líčení uvedla, že pracovala pro XXXXX, že byla v rodině obžalovaného D. nabízet pojistky. Dle obžalované komunikovala obžalovaná s obžalovaným M. D. více než s jinými zaměstnanci, a to vzhledem k tomu, že se seznámili jako první a obžalovaný D. jí nabídl pomoc, že jí dohodne i předvedení životního pojištění a dohodl jí schůzku s ředitelem. Dle obžalované se sám obžalovaný D. již zmínil o tom, že má znalosti o zbraních. Obžalovaná byla u obžalovaného M.D. v jeho pracovní dílně, nad pracovním stolem měl obžalovaný D. zvířecí terč a začal obžalované vykládat, že má zájem o sportovní střelbu. V tomto rozhovoru obžalovaná řekla, že její manžel vlastní taktéž zbraň a že jí také vyzkoušel, ale ne na vhodném místě na střelnici, ale u nich v obývacím pokoji. Obžalovaná začala s obžalovaným D. jednat o tom, že by potřebovala nějakou zbraň na svou obranu v době, když měla dohodnutou stěhovací firmu, obžalovaný D. jí sám řekl, že zřejmě asi manžel by tuto situaci jen tak neustál a že by bylo možné, že by je postřílel všechny. Obžalovaná žádala od obžalovaného D. nějakou zbraň, která by byla pro účely sebeobrany a řekla mu, aby měla něco po ruce, třeba se manžel lekne a mezi tím dcery zavolají policii. Dle obžalované její manžel jednal velmi nevyzpytatelně. Dle obžalované se s obžalovaným D. nedomlouvali na tom, zda to má být zbraň výstražná, poplašná nebo zbraň se skutečnými ostrými náboji. Dle obžalované to, co jí obžalovaný D. předal, bylo zřejmě dle jeho uvážení a rozhodnutí. Dále obžalovaná popsala zbraň tak, že byla velká asi 20 cm, že měla kolečko, přičemž její manžel jí řekl, že tato zbraň má zásobník, takže to byla zbraň se zásobníkem. Zbraň, kterou jí dal pan D., zásobník neměla. Dle obžalované to byla zbraň takového typu, který označila při rekognici. Dle obžalované při rekognici jí dali k dispozici zbraň a jak jí je dali do ruky, tak spoušť nešla, ale u této zbraně byla spoušť opravdu jemná. Obžalovaná nemanipulovala se zbraní, než došlo k výstřelu, a v době, kdy došlo k výstřelu, byla zapnutá televize a nad televizí dvě bodová světla byla rozsvícena, možná byla rozsvícena i malá lampička. Obžalovaná si nevzpomíná, zda vyšlehl nějaký záblesk nebo plamen, když došlo k výstřelu. Obžalovaná není schopna říct, jakým způsobem chňapla po zbrani, dle obžalované je to záležitost, která se stala velmi rychle. Dle obžalované manžel neměl zbraň zabezpečenou nikdy, jednu dobu ji vozil i ve svém voze, když se rozhodl, že obžalovanou zastřelí v lese. Obžalovaná chtěla z vozu vyskočit, začala křičet, u Intersparu manžel na červenou zastavil a obžalovaná utekla z auta, manžel jí stejně dohonil. Dle obžalované manžel vozil zbraň v autě v šuplíku pod spolujezdcem. Na otázku, zda se s manželem obžalovaná o zbraň nějak přetahovala nebo se obžalovaná jen natáhla, obžalovaná odpověděla, že chtěla odejít a chtěla

manželovi zbraň vzít. Obžalovaná si neuvědomuje, zda měla prst na spoušti v době, když vyšel výstřel. Dle obžalované pravděpodobně musela zbraň uchopit, obžalovaná opravdu neví, co zbraň dokáže a nemá přehled o zbraních. Obžalovaná po tomto skutku vrátila zbraň panu D. stejným způsobem, jakým pan D. předal zbraň paní K.. Obžalovaná nemanipulovala po výstřelech se zbraní, jak přišel pan K., zbraň zabalili tak, jak pan D. ji předal, obžalovaná mu to předala, přičemž u balení zbraně byl přítomen pan K.. Obžalovaná nemůže popsat, jak zbraň zabalili, protože to neví. Obžalovaná neví, jaká doba uplynula od výstřelu do doby, než zbraň zabalili. Obžalovaná zbraň předala ten samý den ráno. Na otázku, zda obžalovaná hovořila o tom, co se stalo, s obžalovaným D., obžalovaná uvedla, že ano, že mu telefonovala, že s tou jeho zbraní, kterou jí dal, se stalo v sebeobraně neštěstí. Toto obžalovanému D. obžalovaná sdělila pravděpodobně ten den, to jest v sobotu. Dále obžalovaná potvrdila skutečnost, že sdělila obžalovanému D. skutečnost, že její manžel je mrtev. Obžalovaná neví, jak na tuto skutečnost obžalovaný D. reagoval. Na otázku, jak byl hovor ukončen, obžalovaná uvedla, že obžalovaný D. jí řekl, že si zbraň vezme zpět a nic víc neřekl. Dle obžalované jí obžalovaný D. přesně řekl, že je na návštěvě u dcery na Obecínách, bývalá XXXXX, ať opět předá zbraň paní K., že tam bude telefonovat, že tu zbraň zlikviduje, že ji roztaví. Obžalovaná neví, jestli zbraň byla těsně u hlavy jejího manžela a neví, v jaké vzdálenosti byla zbraň od hlavy jejího manžela. Obžalovaná v kritické době žila se svým manželem, který měl legálně drženou zbraň. Dále obžalovaná uvedla, že v kritické době, kdy došlo k úmrtí jejího manžela, měla přítele, a to P.P.. Na otázku, zda v době před úmrtím jejího manžela ukazoval někdo obžalované, jak se zachází se zbraní, kterou dostala od obžalovaného D., obžalovaná uvedla, že ne, že zbraň od pana D. kromě ní a zřejmě K. nikdo neviděl. Dle obžalované P. byl jejím milencem před projednáváním událostí po dobu asi dvou roků.

Obžalovaná H.K. v přípravném řízení uvedla, že obžalovanou K. V. zná jako sousedku. Obžalované je známo, že obžalovanou V. její manžel bil, že bil její děti, deptal je, navenek však vše vypadalo pěkně. Obžalovaná ví, že obžalované V. manžel mlátil i hlavou o radiátor, poslední dva nebo tři měsíce měla obžalovaná V. něco jako domácí vězení, nakupovat mohla jen s manželem, nesměla telefonovat a s nikým venku si nesměla povídat. Jejich dceři R. vyhrožoval manžel obžalované, že jí může přejet i auto. Toto vše obžalovaná ví od obžalované V., která musela i odejít z práce. Dle obžalované jejich V. si měla dle poškozeného P.V. v 18ti letech vydělávat vlastním tělem s tím, že on ji živit nebude. Obžalovaná ví, že poškozený P.V. se údajně i léčil, protože v minulosti měl zbit svého otce. Dle obžalované z uvedeného vyplývá, že obžalovaná V. měla s manželem problémy, které začaly již v době, kdy její dcery byly malé. Obžalovaná V. se chtěla od svého manžela odstěhovat za dcerou R. i s druhou dcerou, aby byly všechny tři spolu. Ve čtvrtek nebo v pátek před 14 dny obžalovanou obžalovaná V. požádala, jestli by jí něco nedonesla, že má strach být doma s manželem. Dle obžalované holky byly přes víkend pryč, takže měla strach, aby se jí něco nestalo. Obžalovaná V. po ní chtěla, aby jí vyzvedla zbraň, tuto jí měla vyzvednout ve Zlíně Cigánově v ranních hodinách kolem 09.30 hodin, což si obžalovaná V. sama dohodla. Proč si pro zbraň nešla sama, obžalovaná H.K. neví. Dle obžalované na uvedeném místě měl být nějaký pán autem, měl ve svojí pravé ruce držet brýle, podle toho jej obžalovaná měla poznat. Když se obžalovaná na místo dostavila, tak ji oslovil, zda-li není paní K., ona řekla, že ano a on jí dal igelitku a obžalovaná šla pryč. Igelitku obžalovaná dala do tašky a šla ke svým rodičům. Tomuto pánovi obžalovaná nic nepředávala, odpoledne tuto igelitku donesla domů obžalované V. a řekla jí, že s tím nechce mít nic společného. Po té obžalovaná šla domů. Obžalovaná V. řekla obžalované H.K. o tom, že se jedná o zbraň, ještě před tím, než pro ni šla. Obžalovaná si zbraň neprohližela, po hmatu však poznala, že se může o zbraň jednat, tato byla zabalena dle toho, jak to ohmatávala, v nějaké hadře a v igelitu. Obžalovaná má za to, že v pátek šla spát a v sobotu ráno jí říkal její manžel,

že P. je mrtvý. Obžalovaná se toho zhrozila, uvědomila si, co se asi přihodilo. Manžel jí říkal, že K. za ním v noci přišla a prosila ho, aby udělal asi tu špinavou práci, toto jí manžel říkal až ráno, obžalovaná tam nebyla vůbec. Manžel obžalované říkal, že ho nějak zabalili a svázali, obžalovaná tam nebyla, říkala, že s tím nechce mít nic společného. Do bytu V. šla obžalovaná až potom, asi v neděli, obžalovaná neví, kdy jí požádal, aby poškozeného hodili do jejich auta, že ho neunesou. Dle obžalované nesli něco, co bylo těžké, zabalené v igelitu, toto viděla už u V. ve sklepě, bylo to ve vaničce, kterou u K. doma vzal její manžel, vanička byla pomerančové barvy, byla prasklá po boku, po té to prasklo celé, dalo se to do kufru jejich auta a její manžel s tím odjel do jejich garáže. Dle obžalované byl průser, co s tělem, pak se muselo něco udělat, dle obžalované manžel zašel za nějakým svým známým, zda-li by mu nepomohl tělo odklidit. Dle obžalované se její manžel nějak domluvil s těma bezdomovcema, jejich jména přesně obžalovaná neví, jeden z nich se jmenuje S., přičemž manžel jí k tomu řekl, aby se o to více nestarala, že to odveze. Dle obžalované v pondělí 30.5.2005 přišla obžalovaná V., jestli jí nepomohou. Ona potřebovala vyčistit koberec, potřebovala čisticí přípravky a tak jí obžalovaná něco dala, konkrétně se jednalo o L.O.C. od Amway, tento přípravek jí dala již v neděli. V pondělí dle obžalované přišla obžalovaná V. s tím, že je třeba něco udělat s parketama, manžel jí cosi dal, nějaké nářadí na odstranění parket a ona se to snažila vydlabat. Dle obžalované ještě obžalovaná V. říkala, jestli by tam manžel nepřišel pomoci parkety vydlabat, a tak tam šla s ním. Manžel obžalované měl takový jakýsi hák a tím to potom manžel vylámal, ona na parkety dala nějakou krabici, do které to manžel házel. V té době obžalovaná již viděla, že koberec je rozřezaný, byla tam díra ve tvaru kolečka o průměru kolem metru. Potom se zase řešilo, co s tím, manžel obžalované to tedy vzal a spálilo se to u nich na dvoře, to jest parkety, dále ještě něco v igelitce, o co se však jednalo, obžalovaná neví. Po té se ještě muselo odstranit křeslo, to bylo v pondělí, křeslo bylo poškozené, bylo nějak polité a manžel obžalované tam přijel autem a křeslo vzal domů. Dle obžalované to tam bylo asi dva nebo tři dny a pak se to ztratilo, kdo to odvezl a kam, obžalovaná neví. Obžalovaná V. v sobotu 28.5.2005 přišla a řekla jí, že má předat zbraň opět tomu muži. Obžalovaná K. měla jít v sobotu dopoledne do ulice XXXXX k hasičárně, jela tam na kole, toho dne byl její muž v práci. Obžalovaná mu igelitku předala a jela pryč ke svým rodičům, nic jiného tomu muži nepředávala ani on jí. Tohoto muže obžalovaná nezná. Dále obžalovaná popsala tohoto muže jako člověka, který měl přes padesát roků, byl střední menší postavy, co měl na sobě oblečené, obžalovaná vůbec neví a neví, zda měl fousy. V obou případech se jednalo o stejného muže, na místě byl nějakým světlejším osobní autem, alespoň tomu tak bylo na tom Cigánově. Dle obžalované říkala obžalovaná V., že zbraň potřebuje, aby se bránila, kdyby byla ze strany manžela opět napadena. O tom, že by chtěla nějakým způsobem ublížit, obžalované H.K. nic neříkala, obžalovanou K. samotnou to ani nenapadlo. Obžalovaná měla s obžalovanou V. sousedské vztahy, dříve se navštěvovaly více, v současné době již méně často, obžalovanou V. zná obžalovaná asi dvacet roků.

Při svém druhém výslechu v přípravném řízení obžalovaná H.K. uvedla, že někdy koncem měsíce května 2005, někdy před tím, než se to stalo s panem V., bylo to ke konci týdne, jí obžalovaná K.V. sdělila, že má domácí vězení, že nemůže nikam chodit a proto ji požádala, aby pro ni převzala balíček, mělo se jednat o zabalenou zbraň. Dle obžalované říkala něco v tom směru, že zbraň potřebuje, aby se doma nebála a obžalovaná H.K. jí to tedy slíbila. Obžalovaná K. chlapa neznala, telefon na něj také neměla, domluvit to s ním tedy musela obžalovaná K.V.. Obžalovaná jí řekla, že jezdí k rodičům na Cigánov kolem 10.00 hodin, že je tam parkoviště, kde by to nebylo nápadné a dále jí říkala, že tam jezdí každý den, jak se ona s tím chlapem domluvila, tak tam potom obžalovaná K. šla. Který den šla obžalovaná K. pro zbraň si nyní nevybavuje, jednalo se o čtvrtek nebo pátek, když přišla v uvedený den a dobu na smlouvané místo, tak po vystoupení z trolejbusu, který má zastávku hned u toho parkoviště, šla na parkoviště, kde stálo více aut. Ten údajný pán dle obžalované měl být v autě a měl držet

brýle, obžalovaná šla okolo, on ji oslovil, jestli je K., ona mu řekla, že ano a dostala od něj igelitovou tašku, kterou dala do svojí tašky a šli s tímto ke svým rodičům. Jméno muže obžalovaná neznala a ani jí to nezajímalo, tento muž seděl v osobním autě, značku neví, asi světlé barvy. Od rodičů šla obžalovaná domů v odpoledních hodinách a jak přišla domů, tak šla k obžalované K.V. a předala jí balíček, aniž by se dívala dovnitř. Toto proběhlo navečer asi kolem 16.30 hodin, obžalovaná K.V. jí poděkovala a obžalovaná K. odešla domů. Druhý dne večer si přišla obžalovaná K.V. k nim popovídat, když manžel P. odjel pryč, toto bylo v pátek, stěžovala si, že má domácí vězení apod. Potom šla domů, měly přijet holky, ale neprijely, tak večer odešla. Po té se dívali s manželem na televizi a ráno jí přišel manžel říct, co všechno se stalo, byl to šok. Manžel obžalované šel potom v sobotu do práce, obžalovaná V. přišla ráno v 08.00 hodin k nim na terasu a řekla jí, co se stalo. Při tom obžalovanou požádala, aby tu zbraň zase uklidila, zbraň jí předala a domluvila s tím mužem, co obžalovaná K. zbraň od něj převzala, že mu ji někdy kolem 10.00 hodin předá v sobotu u hasičárny v uličce pod ní. Obžalovaná tam přijela v dohodnutou dobu na kole, dala mu to, nic od něj nedostala, říkala mu, že ho ani nechce vidět a jela pryč k rodičům. Dle obžalované se jednalo o téhož muže, od kterého zbraň přebírala, muž byl při převzetí zbraně na místě autem, o jaké auto se jednalo, obžalovaná neví. Obžalovaná zbraň neviděla, dle tvaru a dle toho, co jí obžalovaná K.V. říkala, tak se jednalo o zbraň. Když obžalovaná V. ho zastřelila, obžalovaná si samozřejmě domyslela, že se jedná o zbraň. Obžalovaná se s uvedeným mužem nebavila, on jí předal balíček a obžalovaná odešla. Ke zbrani tento muž nic bližšího neuváděl. Obžalovaná nezná obžalovaného M.D..

U hlavního líčení obžalovaná H.K. uvedla, že obsah balíčku nikdy v životě neviděla, že obžalovaná K.V. jí požádala o balíček, který dostala na Cigánově, takže jí ho donesla, a jak se stala taková ta hrůza, tak si uvědomila, co tam asi mohlo být v tom balíčku. Obžalovaná si nemohla uvědomit, jak to šlo za sebou, byla tam psychická zátěž. Obsah balíčku obžalovaná v životě nikdy neviděla a neví, co v tom balíčku bylo, neznala obsah balíčku, který jí dal pan D.. Dle obžalované chtěla obžalovaná K.V. od přítele nějaký balíček, aby jí ho obžalovaná K. donesla, takže jí ho donesla. Obžalovaná dále uvedla, že chodila půl roku na chemoterapii, moc dobře jí nebylo, takže si neuvědomovala, jak to všechno šlo za sebou. Uvědomila si to až v době, až se to stalo. Po předestření výpovědi z přípravného řízení obžalované H.K. uvedla obžalovaná H.K., že obsah balíčku vůbec neviděla, že nevěděla, co v balíčku je. Obžalovaná byla po chemoterapii, byla ve stresu a až následně si uvědomila, že tam mohla být zbraň. Tento balíček obžalovaná neviděla rozbalený. Na otázku, že ve čtené výpovědi obžalovaná několikrát uvedla, že věděla o tom, že se má jednat o zbraň, že jí obžalovaná V. požádala, aby jí donesla zbraň, obžalovaná uvedla, že si to nepamatuje. Na otázku, proč uvedla v přípravném řízení, že věděla, že v balíčku je zbraň, obžalovaná uvedla, že až se to stalo, tak si to dala dohromady, že vypovídala špatně. Obžalovaná dále uvedla, že je pravda to, že nevěděla, co v balíčku přenáší. Balíček byl zabalený a jak jej donesla, tak ho odnesla. Dále obžalovaná uvedla, že po ní chtěli, aby jim pomohla dát vaničku do auta, takže obžalovaná tam šla a pomohla jim. Na otázku, zda věděla, co je to za předmět ve vaničce, obžalovaná uvedla, že to neviděla, jenom to tušila, vanička byla těžká. Na otázku, zda obžalovaná věděla, že ve vaničce je mrtvola poškozeného pana V., obžalovaná uvedla, že ho neviděla, že to bylo zabalené, že zvedla jen vaničku a pomáhala s touto vaničkou do auta. Dále obžalovaná uvedla, že věděla o tom, že pan V. je mrtvý, v době, když pomáhala nakládat vaničku. Na otázku, zda obžalované řekl někdo, co je ve vaničce, obžalovaná uvedla, že neví. Dále obžalovaná uvedla, že s obžalovanou V. se znaly od jejich 18ti roků, co se tam obžalovaná V. nastěhovala, to jest asi 20 let. Dle obžalované se vidávaly s obžalovanou V. zezáčátku dost často, a potom již méně. O manželských problémech se obžalovaná dozvěděla od obžalované V., a to po celou dobu. Dle obžalované obžalovaná V. byla domlácená, byla samé modřiny, nemohla chodit ven, obžalovaná to poznala. Obžalovaná V. jí řekla, že jí manžel zmlátil. Domy rodin V. a K. jsou od sebe vzdáleny přes jednu zahradu.

Dle obžalované v noci neslyšeli nějaké výstřely. Balíček, který obžalované předal pan D., byl v igelitce a bylo to zabalené v hadře. Obžalovaná ukázala velikost tohoto balíčku při svém výslechu rukou a uvedla, že když vracela igelitku s balíčkem zpátky, tak to bylo tak, jak to donesla, poprvé. Dále obžalovaná uvedla, že když se událost stala, tak obžalovaná V. se s ní nesnažila dohodnout na tom, jak obžalovaná bude vypovídat.

Obžalovaný K.K. v přípravném řízení uvedl, že v noci z pátku na sobotu dne 27.5.2005 až 28.5.2005 spal v obýváku a v noci přišla paní V. zadem přes terasu, kde měl otevřené okno, zavolal na něj a požádala ho, aby šel s ní, že doma má problém. Obžalovaný šel s ní, mohlo být kolem 01.00 hodin, a když přišel k obžalované V. do bytu, viděl pana V. sedět v křesle, byl přikrytý dekou, kterou měl přehozenou přes hlavu. Začali ho balit do černé igelitové folie, protože byl mrtvý. Tu noc se již nic jiného nedělo, obžalovaná K.V. mu řekla, že je mrtvý. Dle obžalovaného se spolu s obžalovanou V. domluvili na tom, že tam obžalovaný přijde ráno a že podniknou nějaké další kroky, obžalovaný odešel domů a obžalovaná K.V. zůstala doma. Obžalovaný přišel k V. ráno kolem 09.00 hodin, vzal z domu velkou průhlednou folii o rozměrech asi 2x3 metry, již v minulosti použitou při malování, a dále dětskou vaničku světle červené barvy. V igelitěch poškozeného V. s obžalovanou K.V. přemístili do té vaničky, kterou ještě potom převázali folií, kterou obžalovaný přinesl. Po té po kousku vaničku s poškozeným šibovali ke schodišti a po schodech dolů do sklepa. Následně obžalovaný šel pro svoje auto, nacouval k V. do garáže, naložili s obžalovanou V. poškozeného V. do zavazadlového prostoru, přičemž u toho byla i manželka obžalovaného, které obžalovaný ráno řekl, že K. střílela toho V.. S autem obžalovaný odjel do svojí garáže, tu další noc se chtěli těla zbavit a domlouvali se s obžalovanou K.V., chtěli se těla zbavit v zatopeném lomu u Brodku u Prostějova, přičemž manželka obžalovaného s tím nechtěla nic mít. Tam skutečně zajeli, ale protože byla tma, tak museli počkat do rána, až se začne rozednívat. Jak se začalo rozednívat, tak obžalovaný se tam šel podívat a už tam byli rybáři, takže ho museli přivést zpátky k obžalovanému do garáže s tím, že po cestě přemýšleli, co dál, až na návrh K.V., zda-li obžalovaný nezná nějaké bezdomovce, kteří by se postarali o likvidaci toho těla, se obžalovaný rozhodl věc vyřešit jiným způsobem. Obžalovaný zná bezdomovce, zná obžalovaného S.Č., a proto s ním navázal kontakt, domluvili se, že tělo přiveze v neděli večer na smluvené místo, což bylo za železniční zastávkou XXXXX, kde ho ve dvou po té vyndávali z auta. Dle obžalovaného poškozeného vyndali z auta a dali ho do dvoukolového vozíku, obžalovaný odjel směrem domů a obžalovaný S.Č. odjel s vozíkem směrem na Želechovice. Od té doby obžalovaný nepřišel do kontaktu s mrtvolou poškozeného a bylo dohodnuto, že se ho zbaví. Obžalovaný sám neznal místo, kde ho zakopali, bylo mu řečeno, že se nemá starat a on zase nevěděl, o koho se jedná. Po té už obžalovaný nepřišel s obžalovaným S.Č. do styku. Následně se ptal S.Č. obžalovaný v restauraci, co s tím udělal a bylo mu řečeno, ať se nestará. Obžalovaný dal S.Č. litr domácí kořalky a zaplatil mu nějaké pivo. Peníze obžalovaný S.Č. žádné nedával, obžalovaný také od obžalované K.V. taktéž nic nedostal. Obžalovaný to dělal jen proto, že viděl, že jí V. mlátil jak žito, protože jí chtěl pomoci. Tím si obžalovaný myslel, že pro něj epizoda skončila. Dále dle obžalovaného v neděli 5.6.2005 obžalovaná V. k němu přišla a chtěla půjčit nějaké dláto. Protože obžalovaný věděl, že je tam koberec a parkety potřísněné krví, tak jí půjčil dláto a kladivo – gumovou palici. Asi za půl hodiny přišla obžalovaná V., která jej požádala, aby jí šel parkety vytrhat, že jí to nejde. Obžalovaný si doma vzal otvírač beden a tím to šel vytrhat. Když tam přišel, tak koberec již byl vystřížený, smotaný v igelitové tašce. Parkety obžalovaný vytrhal a dal je do papírové krabice, kterou donesla obžalovaná V.. Obžalovaný odnesl parkety k sobě na zahradu, zapálil oheň a parkety spálil na jednom ohništi i s kobercem. Obžalované V. se obžalovaný ptal, co s tím míní dělat dál, načež mu řekla, že parkety si nechá spravit a že koupí nový koberec, což se asi nestalo, protože její zatčení následovalo velice rychle. Od té doby obžalovaný s ní nebyl v kontaktu, nebyl ani u ní doma. Na otázku, zda předával S.Č. nějaké nářadí a pokud ano, tak

proč, obžalovaný uvedl, že nářadí přivezl S.Č. současně s V. a představoval si, že ho bude někde zakopávat, myslel si, že své nářadí nemá. Dále obžalovaný uvedl, že přijel před dům autem, křeslo z bytu V. naložil s tím, že ho odveze do sběrného dvora. Toto se však nestalo, v bufetě se potkal se S.Č., kterému řekl něco v tom smyslu, že je potřeba se zbavit ještě křesla, které má v autě. Protože S.Č. měl u sebe vozík, jeli k obžalovanému domů, křeslo naložili a S.Č. si jej odvezl. Jak s křeslem S.Č. naložil, obžalovaný neví. Dále obžalovaný potvrdil, že poškozený V. měl střelnou ránu do hlavy. Na otázku, co mu k činu uvedla obžalovaná V., obžalovaný uvedl, že obžalovaná V. mu řekla, že už si to s ním vyřídila, že zabije buď on ji nebo ona jeho. Obžalovaný neví, jestli použila přesně tato slova, ale vyznělo to tak. Obžalovaný si je vědom toho, že jednal protiprávně a na otázku, proč spáchání činu neoznámil, obžalovaný odpověděl, že by to nebylo moc rozumné, když se podílel na té likvidaci. Podle něj se zachoval jako soused.

V hlavním líčení obžalovaný K.K. uvedl, že je pravda to, co je uvedeno v obžalobě. Obžalovaný uvedl, že byl požádán obžalovanou V. v noci, obžalovaná V. jej vzbudila a řekla mu, co se stalo, podrobnosti spolu neprobírali. Obžalovaný přišel k nim, poškozený V. seděl v křesle, v pravém spánku měl střelnou ránu. Obžalovaný říkal obžalované V., že je potřeba neprodleně zavolat lékařskou pomoc, sáhl na tělo, poškozený V. byl jednoznačně mrtvý, což potvrdila i pitevní zpráva. Posléze došlo k tomu, že se začali domlouvat, jakým způsobem by se těla zbavili. O podrobnostech se s obžalovanou V. nebavili, obžalovaný byl do deseti hodin v hostinci a na nějaké podrobnosti se nevyptával. Obžalovaný jednoznačně viděl, co se stalo. Dále obžalovaný potvrdil pravdivost své výpovědi z přípravného řízení. Obžalovaný potvrdil, že pomohl odstranit tělo poškozeného na žádost obžalované V., že odstranění těla poškozeného nebylo připravováno nebo plánováno, u obžalovaného se jednalo o zkratkovité jednání, přičemž nemohl v té době posoudit, co se děje, jaké to bude mít důsledky. Obžalovaný uvedl, že se chtěli těla poškozeného nějakým způsobem zbavit, že to byl jeho nápad odvést tělo poškozeného do lomu, neboť jezdil tam zamlada a slyšel od místních, že se tam našla těla. Obžalovaný tam nebyl třeba 15 let. Dle obžalovaného nebylo možné toto však provést. Obžalovaný věděl, že je v lomu 30ti metrová hloubka, večer a ráno tam byli rybáři a těla poškozeného se nemohli zbavit. Dle obžalovaného to bylo naprosto zkratkovité jednání. Dle obžalovaného se jednalo o jeho nápad v zoufalé situaci předat tělo poškozeného bezdomovcům, tělo bylo v autě a potřebovali se ho zbavit. Proto obžalovaný požádal spoluobžalované Č. a Ch., jestli by mu pomohli v zoufalé situaci s tím, že jim předá tělo a oni se ho zbaví na místě, které obžalovaný neměl znát ve skutečnosti v prostoru Příluk, ale přesné místo obžalovaný nevěděl. Dle obžalovaného tělo měli zakopat, obžalovaný jim k tomu poskytl nářadí. Dle obžalovaného obžalovaná V. k nim domů vlezla oknem, protože obžalovaný spal v obýváku, mají terasu a psa, který neštěká na známé, bylo po jedné hodině v noci. Obžalovaný přesně nemůže říci, co mu obžalovaná V. řekla, protože uplynula nějaká doba a obžalovaný byl ve stresu. Obžalovaná V. dle obžalovaného řekla, že se stalo něco strašného, ať se jde s ní podívat domů, takže s ní obžalovaný šel domů. Dle obžalovaného obžalovaná V. neuvedla, co se přesně stalo. Obžalovaný v prvé řadě říkal obžalované V., že je potřeba to oznámit a po naléhání na obžalovaného, že by se bylo potřeba těla zbavit, tak asi po hodině jednání v kuchyni u nich se s obžalovanou V. dohodli, že se pokusí těla zbavit. Tělo, které bylo v křesle, položili na zem a zabalili ho do igelitu. Dle obžalovaného obžalovaná V. nekontaktovala nikoho dalšího, kdo by měl tělo poškozeného zakopat, kdo by ho měl odvést, v té době nebylo o tomto absolutně jednáno. Obžalovaná V. nedělala žádné kroky směřující k tomu, aby se těla zbavila do doby, než tělo předali dál. Na otázku, co hodinu řešili s obžalovanou V., čím argumentovala obžalovaná V., že není nutné skutek nahlásit na policii, obžalovaný uvedl, že poškozený jezdil do zahraničí, jednalo se o nějaké převážení aut a podobně, přičemž v jeho podnikání nebylo všechno v pořádku s tím, že by se tělo mělo ztratit v souvislosti s tímto nekalým podnikáním. Takto dle obžalovaného mu to bylo prezentováno, aby napomohl tím, že se to nějakým

způsobem zakryje. Obžalovaný neví, proč se to nemělo hlásit na policii, poškozený V. byl mrtvý, debatovali o tom, jestli to nahlásit nebo jak se těla zbavit. Na otázku, zda obžalovaného zajímalo, jakým způsobem zemřel poškozený V., obžalovaný odpověděl, že poškozený měl prostřelenou hlavu, o tom, jakým způsobem se to stalo, s obžalovanou V. vůbec nemluvili, mluvili o tom, co se bude dál odehrávat. Dle obžalovaného mu obžalovaná V. neřekla, jak došlo k úmrtí poškozeného V.. Obžalovaný věděl to, že mají absolutní neshody. Dle obžalovaného chodili k V. na návštěvu, poslední dobou však vůbec ne, protože viděli, jak je tam nepříjemná situace. Dále obžalovaný uvedl, že viděl u obžalované V., že měla podlitinu pod okem. Obžalovaný jednal zkratkovitě, poškozený V. byl prokazatelně mrtvý, obžalovaný mu sáhl na krk. Dle obžalovaného rána šla zešikma, poškozenému chyběla část obličeje, takže byl mrtvý. Obžalovaného ani omylem nenapadlo, že by měl volat pohotovost, rána šla z levého spánku šikmo přes obličej. Dle obžalovaného obžalovaná V. jej požádala ústně o pomoc, jak se zbavit těla. Obžalovaný nic nevěděl o tom, že by jeho manželka obstarávala nějaký balíček pro obžalovanou V., obžalovaný byl v práci, šel do bufetu, z bufetu šel do hostince Pančava, odkud se vrátil asi v deset hodin večer a o žádném balíčku neměl nejmenší tušení. Před událostí se mu manželka nesvěřila s tím, že by nesla nějaký balíček nebo zbraň pro obžalovanou V., až v sobotu si to dávali v hlavě dohromady, jakým způsobem se to zřejmě odehrálo. Obžalovaný zbraň v životě neviděl a ani ji nebalil, a to ani když jej zavolala obžalovaná V., obžalovaný neviděl žádnou zbraň a nebral žádnou zbraň do ruky. Obžalovaný neviděl zbraň v době svého příchodu do bytu V..

Obžalovaný S.Č. v přípravném řízení uvedl, že v současné době bydlí s družkou v dřevěné boudě, která se nachází ve Zlíně, části XXXXX, u železniční tratě ve směru na Vizovice. Společně s nimi tam bydlí ještě J.Ch.. Obžalovaného K.K. obžalovaný S.Č. zná asi tři roky z prodejního kiosku ve Zlíně-XXXXX na Přílucké ulici, kam chodí obžalovaný téměř každý den a s K. se tam občas setkává. Obžalovaný si přesně nepamatuje, kdy to přesně bylo, bylo to na svátek V., když jej obžalovaný K.K. požádal, jestli by mu s něčím nepomohl, že má něco v autě. V této souvislosti obžalovaný K. hovořil o tom, že má v autě mrtvého podnikatele z Čech, že ho nikdo hledat nebude, že kšeftoval s autama, že všichni půjdou po těchto jeho kšeftech. Co se mu přesně stalo, obžalovaný neví, toho večera obžalovaný K. přijel autem k jejich boudě, pravděpodobně červeným Favoritem. U boudy vpředu dle obžalovaného je bývalý stan, tam to obžalovaný s obžalovaným K.K. složil a leželo to tam ještě asi tak týden. Dle obžalovaného chtěl obžalovaný K., aby to spálili a zakopali, za tímto účelem jim přivezl i náradí, na které obžalovaný ani nesahal. Dle obžalovaného to měli spálit za pomoci vyjetého oleje, který tam mají na natírání boud, aby to nehnulo. Obžalovaný K. dle obžalovaného Č. o oleji věděl, protože tam za nimi občas chodil. Po týdně dle obžalovaného se to převezlo dozadu, převážel to obžalovaný, dále spoluobžalovaný J.Ch. a obžalovaný K.K., přičemž to převezli do míst, kde byl nakonec poškozený nalezen, jedná se o místo ve vzdálenosti asi 50 m za těma boudama u kolejí, kde je také velká lípa, jsou tam keře, tráva a je to tam zarostlé. Dle obžalovaného to tam vezli proto, že obžalovaný K. chtěl, aby to nějak zlikvidovali, dostali za to od K. několik püllitrů kořalky, asi slivovice. Když to vezli na místo, kde byla mrtvola nalezena, obžalovaný K. jim to pomáhal jen naložit na vozík a nebyl s nimi na místě, kam mrtvolu uložili. Po nějaké době obžalovanému obžalovaný K. předal křeslo, což bylo v době, kdy mrtvola již ležela vzadu, přičemž obžalovaný K. chtěl, aby obžalovaný křeslo spálil. Toto křeslo K. předal obžalovanému v garáži u něj v bydlišti a obžalovaný ho odvážel na vozíku na spálení k sobě na ohniště u boudy. Toto křeslo obžalovaný hned po té, co ho odvezl, spálil, obžalovaný ani neví, v jakém stavu křeslo bylo, zda bylo od krve. Když obžalovaný křeslo spálil, tak již od K. věděl, že je od krve, že se ho potřebuje zbavit, že ho v tom křesle zastřelila. Na otázku, kdy a jak se obžalovaný dozvěděl, že došlo k úmyslnému usmrcení jiné osoby,

obžalovaný odpověděl, že vše si dal do souvislosti až v době, kdy se konala domovní prohlídka u paní V., obžalovaný tam byl v tom kiosku u jejího bydliště na pivě. Na otázku, co si obžalovaný myslel o příčině smrti muže či mrtvoly, když ji přebíral od K., obžalovaný uvedl, že K. říkal, že je to chlap a že ho kdosi zastřelil, říkal, že je těžkej, což říkal v době, kdy mrtvolu přivezl. Na otázku, v jakém stavu byla mrtvola, když ji obžalovaný viděl poprvé, obžalovaný uvedl, že to bylo zabalené v černém a bílém igelitu a ještě to bylo přepáskované asi bílou páskou na více místech. Na otázku, zda bylo poznat, že se jedná o lidské tělo, obžalovaný uvedl, že ano, že dělal čtyři roky hrobaře, když to přivezl, již to bylo trochu cítit, vzhledově to poznat nebylo, bylo to zabalené. Křeslo, které přivezl K. obžalovanému, bylo menší, jednalo se o ušák, bylo to celé čalouněné, hnědé barvy. Jestli křeslo bylo nějak poškozené nebo zakrvácené, obžalovaný neví, křeslo si tak neprohlížel a spálil jej hned po té, co ho přivezl k boudě v ten večer. Na otázku, proč vše obžalovaný neoznámil policii, když se dozvěděl o mrtvole, která měla být dle pana K. zastřelena, obžalovaný uvedl, že nechtěli K. ublížit, jen čekali, kdy se to provalí. Dle obžalovaného si říkali, do čeho se to vlastně montují. Dle obžalovaného tělo poškozeného vzali z kufru v zadní části vozidla, kterým tělo přivezl obžalovaný K.. Dle obžalovaného přijel s mrtvolou obžalovaný K. sám. Na otázku, proč si obžalovaný pamatuje, že to bylo na V., obžalovaný uvedl, že J.Ch. nebyl doma a šel slavit tento svátek s kamarádem Ukrajincem.

U hlavního líčení obžalovaný S.Č. potvrdil pravdivost své výpovědi z přípravného řízení a uvedl, že když přebírali balík, nebyla součástí tohoto balíku zbraň.

Obžalovaný J.Ch. v přípravném řízení uvedl, že K. jim řekl, že je to někdo z Čech, že to veze 150 km, že to nemohl nikde ukrýt a dal jim půllitr vodky a řekl, že jim to doveze na jejich boudu. Když to tam přivezl, obžalovaný J.Ch. u toho nebyl, obžalovaný chodí uklízet do Lesního baru ve Zlíně na Jižních Svazích a toho dne měl majitel svátek, je V.. Zda slavil svátek přesně v den uvedený v kanceláři si obžalovaný není zcela jist, bylo to ke konci týdne, asi v pátek. Obžalovaný se vrátil z oslavy a už to tam bylo uložené, to jest mrtvola v tom igelitu, byla přikryta červenou dekou a uložena v prostoru za boudou venku. Asi po týdnu potkali toho K. a on to chtěl zlikvidovat, chtěl to přenést a zahrabat, aby to nebylo vidět. Dle obžalovaného K. přišel jeden den v 04.00 hodin ráno a všichni tři, tedy obžalovaný, K. a Č. to odnesli do prostoru pod tu lípu, natáhli to celé na stan a celé to táhli pod tu lípu. Dle obžalovaného K. chtěl, aby to zakopali, jenomže oni s tím nic nedělali. Č. si bral od K. náradí, ten den dostal další půllitr a když bral potom to křeslo na spálení, tak to bylo to samé. Dle obžalovaného se jednalo o červené křeslo, a v tom byly červené čtverečky, K. říkal, že je to po té mrtvole, že je tam někde mozek, jak mrtvolu zastřelili. Když byl obžalovaný u K. v garáži poprvé, tak měl v autě tu mrtvolu a podruhé tam měl to křeslo. Mrtvolu odvezl K. a křeslo od něj z garáže přivezl Č.. Křeslo páčil Č. sám, nejdříve ho měl dva až tři dny u sebe, jak bydlí, a pak ho spálil. Dle obžalovaného Č. dostal od K. pět nebo šest půllitrových lahví alkoholu a na otázku, kdo ty lahve vypil, obžalovaný uvedl, že Č. vždycky trochu dones, jednalo se o slivovici. Dle obžalovaného mrtvola nebyla vidět, byl tam černej igelit a na tom bílej, vůbec nevěděli, kdo to je, celé to bylo ovázané bílou páskou, snad lepící. K. říkal, že ze spodu byla vana, on prý byl položený ve vaně a všechno to bylo namotané v igelitu. Když to táhli, měli s tím všichni tři co dělat, vzhledově bylo poznat, že se jedná o mrtvolu, bylo poznat, kde je hlava a kde nohy, jinak nebylo poznat nic. Obžalovaný neznal poškozeného V., nepřišel do kontaktu s obžalovanou V. a obžalovaného K. znal přes Č., který se s ním kamarádí. Dle obžalovaného se znali z dřívější doby, Č. tam bydlí déle než obžalovaný. Když byli u K. v garáži a když mrtvola byla v kufru auta, tak dle obžalovaného K. říkal, že byl zastřelen, mělo se jednat o chlapa. Dle obžalovaného K. říkal, že to byl nějaký podvodník, že udělal nějaké podvody na lidi, a proto že ho zabili. Dále

K. říkal, že má kamarádku v Čechách, že ho museli usmrtit a on že jí musí pomoc, protože je to kamarádka. Dle obžalovaného mrtvola již byla cítit, bylo to dle jeho odhadu pět až šest dnů od zabití. Kdy byli přesně v garáži obžalovaný neví, K. však mrtvolu odvezl hned druhý nebo třetí den po té. Na otázku, proč celou záležitost neoznámili policii, obžalovaný uvedl, že to byl kamarád Č. a tak si říkal, že to nějak projde. Na otázku, proč mrtvolu nezakopali, obžalovaný uvedl, že sice K. slíbili, že to zakopou, dokonce mu řekli, že je to zakopané, ale neudělili s tím nic, protože se jim nechtělo. Na otázku, jak došlo k prvnímu kontaktu mezi obžalovaným a obžalovaným K. v této souvislosti, obžalovaný uvedl, že on přišel za nimi na boudu, hovořil s nimi, řekl o mrtvole, říkal o tom, že je to problém, že potřebuje pomoci a pozval je do své garáže, tam jim ukázal, o co se jedná, to znamená mrtvolu v kufru auta a pak akorát nalejval. Po té mrtvolu přivezl tak, jak již obžalovaný uvedl.

V hlavním líčení obžalovaný J.Ch. potvrdil pravdivost své výpovědi z přípravného řízení.

Obžalovaný M.D. v přípravném řízení uvedl, že obžalovaná V. přišla k nim do firmy XXXXX, někdy na podzim roku 2004 s nabídkou životního pojištění. Při tom se u obžalované V. nechal pojistit pro škodu způsobenou zaměstnavateli. Během návštěv obžalovaná V. začala hovořit o svých problémech doma, byla ve špatném psychickém stavu, říkala, že jí manžel mlátí, různým způsobem jí vyhrožuje a hovořila o tom, že napadá dcery fyzicky, slovně, vyhazuje je z domu. Při poslední návštěvě v jednom kuse brečela, uvažovala o sebevraždě. V práci za ním takto přišla možná 10krát, stavovala se za ním snad proto, že jí naslouchal. Někdy v únoru 2005 jí manžel pojišťovací činnost zakázal a držel ji nějak doma, nesměla na krok, byla doma zavřená, od té doby byl jejich kontakt telefonický, a to vesměs tak, že ona jej prozvonila a on jí zpětně telefonoval. Obžalovaný jí telefonoval z čísla svého mobilního telefonu č. 603/469633 a při těchto telefonátech si obžalovaná V. stěžovala na příkoří ze strany manžela, že mlátí buď jí nebo dcery, mladší dceru chtěl vyhodit z domu. Ve špatných chvílích si pořád chtěla něco udělat, toto stále naznačovala a obžalovaný se jí samozřejmě to snažil rozmlouvat a zdůrazňoval, že má rodinu, dcery, že má život před sebou, že takové věci nemůže dělat. O tom, že by chtěla zabít manžela nebo něco takového, nepadlo nikdy ani slovo, ani náznakem nic takového neřekla. Dle obžalovaného mezi ním a obžalovanou V. byl přátelský vztah a milenecký vztah mezi nimi nebyl. Během těchto telefonátů obžalovanému několikrát obžalovaná V. řekla, že jí manžel ohrožoval zbraní, dle obžalovaného hovořila o CZ 75 a někdy jej požádala, jestli by jí nepůjčil nějakou zbraň na sebeobranu. Toto dle obžalovaného bylo asi tak 10 dnů před předáním zbraně paní K., o toto jej požádala telefonicky, osobně se nestýkali, protože manžel jí držel doma a ona se nedostala z domu. Po těch 10ti dnech obžalovaný na telefonické vyzvání předal tu zbraň – poplašňák, který následně obžalovaný vydal policii, na parkovišti na Cigánově v dopoledních hodinách paní K.. Dle obžalovaného je paní K. pro něj neznámá žena, její jméno zná ze spisu, poznat se měli podle bílé tašky v jeho pravé ruce. Obžalovaný na místo setkání přijel bílou oktávkou a v době předání mohlo být kolem 09.00 hodin. Zbraň jí obžalovaný předal v bílé silonové tašce, kde byla volně uložená. Ve zbrani bylo nabitó šest nábojek ráže 9 mm Knall. Jinou zbraň obžalovaný jí nepředával. Z jeho pohledu asi za pět dnů od předání zbraně došlo ke zpětnému předání zbraně po telefonické domluvě na parkoviště u Požární zbrojnice ve Zlíně, zbraň byla obžalovanému předána zřejmě tou samou ženou. Dle obžalovaného schůzku domluvila paní V., zbraň byla obžalovanému předána ve stejné tašce bílé barvy buď z PVC nebo silonu. Když obžalovaný si zbraň prohlédl, zjistil, že zbraň nebyla použita, nábojky nebyly vystřeleny. Nábojky obžalovaný vyjmul, namontoval původní plastové pažbičky a zbraň přestříkl silikonem a uložil do skříně. Dle obžalovaného původní pažbičky na zbrani, kterou půjčil obžalované V., byly dřevěné, poplašňák dle

obžalovaného vypadal opravdověji. Dle obžalovaného poplašňák nebyl střelbyschopný a nebylo možné z něj vystřelit ostré náboje. Zbraň, kterou zapůjčil obžalované V., obžalovaný po té vydal policii. V minulosti obžalovaný jinou zbraň obžalované V. neposkytl. Obžalovaný si nedovede vysvětlit skutečnost, že obžalovaná V. uvádí, že k činu užila zbraň, kterou jí poskytl prostřednictvím paní K. obžalovaný a že obžalovaný tvrdí, že jí zapůjčil zbraň – poplašňák. Na otázku, co obžalovanému sdělila obžalovaná V. při telefonátech ohledně vrácení zbraně, obžalovaný uvedl, že určitě tam byla věta, že už ji nechce nebo že už ji nepotřebuje, jinak se obžalovaný nedokázal upamatovat. Obžalovaný neví a není si jist, zda obžalovaná V. hovořila o nějakém neštěstí. Obžalovaný se neptal obžalované V. během telefonátů na skutečnost, koho se případné neštěstí týká. Obžalovanému nesdělila obžalovaná V., že toto neštěstí se týká manžela. Na otázku, zda obžalovaná V. věděla o tom, že jí obžalovaný předal poplašnou pistoli, tedy zbraň, která není schopna ostré střelby, obžalovaný uvedl, že si myslí, že věděla, že to obžalované V. řekl. Na otázku, jaký význam mělo předání poplašné zbraně obžalované V., když by se touto nijak neubránila, přičemž tato zbraň jí byla obžalovaným poskytnuta z důvodu osobní ochrany, obžalovaný uvedl, že již samotná zbraň v ruce a výstražný výstřel do vzduchu by odradilo útočníka. Dále obžalovaný znovu potvrdil, že vydal policii skutečně zbraň, kterou měla zapůjčenou obžalovaná V.. O smrti manžela obžalované V. se obžalovaný dozvěděl až po předvedení na Policii ČR. Obžalovaný v minulosti neměl konflikt s obžalovanou V.. Obžalovaný je držitelem koncese na výrobu, konstrukci, úpravy, opravy a znehodnocování střelných zbraní, přičemž tuto koncesi má přibližně dva roky. Obžalovaný je držitelem zbrojního průkazu pro skupiny A, B, E, G, H, a jeho zbrojní průkaz má číslo AK477843. V této souvislosti má obžalovaný v držení jednu brokovnici, jednu opakovací brokovnici, jednu jednorannou kulovnici, jeden nábojový revolver, dva perkuzní revolvéry a pistoli zn. Margolin. Tyto zbraně jsou uloženy u obžalovaného v trezoru v Želechovicích. Obžalovaný má celkem tři kusy zbraní nepodléhajících registraci. Obžalovaný provozuje jako koníčka sportovní westernovou střelbu. Obžalovaný si jel pro zbraň od paní V. terénním automobilem zn. Ford MAVERICK, vínově červené barvy, kolem 12.00 hodin. Obžalovaná V. za půjčení zbraně neměla obžalovanému nic poskytnout a zbraň jí zapůjčil obžalovaný na dobu neurčitou. Obžalovaný tuto zbraň nepotřeboval. Dle obžalovaného mezi ním a obžalovanou V. se nejednalo o dohodu o zapůjčení zbraně v pravém slova smyslu, jednalo se o zapůjčení zbraně na sebeobranu, jednalo se o přátelskou výpomoc. Dle obžalovaného mu byla vrácena zbraň totožná se zbraní, kterou zapůjčil obžalované V..

U hlavního líčení obžalovaný M.D. uvedl, že odmítá vinu v plném rozsahu, že není pravda, že by paní V. obstaral zbraň, která by byla schopna někoho zabít. Dle obžalovaného není pravda, že by mu paní V. do telefonu, kdy mu oznamovala, že mu zbraň vrátí, řekla, že se stalo neštěstí, nebo že by jinak slovně naznačila, že se jejímu manželovi něco stalo. Dle obžalovaného určitým způsobem obžalovaná V. jej požádala při vysvětlování svých problémů s manželem pro případ stěhování o zbraň na sebeobranu. Obžalovaný mluvil s obžalovanou V. o tom, zda-li má zbrojní průkaz, protože zbrojní průkaz nevlastní, tak jí poskytl akustickou zbraň na sebeobranu – poplašňák. Nejednalo se o zbraň, která by byla schopná vystřelit ostré náboje a někomu ublížit, jednalo se o revolver KORA, šestiranný na 9,0 mm na akustické náboje. Dle obžalovaného je to ten revolver, který obžalovaný vydal policii ke zkoumání. Dle obžalovaného v bubínku revolveru bylo šest kusů akustických nábojek v době předání revolveru obžalované V.. Na otázku, zda bylo možné touto zbraní někomu ublížit, obžalovaný uvedl, že pokud by ji někdo držel za výstřelný otvor, který se nachází na vrchu hlavně, tak by měl popálenou ruku, případně nějaké takové zranění, ale rozhodně nebylo možné z této zbraně způsobit někomu smrt takovým způsobem, jak obžalovaný později viděl ve spisu. Dle obžalovaného nebylo možné touto zbraní, kdyby bylo možné zaměnit akustické náboje za ostré náboje, vystřelit tyto náboje ze zbraně. Dle obžalovaného zbraň svou konstrukcí neumožňuje

nabití jiných nábojů než akustických. Dle obžalovaného se jedná o továrně vyrobenou zbraň brněnskou Zbrojovkou, která prošla schvalováním, certifikáty. Dále obžalovaný uvedl, že nehovořil o počtu nábojů v době, kdy hovořil s obžalovanou V. o zapůjčení zbraně, dle obžalovaného není možné zbraň nabít osmi náboji, zbraň nebyla na osm nábojů. Dle obžalovaného mu obžalovaná V. řekla, že zbraň potřebuje na sebeobranu během stěhování a zdůvodnila to tak, že jí manžel dřív ohrožoval zbraní, dokonce střílel do vzduchu a ona se bála o sebe. Dle obžalovaného obžalovaná V. chtěla zbraň, kterou by mohla ukázat manželovi nebo vystřelit do vzduchu v případě napadení. Dle obžalovaného poplašňák je na toto zbraň dostačující, to jest na zastrašení a odvrácení případného útoku. Na otázku, zda revolver měl bubínek pro šest nábojů nebo měl zásobník, obžalovaný uvedl, že pod slovem revolver se rozumí zbraň, která má nábojový bubínek, do kterého se nabíjí, takže zbraň měla bubínek. Dále obžalovaný potvrdil pravdivost své výpovědi z přípravného řízení a dodal, že dokud neviděl vyšetřovací spis, tak si nemohl vysvětlit, jak mohlo dojít k úmrtí poškozeného. Obžalovaný zbraně již nemá a musel je převést na jiného majitele. Dále obžalovaný upřesnil, že v době předání zbraně poplašňák byl zabalený do bílé silonové tašky, vložený do silonové tašky té samé bílé barvy, přičemž pokud se taška otevřela, nebylo vidět, co tam je, protože poplašňák byl sám o osobě zamotaný do tašky stejného typu. Při zpětvzetí zbraně dle obžalovaného to bylo naprosto stejné. Dále obžalovaný potvrdil, že přemontoval pažbičky, než zbraň poslal obžalované V., tak odmontoval plastové pažbičky, se kterými zbraň nevypadala věrohodně a dost nepříjemně se držela. Obžalovaný namontoval na ně dřevěné pažbičky, které příslušely k revolveru stejné značky a takto obžalovaný revolver poslal obžalované V.. Takto dle obžalovaného mu byl revolver zpátky vrácen, obžalovaný dřevěné pažbičky odmontoval a namontoval zpět plastové a přestříkl to silikonovým olejem a uložil do plechové skříně. Dle obžalovaného dřevěné pažbičky byly pěkné, nerad by je nějak poškrábal, proto, když obžalovaný revolver používal k poplašné střelbě, tak na něm měl plastové pažbičky, které odolávají poškození. Obžalovaný má určitou skřín, která má dva závěsy, vestavěné, a tam ukládá zbraň v poloze, kdy leží na hlavní a pažbička ční nahoru. Revolver byl takto postavený v této poloze. Dle obžalovaného v případě použití zbraně může dojít k poškození dřevěných pažbiček, což obžalovaný nechtěl, dle obžalovaného plastové pažbičky jsou odolnější a více vydrží. Dále obžalovaný uvedl, že si myslel, že s obžalovanou byli přátelé, ale z jeho dnešního pohledu byli známí. Dle obžalovaného v projednávaném případě se jednalo o půjčku zbraně, která nebyla časově omezená, i když byla půjčena na dobu stěhování. Pokud by jí obžalovaná V. potřebovala dál, tak by jí ji půjčil, nebyla to půjčka za úplatu. Obžalovaný řekl obžalované V., že tento poplašňák stačí pouze mačkat, že není třeba nic natahovat, nic vykláčet, jen mačkat spoušť. Na otázku, zda obžalovaný důvěřoval obžalované V. natolik, že mu nepoškodí dřevěné pažbičky, obžalovaný uvedl, že to nebyla otázka důvěry, ale toho, že s dřevěnými pažbičkami by vypadala zbraň věrohodněji než s plastovými pažbičkami. Obžalovanému je známo, že obžalovaná V. si zbraň nemohla vyzvednout proto, že měla domácí vězení, nesměla opustit dům a za pokus opustit dům byla týraná. Z rozhovorů s obžalovanou V. obžalovaný vyrozuměl to, že její manžel je značně agresivní a jakékoliv návštěvy, byť jen přes plot, by nebyly žádoucí a navíc ji sledoval a poplašňák by jí okamžitě sebral. Po předložení fotografie revolveru KORA Brno 007 – 9 mm GASS/KNALL obžalovaný uvedl, že by se mohlo jednat o tento typ revolveru, přičemž na obrázku má revolver namontované plastové pažbičky a byly na něm namontovány dřevěné pažbičky. Na otázku, zda by mohlo dojít k záměně a zda revolver zn. KORA by se mohl nabít např. ostrými náboji s kulkou, obžalovaný uvedl, že konstrukce revolveru to neumožňuje, neboť náboje nejdou zasunout do válce a trčí z něho ven, tudíž by nebylo možné je nabít. Dle obžalovaného není možné do tohoto revolveru nabít ostré náboje. Dále obžalovaný uvedl, že po nahlédnutí do spisu a zhlédnutí toho, jakým způsobem byla způsobena smrt poškozenému V., tak toto zranění dle obžalovaného muselo být způsobeno naprostou jinou zbraní, než kterou obžalovaný půjčil

obžalované V.. Obžalovaný pochybuje o tom, zda vůbec mohla obžalovaná V. toto způsobit, protože způsob zranění a veškeré okolnosti neodpovídají tomu, že by něco takového byla schopna rozrušená žena. Obžalovaný nemá ani doma ani v zaměstnání k dispozici tavicí zařízení nebo tavicí pec na kovy. Dále obžalovaný uvedl, že neřekl obžalované, že roztaví revolver. Dle obžalovaného by bylo potřeba k roztavení nějaké podobné zbraně teploty přes 1300° tavicí se oceli a podomácku to nelze provést. Dle obžalovaného první setkání s obžalovanou K. v době předání balíčku probíhalo tak, že se pozdravili, dle obžalovaného bylo jasné, že se jedná o paní, která si jde pro tašku, takže jí to předal a ona odešla. Zpětné předání proběhlo tak, že paní přijela pravděpodobně na kole, sestoupila, dala mu tašku do ruky, řekli si nashledanou a to bylo všechno. Tato paní obžalovanému neřekla nic o osudu poškozeného V.. Dle obžalovaného obžalovaná V. jej neinformovala o tom, co se stalo, jen mu řekla, že revolver již nechce nebo nepotřebuje. Dle obžalovaného revolver zn. KORA, který zapůjčil obžalované V., je zbraní, kterou lze volně koupit osobou starší 18ti let a na tuto zbraň není třeba žádný zbrojní průkaz, přičemž její nákup je omezen pouze věkem.

Svědék J.B. uvedl, že pracoval na živnostenský list ve firmě XXXXX, kterou měl P.V. jako elektrikář a kterou vykonával v garáži rodinného domu V.. V tomto domě se svědek setkával i s obžalovanou K.V., která se zastavila v garáži, když šla do práce nebo když se vracela a stavovala se takto na pokec, na cigaretu. Rovněž chodívali společně i na ples, obžalovaná chodila s P.V. a svědek šel třeba s kamarádkou. Obžalovanou H.K. svědek zná jen od vidění, ví, že se jedná o sousedku obžalované V. a že tato k nim občas docházela. Obžalovaného K.K. zná také podle vidění a ví, že to byl jejich sused. Obžalovaného S.Č. a obžalovaného J. Ch. svědek vůbec nezná a neví o koho se jedná. Rovněž obžalovaného M.D. svědek nezná. K činu samotnému svědek nemohl nic bližšího uvést, neboť nebyl v době, kdy se to mělo stát, doma, svědek odjížděl ve středu 25.5.2005 na závody Ralley Český Krumlov a vracel se v neděli 29.5.2005 v ranních hodinách. K poškozenému P.V. svědek uvedl, že když tam pracoval, byl výbušný, svědek s ním se nikdy nehádal, vycházeli spolu dobře. Poškozeného V. svědek znal od roku 1998 od doby, kdy u něj začal pracovat, před tím ho neznal. Svědek u něj pracoval do konce června 2005, vydělal si u něj měsíčně 9.000,- Kč plus procenta z prodeje, když byl dobrý měsíc, vydělal až 20.000,- Kč. Dle svědka vztah mezi obžalovanou K.V. a poškozeným P.V. byl normální, až poslední dva roky se hádali. Dle svědka obžalovaná vlastně přestala pracovat, kvůli čemu se hádali, to svědek neví, před svědkem se nehádali. Dále svědek uvedl, že přijel ze závodů a v podělí přišel normálně do práce, poškozený P.V. tam nebyl a když se svědek ptal obžalované V., kde je, tak mu řekla, že odjel kupovat auto do Německa. Svědek potom zjistil, že si nevezl telefon, klíče na svazku od domu a od garáže, protože tyto věci tam zůstaly položené tak, jak je obvykle poškozený V. ukládal. Po té se svědek ptal na nějaké podrobnosti ohledně jeho cesty, přičemž obžalovaná V. mu říkala pokaždé něco jiného, že odjel do Rakouska, druhý den zase říkala, že odjel s nějakou ženskou k moři, další den zase říkala, že přijeli nějakí chlapi, kteří ho naložili do auta a odvezli. Po té ještě dle svědka vykládala, že je někde v nemocnici, že má nějakou mozkovou mrtvici, přičemž po týdnu, kdy se poškozený V. neozval a ona nebyla schopna svědkovi říci, kde je, odjela někam do Zlína a svědek se šel podívat nahoru do jejich bytu i s P.Z., který tam byl v té době na brigádě, pracoval tam u pana V. stejně jako svědek, čistil interiéry vozidel. Dle svědka v obývacím pokoji našli vyřezaný koberec a vytrhané parkety, po té hned sedli do auta a jeli věc oznámit na policii, což bylo 6.6.2005 v pondělí. Nahlásili na policii, že se pan V. ztratil a že o něm nic neví, dle svědka to vzali jako pohřešovanou osobu, potom se tam přijeli podívat a začalo se to řešit. Svědek jel ve středu do Anglie a když byl na letišti, tak mu P. poslal SMS zprávu, že P. našli, že je mrtvý. Dle svědka poškozený P.V. byl asi žárlivý, svědek slyšel, že obžalovaná V. chodila za nějakým jiným mužem, toto však v práci neřešili, poškozený V. o tom nemluvil. Na otázku, jak se

chovala obžalovaná V. k mužům, svědek uvedl, že několikrát přišel nahoru za ní do bytu, zaklepal, ona mu řekla, že může vstoupit a přitom byla nahá a vůbec jí nevadilo, že na ni takto kouká. Svědek s ní žádný intimní vztah neměl, pravdou však je, že mu paní V. činila v minulosti návrhy k sexu, které svědek odmítal, i když se mu tehdy líbila. V poslední době svědkovi žádné návrhy nečinila a ani se mu už nelíbila, protože hodně pila alkohol. Svědek viděl naposledy poškozeného V. v úterý dne 24.5.2005, telefonicky se mu už neozval. P.Z. viděl poškozeného V. ještě po svědkovi, a to dne 27.5.2005 kolem 21.00 hodin. Na otázku, zda si svědek ověřoval nějakým způsobem tvrzení obžalované V. ohledně pobytu manžela, svědek odpověděl, že obžalovaná V. říkala, že je v nemocnici, svědek jí žádal o telefonní číslo, které mu nechtěla dát. Dle svědka do bytu V. měli v podstatě volný přístup, dříve tam chodili jíst, nikdy tam svědek nešel sám. Dne 6.6.2005 tam šli vlastně proto, aby se podívali, jestli tam pan V. někde není, když o něm paní V. říkala pokaždé něco jiného. Na otázku, jak paní V. věděla, že na dveře klepe svědek v době, kdy ona tam byla nahá, svědek uvedl, že toto věděla, protože manžel P.V. neklepal a nikdo jiný tam vlastně ani jít nemohl. Na otázku, jak svědek odmítal návrhy obžalované V. k sexu, svědek uvedl, že řekl ne a šel něco dělat. Svědek znal dcery V., dle svědka se poškozený P.V. choval k dcerám normálně a dobře. Pokud svědek od holek slyšel, že je nějak terorizoval, tak před ním to poškozený V. nedělal. Dle svědka se poškozený V. choval k ženám normálně. Svědek neví, že by měl poškozený V. nějaký vztah s nějakou jinou ženou. Dle svědka hrubý roční obrat firmy XXXXX byl kolem 3.000.000,- Kč, když byl dobrý rok.

U hlavního líčení svědek J.B. uvedl, že zná obžalovanou K. V. a jejího manžela, a to od roku 1998, neboť pracoval ve firmě poškozeného V. a stýkal s nimi. Svědek neví, jak došlo k úmrtí poškozeného V., neboť ten víkend byl na závodech v Českém Krumlově, přijel po víkendu do práce a poškozeného V. tam nenašel. Pokud je svědkovi známo, ke konfliktům u V. docházelo, ale nikdy svědek nebyl svědkem něčeho takového. Svědek dále setrval na své výpovědi z přípravného řízení.

Svědek P.P. uvedl v přípravném řízení, že nezná obžalovanou H.K., obžalovaného K.K., obžalovaného S.Č., obžalovaného J. Ch. a obžalovaného M.D.. Obžalovanou K. V. svědek zná několik let, pracovali spolu a vytvořil se mezi nimi přátelský vztah. Obžalovanou zná svědek tři až čtyři roky ze společnosti XXXXX, kde svědek dělal obchodního ředitele a ona obchodního zástupce. S obžalovanou V. se často stýkali, povídali si, v době, kdy spolu pracovali, vídali se téměř denně, později občas i několikrát týdně. Dá se říci, že jejich vztah byl intimní, přičemž od určité doby se nekontaktovali vůbec, to jest po dobu, kdy jej napadl poškozený V.. Svědek neví datum, kdy jej poškozený V. napadl, bylo to v roce 2005, byl sníh, když jej poškozený V. napadl v autě, což svědek oznámil následně na policii ve Zlíně. V tomto autě svědek byl sám, poškozený V. najel před něj, aby nemohl odjet a snažil se mu rozbít okno vozidla a vytáhnout jej ven. Toto dle svědka udělal proto, že svědek vysadil obžalovanou V. z auta svědka u jejího auta a poškozený V. to viděl. Od této doby si s obžalovanou ani netelefonovali, až v době těsně před jeho výslechem na policii ve věci pohřešování pana V. se mu obžalovaná V. ozvala, chtěla se sejít, takže se sešli a bavili se o normálních věcech, jak se má v práci, co dělá a podobně. O poškozeném V. obžalovaná říkala jen tolik, že je pryč, že je někde v blázinci. O tom, že obžalovaná V. má dům, svědek věděl, jednou tam s obžalovanou V. byl, řekla mu o tom v době, kdy si dům pořizovala. O vraždě P.V. svědek ví jen tolik, co bylo v rádiu, od obžalovaného se v tomto směru nic nedozvěděl. Obžalovaná V. dle svědka si často stěžovala na psychické a fyzické týrání ze strany manžela, do práce chodila velice vystrašená a zničená, mývala na sobě podlitiny, modřiny. Dle svědka obžalovaná říkala, že ji prostě normálně mlátí, že už je takový, že má agresivní chování. Podle toho, co svědkovi říkala, tak ji bil od doby, kdy ještě nebyli vůbec svoji, po celou dobu manželství. Dle svědka navíc ona

chodila s modřinama v době, kdy spolu nic obžalovaná a svědek neměli. V době před výslechem svědka na policii se svědek s obžalovanou V. sešel vícekrát, svědek neví, jestli to bylo třikrát nebo čtyřikrát nebo dvakrát, první schůzku iniciovala obžalovaná, pak už to bylo po vzájemné domluvě. Svědkovi všechny tyto schůzky splývají, prvně se sešli u hřbitova vedle tiskáren a bavili se normálně, jednou byli někde v restauraci, pravděpodobně ve Fryštáku a jednou byli někde autem snad Na větráku. Při těchto schůzkách mezi nimi nedošlo k intimnostem. Na otázku, jak se chovala obžalovaná při těchto schůzkách, svědek uvedl, že u obžalované člověk nikdy nevěděl, že se snažila spoustu pocitů skrývat, protože se za to styděla. Při těchto schůzkách měl svědek pocit, že už nespěchá domů, že u ní opadl stres. Na otázku, zda hovořila obžalovaná V. při těchto schůzkách o vývoji jejich vztahu do budoucna, svědek uvedl, že o ničem takovém nehovořila. Dle svědka mu obžalovaná říkala, že jejího manžela odvezli do blázince, že ji opět napadl, při poslední schůzce svědkovi oznámila, že policie jí oznámila, že její manžel v blázinci není a že je nezvěstný. Dle svědka obžalovaná jej nepožádala o nějakou pomoc, že by potřebovala pomoci s něčím v domě. Na otázku, zda plánovali někdy během jejich vztahu společnou budoucnost svědek a obžalovaná, svědek uvedl, že se o tom mluvilo, ale jelikož byla vdaná, tak se to nijak nerozvíjelo. Dále svědek uvedl, že viděl nesčíselněkrát na těle obžalované V. modřiny. Na otázku, jak se svědek seznámil s obžalovanou V., svědek uvedl, že je představila dcera obžalované, která cvičila karate, skládala zkoušky a při té příležitosti je představila. Dále svědek uvedl, že chodil se starší dcerou obžalované R., intimní vztah však spolu neměli a po několika týdnech se prostě rozešli. Na otázku, zda hovořila obžalovaná V. o rozvodu svého manželství, svědek uvedl, že ano, že říkala, že jí v tom brání manžel a že jí vyhrožuje fyzickou likvidací. Svědek si není vědom toho, že by obžalovaná V. hovořila o jejich vzájemném vztahu. Svědek neví, jak se choval poškozený V. k obžalované V. při incidentu, který měl svědek s poškozeným V., dle svědka ji poškozený V. naložil do svého auta a odjeli někam pryč. Později svědkovi obžalovaná říkala, že ji měl vést někam za město, kde jí měl hrozit zastřelením. Svědek osobně obžalovanou V. opilou neviděl.

V hlavním líčení svědek potvrdil pravdivost své výpovědi z přípravného řízení a uvedl, že neví, jak došlo k úmrtí manžela obžalované K.V., že s ní o tom nehovořil. Dále svědek uvedl, že podle toho, co ví, tak obžalovaná byla fyzicky týraná, chodila s modřinami do práce, byla vystresovaná, vyděšená a bála se. Tyto skutečnosti se svědek dozvěděl od obžalované. Dále svědek uvedl, že byl milencem obžalované V. téměř od začátku, co se poznali. Na otázku, zda obžalovaná V. se mu svěřila se svými problémy, svědek uvedl, že přímo ne, když byla obžalovaná vystresovaná nebo vyděšená, tak svědek naléhal a ona vždycky něco řekla, ale ne sama od sebe.

Svědka P.Z. v přípravném řízení uvedl, že zná obžalovanou K. V., kterou vidával u nich doma, když v garáži pracoval. Dle svědka byla obžalovaná normální, pila, rozčilovala se, když manžel přijel pozdě a něco neudělal. Obžalovanou H.K., obžalovaného K.K., obžalovaného S.Č., obžalovaného J. Ch. a obžalovaného M.D. svědek nezná. O vraždě samotné svědkovi není nic bližšího známo a ví pouze to, co slyšel. Poškozeného P.V. svědek znal, byl to jeho kolega v práci, dle svědka byl na peníze, byl normální, byl prostě v pohodě. Dle svědka poškozený V. byl také hodně náladový, pořád přemýšlel, na čem by vydělal a takto přemýšlel 24 hodin denně. Poškozeného P.V. svědek viděl naposledy dne 27.5.2005 v době kolem 21.00 hodin, stáli u auta a bavili se před jeho garáží. Svědek dělal řidiče na Filmovém festivalu ve Zlíně, takže se bavili o tom, co bude ten týden, když bude pryč. Před tím, než se potkali, tak poškozený V. byl na rybách a svědek mu v ten den před tím, než se potkali, telefonoval, jestli už je zpátky. Dle svědka mu poškozený V. řekl, že ano a tak se tam svědek zastavil. Než jel P.V. na ryby, tak se toho dne pohádal s obžalovanou K.V. ohledně nákupu, problém byl v tom, že jeli zase pozdě nakupovat, že měli jet ve 12.00 hodin a jeli až ve 14.00 hodin, což obžalované vadilo. Dle

svědka obžalovaná jela nakupovat sama autem zn. Mazda 323 a svědek vezl poškozeného P.V. do Alberta, když si myslel, že tam obžalovaná bude. Zda tam byla nebo nebyla, svědek neví, poškozeného V. tam svědek vezl proto, že chtěl jet za ní. Svědek vysadil poškozeného u cesty u Alberta a myslel si, že tam obžalovaná je a že zpět pojedou jejím autem. Kdyby tam manželka poškozeného nebyla, tak byli dohodnuti, aby jej zavolal. Dále svědek uvedl, že věděl o tom, že jedna z dcer poškozeného V. je vlastníkem nemovitosti, dozvěděl se o tom od poškozeného V. snad necelý týden před tím, než se to stalo. Dle svědka poškozený V. říkal, že doma našel dopis z finančního úřadu, kde bylo napsané, že žádají o zaplacení daně z nemovitosti. Poškozený telefonoval na finanční úřad, kde mu paní vysvětlila, že se nejedná o omyl, že se jedná o daň z převodu nějakého domu, poškozený V. byl rozčilený, říkal, že nechápe, jak si jeho manželka může koupit byt a on že o tom ani neví. Svědek chodil pomáhat poškozenému V. do firmy jeden rok v podstatě každý den. Svědek chodil i do bytu V. docela hodně často, chodili tam na obědy a na návštěvu. U tohoto bývala i obžalovaná V., která se k nim chovala dobře, když měla vypité, tak si furt stěžovala, brečela, když vypité neměla, tak neříkala nic. Dle svědka se obžalovaná bavila o normálních věcech, stěžovala si na poškozeného V., že ji furt sleduje, pronásleduje, že od něj chce pryč. Svědka obžalovaná nesváděla, přičemž svědkovi je z doslechu známo, že měla poměr s někým jiným, ale s kým svědkovi není známo, dle svědka s tím přišel poškozený V. nebo někdo jiný. Dle svědka ji poškozený sledoval a ona s někým někde byla, což ví od poškozeného V.. Svědek neslyšel, že by poškozený V. měl poměr s někým jiným, poškozený chodil s M.D. na ryby a jinak byl furt s ní doma nebo pracoval. Poškozený V. se dle svědka zmínil o rozvodu, zmiňoval se o tom a mluvil o tom hodně často, v přítomnosti svědka o tom mluvil třičtvrtě roku, původně se s ní nechtěl rozvést, později však poškozený říkal, že bude nejlepší, když si ona sbalí věci a odejde. Dle svědka však bylo na něm vidět, že si to ve skutečnosti nepřeje.

V hlavním líčení svědek P.Z. setrval na své výpovědi z přípravného řízení a doplnil, že se dozvěděl od kolegy v práci, že poškozený P.V. měl být zastřelen. Dále svědek potvrdil, že zná obžalovanou z práce, že vztahy mezi manžely V. byly navenek dobré, ale doma se údajně dohadovali. Obžalovaná V. se svědkovi nesvěřovala se svými problémy, poškozený V. někdy mezi řečí něco pronesl, říkal, že se hádali. Dále svědek uvedl, že ten týden, co nebyl poškozený P.V. v práci, tam vůbec nebyl.

Svědčce V. V., dcera obžalované, uvedla, že neví, jak došlo ke smrti jejího otce, že v ten den byla na ranči v Lípě, kam jezdí každý týden. Ke vztahu mezi jejími rodiči svědkyně uvedla, že byl velmi špatný, že několikrát dokonce rodiče žádali, aby se rozešli, že otec na to nereagoval a nechtěl připustit rozvod. Dle svědkyně byly u nich takové situace, které stěžovaly život mezi jejím otcem a její matkou. Svědkyně uvedla, že je otec bil, psychicky týral, a to jak svědkyni, tak matku, tak i její sestru. Bylo to opravdu k nevydržení a svědkyně chtěla mít klid. Dle svědkyně se její otec choval velice agresivně na jakékoliv podněty, stačilo cokoliv, jakákoliv poznámka. Hrozně se mu líbilo, když mohl kdykoliv psychicky týrat, několikrát říkal, že je nechá zabít, že je utopí v jejich sračkách, vyhrožoval jim stokrát, že je nechá zabít. Na otázku, co bylo důvodem tohoto jednání jejího otce, svědkyně uvedla, že se to otci líbilo, že byl rád, když mohl někoho takto deptat. Svědkyně neví, jestli k tomu měl důvod. Dle svědkyně k tomu, aby je takto týral, přece nikdo nemá důvody. Na otázku, jak dlouho se k nim otec takto choval, svědkyně uvedla, že co si pamatuje, tak celý život, postupem času se to zhoršovalo. Dle svědkyně čím byly starší, tak si otec uvědomoval, že jsou proti němu tím, že ho žádají, aby byl v pohodě, aby byl klidný, aby byli normální rodina, tím více se mu to nelíbilo, tím víc to bylo horší. Dle svědkyně chtěly, aby si s nima šel zahrát blbé karty a tím to bylo horší. Dle svědkyně jejich otec furt měl pocit, že jsou proti němu, když mu řekly jakýkoliv svůj názor. Dle svědkyně stačilo, když řekla otci „tati, to se mi nelíbí, že děláš“. Pak už bylo třeba jen to, že nechtěla nosit

mikinu, že jí něco spadlo, stačilo cokoliv, co se mu nelíbilo. Na otázku, zda ji otec bil, svědkyně uvedla, že jí párkrát dal pohlavek nebo tak, ale většinou jí a její sestru spíš psychicky týral. Svědkyně uvedla, že otec bil jednoznačně její matku, na té si všechno vylíval, protože vždycky byla sama, nikdy mu nedokázala říct „nech toho“, vždycky ustoupila, protože on měl vždycky nad nimi všemi moc. Dle svědkyně proti otci nikdy nemohly nic udělat, když volaly policii, tak jim stejně nepomohli. Na otázku, co jim konkrétně nejvíc otec vytykal, svědkyně uvedla, že to, že vůbec svědkyně žije, říkal jí, že je parchant, že jí nechtěl, že ji nesnáší, že ji totálně nenávidí, že ji utopí v jejích sračkách, že ji nechá někým zabít, že ji nechce, toto jí říkal skoro pořád. Na otázku, jak se choval otec k její sestře, svědkyně uvedla, že ta byla ještě slabší než ona, že ji týral ještě víc, že svědkyně měla aspoň tu sílu, že se s ním hádala, ale její sestra vždycky ustupovala jako její matka a vždycky se nechala. Svědkyně uvedla „přijdete ze školy s tím, že si uděláte úkoly, ale najdete doma brečící sestru“. Na otázku, zda docházelo mezi jejím otcem a matkou k tomu, že by se fyzicky napadali, svědkyně uvedla, že ano, že otec napadal stále její matku fyzicky i psychicky, že ho to strašně bavilo. Na otázku, zda se snažili nějakým způsobem tuto situaci vyřešit, svědkyně uvedla, že ano, že se snažili, ale že otec nikdy nechtěl ustoupit, že chtěl všechno jen pro sebe, aby měl všechno jen on, že říkal „táhněte do karavanu, já vás nechci vidět“. Dle svědkyně když už to bylo neúnosné a mamka nemohla nikam, jen na zahradu, a to jen pod otcovým dohledem, tak mamka koupila domeček, ale i tak otec řekl, že ani tam je nenechá být, najednou otec věděl adresu a našel si je i před tím, než se tam chtěly přestěhovat. Dle svědkyně i kdyby se přestěhovaly na konec republiky, tak by to otec věděl a zjistil by si, kde jsou.

Svědkyně R. V., dcera obžalované, uvedla, že ke konfliktům mezi jejími rodiči docházelo často, dá se říci denně a postupem doby docházelo k těmto konfliktům stále více. Dle svědkyně otec byl čím dál víc agresivnější a bylo to na denním pořádku. Na otázku, proč k tomu docházelo, svědkyně uvedla, že sama neví, že jednou otec došel vysmátý, protože se mu podařilo vydělat hodně peněz, a najednou, jak kdyby ho někdo praštil přes nos, začal říkat „jak sedíš, ty sedíš špatně, narovnej se, co se tak tváříš, tobě vadí, jak se tváříš“ a začal do nich, svědkyně seděla u stolu na židli, snídala a otec došel a začal po nich házet snídani, házel talíře, nože, začalo to z ničeho nic. Důvod jeho chování svědkyně neví, nedokáže si to vysvětlit, otec se třeba tvářil spokojeně, pak je bil a pak zazvonil zákazník a on šel a zákazníka se zdvořile zeptal „Dobrý den, vy máte nějaký problém“, v pohodě vyřešil zákazníka a pak se vrátil k nim a zase je bil. Na otázku, zda otec fyzicky napadal jejich matku, svědkyně uvedla, že ano, že často, že hádka začala tak, že nejdřív ji začal psychicky deptat, pak se svědkyně třeba ptal, s kolika klukama spala, nadával jí, že je šlapka, úplně bezdůvodně, pak začal házet věcmi, začal ji šťouchat, fackovat a když upadla, tak do ní na zemi kopal. Na otázku, proč se podle svědkyně takto k nim choval, svědkyně uvedla, že neví, jestli měl nějaké psychické trápení. Dle svědkyně např. za ní přišel do pokoje a začal se ptát, co bylo ve škole, tak mu svědkyně řekla, že dobře a on řekl „ty mi lžeš“, svědkyně mu řekla, že nelže a otec zase říkal „ne, lžeš mi“, začal do ní strkat a mlátit ji. Svědkyně v tomto nevidí žádný důvod. Svědkyně u svého výslechu předložila fotografie, ke kterým uvedla, že se jedná o záznam toho, jak její maminka byla zbitá. Dle svědkyně se postupem doby to zhoršovalo, jejich telefonáty na policii byly zbytečné, k nim policajti jezdili skoro denně, hádali se o to, kdo k nim pojedou, už k nim nechtěl nikdo jezdit, takže si řekli, že s tím musí sami něco dělat, že to nafotí, že snad se bude něco dít. Svědkyně má i záznam z nemocnice, nejhorší dle svědkyně bylo, že nesměly nikde nic říct. Od té doby, co svědkyně měla řidičák, musela mamku vozit, protože ona byla zbitá jak kůň, měla monokly, nemohla sama řídit. V nemocnici dle svědkyně matka nemohla říct, co se jí stalo, musela se vmlouvat, že spadla z postele, když měla otřes mozku.

Svědčce J. Š. uvedla, že o smrti poškozeného P.V. ví z novin, že tomuto konfliktu nebyla přítomna. Dále svědkyně uvedla, že obžalovanou K. V. zná od dětství a poškozeného P.V. znala od doby, kdy se vzali. O věci, která je předmětem tohoto jednání, svědkyně s obžalovanou K.V. nemluvila. Dále svědkyně uvedla, že zná situaci, jaká byla v manželství V. a uvedla, že manželé V. měli spolu velké konflikty, že pan V. ji dost omezoval, chtěl ji mít jen pro sebe, zakazoval jí stýkat se třeba se svědkyní, i když spolu byly kamarádky od dětství, zakazoval obžalované ke svědkyni chodit. Dle svědkyně poškozený zakazoval obžalované všechno, svědkyně neví proč, asi poškozený nebyl úplně v pořádku. Dle svědkyně docházelo u nich hodně často k fyzickým konfliktům, dokonce svědkyně byla přítomna dvěma takovým konfliktům mezi panem V. a paní V., kdy on ji fyzicky napadl, byla tomu přítomna svědkyně i s bývalým manželem. Dle svědkyně to bylo proto, že byli v kině, svědkyně s manželem jim hlídali děti, obžalovaná tam potkala spolužáka, pozdravila ho, usmála se na něho a poškozený ji za to doma zbil, shodil ji ze schodů a kopal do ní. Dle svědkyně vztah poškozeného V. k dcerám byl takový, že dokud byly malé, tak asi jeho vztah k dcerám byl docela fajn, ale jak rostly, tak svědkyně má pocit, že je nenáviděl. Proč, to svědkyně neví, pořád jim nadával, nic jim nechtěl koupit, byl škrt. Choval se k nim podobně jako ke své ženě. O této situaci svědkyně hovořila s obžalovanou V. několikrát, byly od malička přítelkyně, vyrůstaly spolu v domě. Obžalovaná V. se svědkyni svěřovala s problémy v manželství, poškozený P.V. obžalovanou napadal fyzicky kvůli hlouposti, dle svědkyně byl úplně mimo. Dle svědkyně poškozený k tomuto chování vůči obžalované neměl důvod, dle svědkyně obžalovaná je velká puntičkářka, doma měla všechno perfektní, navařené, poklizené. Dle svědkyně poškozený P.V. byl hodně žárlivý, až chorobně žárlivý. Na otázku, zda poškozený měl důvod k žárlivosti, svědkyně uvedla, že ze začátku manželství vůbec ne, pak když měl nějakou přítelkyni, tak dle svědkyně si obžalovaná našla spíš takovou vrbu, a to pana P. Na otázku, zda obžalovaná V. uvažovala o tom, že se rozvede s poškozeným P.V., svědkyně uvedla, že ke konci říkala, že to tak dál nejde, že se rozvedou, ale poškozený s tím nesouhlasil. Dle svědkyně jakmile obžalovaná řekla, že podá žádost o rozvod, tak ji vždycky zbil, poškozený s tím nesouhlasil v žádném případě. Dle svědkyně poškozený P.V. vyhrožoval obžalované několikrát, že ji zabije, že ji srazí autem a podobně. Na otázku, proč jí vyhrožoval, svědkyně uvedla, že asi proto, že chtěla podat žádost o rozvod, že s ním nechtěla být. Dle svědkyně poškozený to nemohl přenést, že by ji neměl, cítil se jako její vlastník. Svědkyně a obžalovaná se nestýkaly posledního půl roku nebo třičtvrtě roku před smrtí poškozeného, protože když svědkyně k nim přišla, tak ji poškozený k nim nikdy nechtěl pustit, vždycky tvrdil, že tam byla sanitka, že jí píchl injekci, že spí, že ji tam nepustí a vyhodil svědkyni ode dveří. Když svědkyně k nim volala, tak bral telefon vždy jen poškozený V., když svědkyně psala SMS obžalované V., tak když mohla, tak jí odpověděla, vždycky jí poslala zprávu „SOS, J., pomoz“. Když měla mobil obžalovaná vypnutý, tak svědkyni bylo jasné, že má zabavený telefon. Dle svědkyně obžalovanou poškozený vyloženě tyranizoval, zavíral ji doma, poslední dobou se vůbec neviděly, jednou se potkaly na poště, to bylo tak tři měsíce před tím, než se to stalo, to poškozený svědkyni viděl, že jde dovnitř do pošty, tak tam okamžitě šel, aby se spolu nemohly bavit. Dle svědkyně poškozený obžalovanou omezoval.

Svědce P. I. uvedl, že o projednávané věci ví jen to, co bylo uvedeno ve sdělovacích prostředcích. Obžalovanou V. svědek ani tak moc nezná, s poškozeným P.V. se vidali v garážích, kde svědek měl s kapelou zkušebnu a poškozený V. tam měl pronajaté prostory. Dle svědka se o manželích V. říkalo, že jejich manželství není v pořádku, svědek se svou manželkou a manžely V. byl asi dvakrát ve vinárně a proběhlo to v pořádku. Svědek nikdy nebyl svědkem toho, že by se manželé V. hádali nebo se napadali. K panu K. svědek uvedl, že tento hodně pije alkohol, téměř denně, paní K. se mu přizpůsobila a do kiosku dochází s ním. Svědek neviděl, že by se potácela, ale alkohol pije také. Č. a Ch. dle svědka jsou bezdomovci, kteří se občas objeví u svědka ve sběrně, je mu známo, že tito také pijí dost alkohol. Dále svědek

uvedl, že dne 30.5.2005 navečer k nim přišla obžalovaná K.V., svědek tomu nevěnoval moc pozornost, sedly si s manželkou do kuchyně a svědek s ní prohodil jen pár vět. Svědek vyrozuměl, že se bavily o tom, že poškozený P.V. zmizel a že neví, kde je. Dle svědka obžalovaná V. byla úplně v klidu, zdržela se nějak do noci, do kdy svědek neví a po té šel svědek spát. Někdy kolem 21.30 hodin šla obžalovaná V. s manželkou svědka pro telefon k ní domů s tím, že budou volat její dceři. Manželka svědkovi říkala, že šli ven, obžalovaná nechtěla, aby ji sousedi K. viděli a všimla si, že jsou venku, že otevírají bránu a K. že někam odjíždí autem, což u něj nebývá zvykem ve večerních hodinách. K. jel sám, odjížděl směrem na Vizovice. Svědka obžalovaná V. nesváděla.

Svědčyně M. I. uvedla, že o činu samotném jí není nic bližšího známo, obžalovanou K. V. zná, viděli se asi tak jednou za rok a obžalovaná si jí vždy stěžovala, že ji manžel bije a že se s ní nechce rozvést. Poškozeného P.V. svědkyně znala, když se viděli, pozdravili se, nic jí poškozený nikdy o svojí rodině nesdělával. Svědkyně viděla obžalovanou a poškozeného asi týden před tím, než se to stalo, na večeri v restauraci U Johana. Dne 30.5.2005 k nim přišla obžalovaná V. domů, svědkyně byla překvapená, protože se nestávalo, že by k nim jen tak přišla, bylo to kolem 20.00 hodin. Dle svědkyně obžalovaná říkala, že poškozený V. není doma, takže může konečně přijít na návštěvu, říkala, že neví, kde P. je, že má strach, jestli se mu něco nestalo. Dle svědkyně obžalovaná říkala, že asi odjel na dovolenou, svědkyně se jí ptala, když tedy odjel na dovolenou, jestli si vzal věci, že by to podle toho mohla poznat a jestli mu telefonovala na mobil. Obžalovaná říkala, že mobil má doma, že si s sebou žádné věci nevezl, jenom pas. Svědkyně jí říkala, aby zavolala na policii, na čež obžalovaná říkala, že dovolená trvá tři týdny, že zavolá až za tři týdny. Obžalovaná V. se u nich doma zdržela asi tak do 03.00 hodin dne 31.5.2005, v té době se dle svědkyně jim zrovna někdo vloupal do zadu do výkupny. Dále dle svědkyně obžalovaná hovořila o tom, že pan V. měl snad jet do Německa pro auto, říkala, že ona se chce rozvést, že manžel nechce, že jí manžel nechce nic dát. Pak se obžalovaná dle svědkyně bavila také o svých dcerách, že jedna studuje, tak druhá asi také, že jedna z nich bydlí mimo. Obžalovaná dle svědkyně říkala, že musí zavolat té dceři, která bydlí s ním doma, aby věděla, kde obžalovaná je, obžalovaná měla u sebe mobil a číslo asi neznala z paměti, tak šly se svědkyní spolu k ní domů. Obžalovaná nechtěla, aby svědkyně šla s ní do domu, říkala, že bude hned nazpátek, svědkyně tedy počkala před barákem a ona se za pár vteřin i s mobilem vrátila a pak volala dceři. Dle svědkyně se s obžalovanou vídaly málo, když se však viděly, nějaký alkohol popíjely. Svědkyně žádného přítele obžalované neviděla, to se tam dle svědkyně třeba říká. Dále svědkyně uvedla, že někdy začátkem roku telefonovala obžalované, telefon však vzal manžel obžalované, a když se svědkyně ptala na obžalovanou, kde je, tak jí manžel obžalované řekl, že ji zabil. Svědkyně mu řekla, že je to blbá sranda, na čež jí poškozený P.V. řekl, že ji shodil jen ze schodů, že je v nemocnici s otřesem mozku. Dále svědkyně potvrdila, že viděla na obžalované V. vícekrát modřiny, obžalovaná říkala, že modřiny má od P., že tento si hledá ve všem důvody, aby ji mohl zbít.

Svědčyně L. Š. uvedla, že obžalovaná K.V. je její švagrovou a poškozený P.V. byl jejím bratrem. O vraždě jejího bratra jí není nic bližšího známo a vše se dozvěděla až z tisku. Dle svědkyně bratr pracoval nejdříve v podniku XXXXX v Otrokovicích, posléze v XXXXX ve Zlíně – XXXXX a asi před 12ti lety začal podnikat ve firmě XXXXX, původně měl dva společníky, kteří tam už ale nejsou. Když začal bratr s podnikáním, tak se velice změnil, začal být povrchní, majetnický, agresivní. Od švagrové svědkyně ví, že tuto bil, tomu i svědkyně věří, protože několikrát napadl fyzicky i otce svědkyně L. V., který již nežije a který mu ve firmě pomáhal s účetnictvím. Svědkyně sama s bratrem nebyla v kontaktu devět a půl roku, protože mezi nimi byly neshody ohledně majetku, konkrétně se to týkalo dědictví po otci, kdy svědkyni bratr odmítl vyplatit. Od té doby se vůbec nestýkali. Když si svědkyně vzala v souvislosti

s dědictvím po otci právníka JUDr. Forala, když toto bratr zjistil, přišel ke svědkyni do bytu a začal jí vyhrožovat, ale co přesně říkal, si svědkyně nevybavuje, bála se bratra natolik, že od všeho couvla. Se švagrovou se svědkyně občas stýká, občas zašly na kafe, k nim domů však svědkyně nejezdila. Se švagrovou svědkyně naposledy hovořila v srpnu nebo září 2004, švagrová si jí stěžovala na bratra svědkyně a říkala, jak to mezi nimi vlastně je. Svědkyně se jí ptala, proč se nerozvede a ona jí řekla, že by ji bratr zabil. Obžalovaná hovořila o tom, že je u nich každou chvíli policie, která rozpory u nich doma řeší, konkrétně hovořila o tom, že bratr na ni žárlí, že v žádné práci nemůže být, že ji tento nikam nechce pustit, že ji bije, že ji pořád drží doma. Obžalovaná svědkyni dále říkala, že nikdy nesměla u lékaře říci, jak ke zranění přišla, musela si vymyslet, že někde upadla. Kdy se u nich tyto vztahy vyhrotily, svědkyně neví, svědkyně se s nimi nestýkala. Pokud je svědkyni známo, tak první tři roky po svatbě to u nich fungovalo, svědkyně nebyla nikdy přítomna žádnému napadení obžalované ze strany jejího bratra, obžalovaná se svědkyni nikdy s modřinami či zraněním neukazovala. Ke svému bratrovi svědkyně uvedla, že bratr lidi rád ponižoval, urážel a dával jim najevo, že je něco víc. Svědkyně nic neví o bratrových podnikatelských aktivitách a o tom, jak získal současný majetek.

Svědčce M. Š. uvedla, že poškozený P.V. je její strýc, obžalovaná K.V. je její teta a o vraždě poškozeného P.V. se dozvěděla od své matky, která si to přečetla v novinách. O poškozeném P.V. svědkyně uvedla, že jí vždy volal, když ho prozvonila, povykládala si s ním, jak se má a podobně, vycházela s ním dobře a nic jí neudělal. Svědkyně se hodně scházela s obžalovanou K.V., která si stěžovala na P., že jí bije, což bylo vícekrát. Dle svědkyně obžalovaná V. měla strach od něj odejít, protože on ji vyhrožoval ukrajincama. Svědkyně k nim jezdila k tetě a ke strýcovi i na návštěvy, naposled u nich byla asi před dvěma roky a neregistrovala, že by u nich byl nějaký problém, toto jí řekla až teta. Svědkyni je známo, že poškozený P.V. bil i svého otce, což se dozvěděla od spolupracovníků poškozeného P.V.. Dle svědkyně si holky také stěžovaly, jak se k nim táta chová, poškozený se svědkyni o rodinných problémech nebavil. Dle svědkyně strýc bral K. jako svůj majetek, žárlil na ni, protože byla hezká. Svědkyně neviděla v minulosti obžalovanou K. V. s nějakým poraněním.

Svědce A. Š. uvedl, že zná obžalovanou K. V., kterou mu představil P.V. asi 14 dnů před svojí smrtí. Podruhé se s ní svědek setkal den na to, co se stala ta osudná záležitost, protože u nich sekl trávu. Poškozeného P.V. svědek znal jako kolegu a kamaráda, který měl pronajaté prostory v budově PV Drogerie, jedná se o budovu naproti jeho domu. Dle svědka se setkávali v budově PV Drogerie, svědek P. V. např. odhrnoval v zimě sníh, v létě mu sekl trávu na zahradě. Poprvé svědek sekl trávu poškozenému těch 14 dnů před jeho smrtí s tím, že on to nestihá, aby to posekl svědek za něj. Poškozený uhradil svědkovi posečení trávy a současně se dohodli na tom, že druhé sečení bude za 14 dnů, což mělo být ve čtvrtek dne 26.5.2005, ale to se mu svědek omluvil s tím, že byl na školení, že to nestihne poséct. Proto se svědek s poškozeným domluvil na tom, že mu poseče trávu v sobotu v odpoledních hodinách, tedy dne 28.5.2005. V sobotu odpoledne svědek sekl trávu kolem budovy PV Drogerie a odpoledne se šel nejdříve k V. zeptat, jestli je někdo doma, jestli to může jít séct, bylo to mezi 14.00-15.00 hodinou. Otevřela mu paní V., které svědek sdělil, že jde séct trávu, ona se ho ptala, kdy trávu chce séct a svědek jí řekl, že asi za půl hodiny, načež mu řekla, že jí to vyhovuje, že má doma na návštěvě sousedku. Po dosečení u domu svědek došel k nim na zahradu a začal se sečením, které prováděl sekačkou pana V., kterou měl umístěnou v altánku na zahradě. Během sečení chodila paní V. kouřit na lavku na dvůr, kde mají posezení, při druhé cigaretě jej pozvala, ať si jde zapálit s ní. Svědek šel za ní na tu cigaretu a ona s ním vedla rozhovor, který byl vedený hodně na tělo, na osobní záležitosti. Svědkovi bylo paní V. sděleno, že je doma bita svým mužem. Protože svědek se chtěl tomuto tématu vyhnout, a protože pana V. tak dobře neznal, zavedl řeč na svůj život a později na cestování. To se dle svědka ujalo a paní V. se začala

vyptávat, kde svědek byl, kde cestoval, o sobě řekla, že je také zcestovalá, že dělala jazyky, že pracovala v cestovní kanceláři. Svědku se ptala, jak se svědek chová k ženě, jestli ženu bije a takové věci. Potom se svědek dotázal obžalované V., jestli je někdo doma a bylo mu řečeno, že dcera byla někde na zábavě, takže doma ještě není a že se P.V. ještě nevrátil, nekonkretizovala, kde je. Po té svědek pokračoval v sečení, po delší době si přišla zase paní V. zapálit a pozvala ho na cigaretu. Při rozhovoru si vzpomněla, jestli nemá žízeň, nabídla mu, že má vinný střík, svědek s tím souhlasil a ona ho přinesla. Protože kamarád, který měl za ním přijít, věděl, kde svědek bude, tak přišel za ním na zahradu, chtěl si něco napsat na počítači svědka, takže mu svědek dal klíče a on odešel. Po té svědek pokračoval v sečení a když měl dosečené, tak si šel zase sednout za obžalovanou V. na cigaretu, ona mu šla nalít druhou sklenici, což bylo kolem 19.00 hodin. Svědek již tam nechtěl být déle, tak prozvonil kamaráda, který pochopil a přišel pro něj. Protože také kouří, tak si přisedl k nim, dostal cigaretu a vinný střík, zapojil se do rozhovoru a obžalovaná V. se ho ptala, kde pracuje, bavili se o spolužácích, když zjistili, že chodili na stejnou školu. Obžalovaná V. si vzpomněla, že kamarád svědka jí připomíná obličejem Simira ze seriálu Dálniční police, na což svědek řekl, že kamarád je hotový policajt. Ona na podkladě toho vznesla dotaz: „Vy jste snad policista?“. Svědek uklidil sekačku, a protože nebylo co kouřit a ani pít, tak se vzdálili, protože práce byla vykonaná, svědek odešel s kamarádem něco po 20.00 hodině. Svědkovi obžalovaná V. připadala klidná, během sečení svědka nezvala do domu, svědek neviděl, že by během sečení přišla na návštěvu k V. nějaká návštěva. O tom, že P.V. je pohřešován, se svědek dozvěděl od vrátného na budově a od kluků, kteří pro poškozeného V. pracovali v dílně, což bylo během následujícího týdne. Dle svědka obžalovaná V. chtěla, aby jí svědek pozval na večeři v následujících dnech, svědek jí řekl, že když bude mít možnost, že jí pozve, blíže se k tomu nevyjadřoval. Obžalovaná V. neuvedla bližší důvod, proč chtěla, aby jí svědek pozval na večeři, říkala, že by se mohli blíže poznat, když ji pozve svědek na večeři. Svědkovi bylo akorát divné, že se vidí podruhé a už došlo k pozvání na večeři z její strany. Uvedeným kamarádem byl L. G., budovu PV dle svědka střeží video, jedná se o kamerový systém, úhel kamery snímá vchod do budovy a do zorného pole patří i dům V.. Dále svědek uvedl, že s poškozeným V. se znali z budovy PV, že poškozený jej občas pozval na cigaretu a chtěl po něm nějakou práci, když potřeboval pomoci. Na otázku, při jaké příležitosti jej pan V. seznámil s manželkou, svědek uvedl, že při prvním sečení, když donesla uvařené klobásy, tak řekl, že je to jeho žena. Svědek neviděl sousedku obžalované V. a neviděl, koho měla na návštěvě. Svědek se chtěl bavit s P.V., a proto se ptal paní V., jestli je u ní někdo doma.

Podle výpisu z veřejné části Ústřední evidence podnikatelů podnikajících podle živnostenského zákona poškozený P.V. soukromě podnikal od 11.12.1992, byl majitelem firmy XXXXX a místem jeho podnikání byl Zlín – XXXXX. Předmětem podnikání poškozeného P.V. byly opravy silničních vozidel, výroba, instalace a opravy elektronických zařízení.

Podle výpisu z katastru nemovitostí, list vlastnictví 49, pro katastrální území XXXXX u Zlína, byl poškozený P.V. majitelem rodinného domu a zahrady v XXXXX č.p. XXXXX a dále dle výpisu z katastru nemovitostí pro katastrální území XXXXX, list vlastnictví č. XXXXX, byl majitelem parcely č. XXXXX a dalších zde uvedených nemovitostí.

Podle předběžné zprávy o pitvě č. 1124/05 ze dne 9.6.2005 smrt poškozeného P.V. nastala jednoznačně z příčin násilných. Vzhledem k charakterům morfologického nálezu během pitvy nelze vyloučit, že by si poškozený toto zranění nemohl způsobit sám.

Podle pitevního protokolu č. 1124/05 o soudní pitvě ze dne 15.7.2005 byla provedena pitva mrtvoly poškozeného P.V.. Při této soudní pitvě a průvodní prohlídce mrtvoly

poškozeného P.V. byly zjištěny známky pokročilé hniloby, střelná rána – dvojnásobný průstřel hlavy, otvor vstřelu v pravé spánkové krajině a otvor výstřelu v levé spánkové krajině. Dále byly zjištěny na těle poškozeného defekty po střelném poranění hlavy, dva spolu komunikující otvory vstřelu o průměru cca 6,5 mm v pravé spánkové krajině, otvor výstřelu s vylomením kosti v levé spánkové krajině, defekty obalů mozku, střelný kanál mozku v důsledku rozpadající se hnilobné tkáně nehodnotitelný, pokročilé hnilobné změny vnitřních orgánů a počínající kornatění tepen. Dle závěrů pitevního protokolu mikroskopické vyšetření potvrzuje makroskopický nálezný rozsah. Chemickým vyšetřením spolu s plynovou chromatografií v krvi poškozeného P.V. bylo nalezeno 0,48 ‰ alkoholu. Serologickým vyšetřením srdeční svaloviny pomocí histotestů byla stanovena krevní skupina AB. V analyzovaných vzorcích tělesných tekutin a tkání nebyly nalezeny žádné toxikologicky významné látky nebo jejich metabolity. Bezprostřední příčinnou smrti dle tohoto pitevního protokolu bylo střelné poranění hlavy, jednalo se o dvojitý průstřel, který zasáhl mozek. Co se týká závažnosti poranění, lze říci, že poranění poškozeného P.V. bylo vážným poraněním důležitého orgánu a to mozku. Poranění bylo absolutně smrtelné a smrt nastala v přímé příčinné souvislosti s uvedeným střelným poraněním. Zraněného nebylo možné uchovat při životě žádnou ani eventuální vysoce specializovanou lékařskou pomocí. Při soudní pitvě ani při doplňujícím histologickém vyšetření nebyly zjištěny žádné změny chorobné, a to ani chronického ani akutního charakteru. Nebylo tedy nalezeno žádné onemocnění, které by se mohlo být jen spolupodílet na smrti poškozeného, nebo které by dokonce mohlo být samo o osobě příčinnou jeho smrti. Co se týče mechanismu vzniku jednotlivých poranění, lze říci, že popsané poranění hlavy odpovídá charakteru střelného poranění, když se jednalo o dvojitý průstřel hlavy krátkou palnou zbraní, jejíž kalibr nepřekročil 6,5 mm. Obě střelné rány probíhaly stejným směrem tak, jak vyplývá ze schématu, otvory vstřelu spolu komunikují, otvor výstřelu je jednotný s větším vylomením kosti. I když tento nálezný hovoří pouze o stejném směru střelných kanálů a vysvětlení tohoto nálezu může být různé včetně prosté náhody, v soudně-lékařské praxi se s touto situací setkáváme nejčastěji při dvou střelných poraněních, které vznikly bezprostředně po sobě. Soudní znalci se vzhledem ke značným hnilobným změnám nemohou zcela přesně vyjádřit ke vzdálenosti ústí hlavně od hlavy. Z anatomického hlediska za předpokladu, že by hlaveň zbraně byla v bezprostřední blízkosti hlavy, lze připustit možnost, že by při jedné střelné ráně mohl držet zbraň poškozený sám, avšak po první střelné ráně lze předpokládat další výstřel, prakticky identický s prvním, spíše pouze teoreticky. Jako poznámku uvádějí znalci fakt, že na fotodokumentaci z rekonstrukce je použit perkuzní revolver (COLT CALL .44?), který údajná pachatelka měla vybrat proto, že odpovídá zbraní z projednávané události. Je třeba ovšem velmi důrazně připomenout, že touto nebo i odpovídající zbraní, by způsobené zranění v žádném případě vzniknout nemohlo. Zaprvé kostní defekty tak, jak jsou zdokumentovány na fotografiích preparované lebky, popsanému kalibru v žádném případě neodpovídají a lze proto jejich vznik zbraní tohoto charakteru zcela absolutně vyloučit. Zadruhé možnost, že by si poškozený dvojnásobné zranění způsobil sám zbraní, která je typu SA (jednočinná) a lze jí tedy vystřelit další ránu až po manuálním znovunatažení kohoutu, tedy nikoliv jenom dalším stisknutím spouště, považují znalci za zcela raritní. Co se týče vzájemného postavení útočníka a poškozeného v době zranění, lze pouze říci, že ze zevně lékařského hlediska je možné se vyjádřit pouze k orientaci hlavně zbraně k hlavě, když směr střely je schématicky zaznamenán. Teoretických možností vzájemného postavení osob při různých způsobech držení zbraně (levá x pravá ruka) a při různém natočení či naklonění hlavy vůči trupu je větší množství a nelze je jednotlivě rozebírat. Směr střelby zachycený na fotodokumentaci z rekonstrukce odpovídá zjištěním při soudní pitvě a směru střelných kanálů. Hladina alkoholu v krvi poškozeného byla v okamžiku smrti 0,48 g/kg alkoholu, jedná se o hladinu, která sice svědčí pro fakt, že jedinec alkoholické nápoje požil, ale byl prakticky neovlivněn. Poškozený nebyl rovněž pod vlivem jiných toxikologických významných a

psychicky člověka ovlivňujících látek. Dobu smrti bude možno upřesnit až po seznámení se s okolnostmi nálezů těla, hlavně prostředí a teplotě, ve které bylo uschováno. Stomatologickou analýzou chrupu preparované lebky a jejím srovnáním se zubní kartou P.V., nar. XXXXX, byla konstatována shoda ve všech bodech.

Znalec Prof. MUDr. Miroslav Hirt, CSc., znalec pro odvětví soudní lékařství a odvětví patologická anatomie, při svém výslechu potvrdil závěry uvedeného pitevního protokolu a dodal, že i když tělo poškozeného P.V. bylo v dosti pokročilých hnilobných změnách, i přesto rozhodně tam nebyla nalezena žádná známka toho, že by ústí zbraně bylo v okamžiku střelby přitíženo k povrchu těla, to dle znalce v žádném případě tomu neodpovídá. O vzdálenosti, zda byla krátká nebo delší, se dle znalce už nelze v tomto okamžiku vyjádřit. Dle znalce nemůžeme vyloučit, že si to poškozený způsobil sám, i když si tu zbraň o hlavu neopřel, což se může stát, je to méně obvyklé. Druhá rána ve stejném směru, navíc zbraní, která je jednorázová, to znamená, že by se muselo znovu natáhnout, když si tuto situaci představíme, tak on vystřelí, určitě musí být těžce otřesen a pokud není mrtvý okamžitě, tak v absolutně výjimečném případě je schopen ještě natolik aktivního jednání, že by byl schopen vystřelit podruhé, ale musel by zase zbraň znovu natáhnout, dát ji do naprosto stejného směru a vystřelit ještě jednou. Pokud bychom mluvili o absolutní vyloučitelnosti, tak to by znalec považoval za téměř nepravděpodobné. Dále znalec uvedl, že pokud by šlo o pistoli, u které po každém výstřelu se závěr sám natáhne, do komory vloží náboj a potom stačí stisknout spoušť, tak samozřejmě pravděpodobnost se mírně zvyšuje, ale pouze ve smyslu otázky, zda je či není schopen vystřelit podruhé, to ano, ale zachovat naprosto stejný směr by musela být velká náhoda. Dále znalec uvedl, že při pitvě kanál nezjistili, že v mozku nešlo v důsledku hnilobných změn kanál zjistit. Dle znalce bylo možné se orientovat podle dvou bodů, první bod je otvor vstřelu na lebce a druhý bod je otvor výstřelu na druhé straně lebky. Na pravé straně, kde byl otvor vstřelu, tak defekty kostí jsou výborně viditelné, ale na levé straně, kde došlo k vypáčení a roztržení kosti, tam to už nebyli schopni zrekonstruovat. Z toho vyplývá, že možnosti jsou dvě. Buď kanály byly paralelní a nebo byly mírně rozbíhavé. To dle znalce znamená, že vlastně z velmi krátkého úseku těsného sousedství se mírně rozestupovaly, ale nakolik se rozestupovaly, to již říct nelze, protože kost byla roztržitá, ale nemohlo to pochopitelně přesáhnout otvor kosti vylomené. Průběh druhého kanálu se podařilo zjistit pouze velmi přibližně, střelné kanály buď probíhaly přímo paralelně nebo se mírně rozestupovaly. Nelze přesně určit, jestli byly paralelní, na výsledek to má minimální vliv, rozdíly jsou 1 - 2 cm. Podle znalce nelze odpovědět na otázku, zda průběh střelných kanálů odpovídá mechanismu vzniku zranění, kdy se jedná o naprosto promyšlenou klidnou střelbu ze zbraně se zaměřením zbraně na cíl nebo o mechanismus zranění spočívající ve vytrhnutí zbraně z rukou poškozeného, při kterém dojde k náhodnému výstřelu ze zbraně. Dle znalce medicína je biologická věda, můžou se pouze s jistotou některé věci vylučovat, ovšem potvrdit jeden z těchto mechanismů vzniku zranění poškozeného je problematická věc a může to být náhoda. Dle znalce kalibráž zbraně by neměla přesáhnout více než 6,5 mm podle otvoru v kostech, mělo by se jednat o malou ráži, což je vidět na fotografii č. 37-38 na straně 15 znaleckého posudku. Dle znalce nebyly zjištěny zplodiny kolem místa vstřelu, a tyto zplodiny kolem místa vstřelu by nezjistili ani kdyby tam byly. Dle znalce bylo zjištěno, že nebylo poškození na povrchu kůže, které by svědčilo o přitížném ústí hlavně v okamžiku výstřelu, to znamená, že v okamžiku, když se střílelo, zbraň nebyla opřena o hlavu. Dle znalce zbraň v době výstřelu musela být v nějaké vzdálenosti, zda to byly 2 cm nebo metr to znalec nemůže říci. Pokud by došlo k výstřelu z bezprostřední vzdálenosti, mohly by se najít i známky vysoké teploty, ale to není hlavní diagnostický znak. Něco takového znalci nenašli, jinak by to bylo na fotkách vidět a bylo by to popsáno. Dle znalce spáleniny by tam ani nenašli i kdyby tam byly. Chemický rozbor tkání dělají pracovníci OKTE. Dále znalec uvedl, že zjištěné poranění hlavy poškozeného P.V. nemohlo být způsobeno zbraní ráže 9 mm, protože

střelná ráže 9 mm je o 2,5 mm větší než bylo zjištěno při pitvě poškozeného. Dále znalec uvedl, že řekl, že podle fotografií a podle jeho zkušeností se střelnými zbraněmi mu zbraň použitá při vyšetřovacím pokusu připadá jako replika revolveru COLT ráže 44, ale nemusí to tak být, přičemž č. 44 je americké označení kalibru a je to 44 setin anglického palce, což odpovídá zhruba asi 11,5-12 mm.

Znalec MUDr. Michal Zelený, PhDr., znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, uvedl, že pitvu prováděl společně s Prof. MUDr. Miroslavem Hirtem, CSc., a od doby zpracování znaleckého posudku se nedozvěděli žádné nové skutečnosti, které by nějakým způsobem měnily posudek, který byl jimi vypracován. Znalec potvrdil závěry vypracovaného znaleckého posudku – pitevního protokolu.

Podle znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, tělní tekutiny a orgány poškozeného P.V. byly vyšetřovány chromatograficky, spektrálně a imunochemicky na těkavé látky se zaměřením na ethanol, extraktivní jedy, drogy a léčiva včetně jejich rozkladných produktů a metabolitů. Ve vzorcích jater, ledvin a žaludečním obsahu nebyly prokázány žádné toxikologicky významné látky a ani jejich metabolity a v krvi poškozeného bylo stanoveno 0,48‰ ethanolu. Ve vzorcích mozkové a plicní tkáně byl prokázán ethanol a nebyly prokázány ani žádné další těkavé, toxikologicky významné organické látky.

Podle závěrů komplexního znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie, ambulantní vyšetření obžalované K.V. je plně postačující k podání znaleckého posudku. Ze závěrů psychiatrické části komplexního znaleckého posudku vyplývá, že obžalovaná K.V. v době trestného činu netrpěla duševní chorobou ani poruchou, že byla vyloučena porucha osobnosti a byl vyloučen syndrom závislosti na psychoaktivních látkách. U obžalované K.V. nebyla potvrzena porucha sexuální preference, v době činu nebyla forenzně podstatně ovlivněna psychoaktivními látkami včetně alkoholu. V době spáchání trestného činu mohla obžalovaná K.V. rozpoznat společenskou nebezpečnost svého jednání a mohla své jednání ovládat. U obžalované K.V. byl vyloučen syndrom závislosti na psychoaktivních látkách a nebylo zjištěno ani škodlivé užívání a nebyl konstatován ani sklon ke zneužívání návykových látek. Před činem obžalovaná požila malé množství alkoholického nápoje, tento požitý alkohol je vyloučen z forenzních příčinných souvislostí a je samozřejmě vyloučena jak patická tak i komplikovaná opilost. Obžalovaná K.V. netrpí duševní chorobou ani poruchou, byla vyloučena sexuální preference a rovněž byl vyloučen syndrom závislosti na psychoaktivních látkách. Pobyt obžalované na svobodě z hlediska psychiatrického a sexuologického (medicinského) není pro společnost nebezpečný. Není indikováno u obžalované žádné ochranné léčení a rovněž nejsou podmínky pro případná další ochranná opatření. Obžalovaná K.V. je v současné době schopna účasti v trestním řízení a je schopna chápat smysl trestního řízení a eventuálně uloženého trestu. Ze závěru znaleckého posudku rovněž vyplývá, že obžalovaná K.V. v současné době může realitu a sebe samu pojímat do určité míry zkresleně a deformovaně, tato skutečnost je v důsledku pithiatických mechanismů, znalec předpokládá jejich postupnou regresii.

Podle závěrů psychologické části komplexního znaleckého posudku intelekt obžalované K.V. je průměrný, rovnoměrně rozvinutý, pod vlivem emocí, ale snadno dochází ke snížení intelektového výkonu pod jeho skutečné možnosti. Intelektové zpracování takových informací je horší a např. vnímání se stává méně přesným a vztah k realitě uvolněnějším. Nejde však o patologii, která je v oblasti intelektu i paměti zcela nepřítomna, nýbrž o individuální charakteristiku v rámci normy. Osobnost obžalované je osobností nezralou, se sklonem k labilitě, nepřizpůsobivosti, egocentrismu, nediferencovanosti a regresivním reakcím a s

výraznými pithiatickými rysy uplatňujícími se především v sebestylizaci, specifických, emoční oblasti i v riziku deformovaného hodnocení reality. Nejedná se však o osobnost, u níž by byla diagnostikována osobnostní porucha, vykazuje ale charakteristiky „syndromu týrané ženy“. Obžalovaná sama hovoří o zbrani pouze jako o prostředku „na obranu“, po svých zkušenostech s agresivitou manžela a o výstřelech jako defakto náhodných. Zvažování jiných nebo dalších motivů by bylo v daném případě psychologickou konstrukcí bez forenzní platnosti. Je možno jen uvést, že u ní nebyla prokázána hypertrofie agresivity ani asociální zaměření, že se však nacházela ve vyhrocující se zátěžové situaci, jejíž řešení zdaleka nezvládala. Vzhledem k pozici a právům obžalované v dané kauze je hodnocení sklonu ke zkreslení výpovědi problémové. Lze jen konstatovat, že obžalovaná může pojmát realitu i sebe samu do určité míry deformovaně v důsledku pithiatických mechanismů. V osobnosti obžalované nebyly shledány charakteristiky, které by ji predisponovaly pro protispolečenské jednání. Vyšetřované události vyplynuly z chronicky problémového manželství obžalované a poškozeného a nepředcházely jim žádné známky defektního rozvoje sociability. Obžalovaná disponuje osobnostním vybavením postačujícím k získání plného, korektivního náhledu (a tedy i k neopakování volby analogického partnera) i k fungování prostému asociálních projevů. Možnosti její resocializace lze proto hodnotit jako příznivé až nadějně, tedy jako pohybující se mezi prvním a druhým stupněm šestistupňové resocializační škály, kde jednička se rovná nejlepším a šestka nejhorším resocializačním předpokladům (ovšem s výhradou nemožnosti posoudit vliv mnoha budoucích okolností zejména s ohledem na eventuálně uložený déleodobější trest odnětí svobody).

Znalec MUDr. František Skřivánek, soudní znalec pro základní obor zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, uvedl, že posudek se spoluznalcem podali 16.10.2005 po osobním vyšetření obžalované K.V., znalec osobně obžalovanou vyšetřil opakovaně třikrát v toku času, aby zjistil, jak se mění v časové ose psychopatologická symptomatologie, protože v této věci si uvědomovali naprostou důležitost zachytit všechna verbální sdělení, která obžalovaná uváděla vzhledem k tomu, že měli určité symptomy, že komunikaci v manželské, partnerské diádě se jednalo o náznaky domácího násilí a byl tam podnět k tomu, aby diagnosticky uvažovali o syndromu týrané ženy. Od podání znaleckého posudku znalci nejsou známy nové skutečnosti, posudek znovu konzultovali a znalec potvrdil správnost závěrů podaného komplexního znaleckého posudku. Dle znalce obžalovaná se znalci velmi dobře spolupracovala. Dále znalec uvedl, že obžalovaná je verbálně hojně produktivní, je trochu hystericky laděná, sděluje hodně své zážitky, dbá na společenské chování. Znalci nezjistili ani náznak nějakého duševního onemocnění, naopak u obžalované zjistili katarzi z toho, že je ve vězení, kde má teplo, světlo, může se vyspat a určitým způsobem byla řešena její peristatická situace, kterou jim verbalizovala jako velmi kritickou v jejím partnerství. Dle znalce syndrom týrané ženy není kategorie diagnostická, ale je to kategorie, která je všeobecně uznávaná v psychologické literatuře, přičemž pro znalce je autoritou Doc. Čírtková z policejních orgánů Prahy, kde tato se tomu věnuje. Znalec osobně pracuje na pracovišti, kde intenzivně syndromem týrané ženy a domácího násilí se zabývají a v této souvislosti znalec odkázal na str. 24 podaného znaleckého posudku, kde psycholožka zásadní způsobem naprosto přesně popisuje tento syndrom. Dle znalce v příčinné souvislosti s intelektem tento syndrom nezkušují, je to individuální, týrané ženy i muži jsou i vysokoškoláci s nadprůměrným intelektem. Dle znalce jde o to, kdo z manželské nebo partnerské dvojice je tzv. agresor a kdo je tzv. týraný člověk – oběť. Oběť reaguje kompenzatorními mechanismy syndromu týrané ženy, takže neustále opakovaně se brání brachiálnímu i verbálnímu násilí tak, že ustupuje, naučí se doufat v určité zlepšení, naučí se doufat v určité kompenzační mechanismy a každou šťastnou chvíli v manželství a partnerství prožívá naprosto optimálně s tím, že už nastala chvíle, kdy týrání

přestává. Agresor dle znalce nikdy nepřestane, ale tímto znalec nechce sdělovat, že poškozený byl agresor, znalec má úctu ke každému životu.

Znalkyně PhDr. Marcela Langová – Šindelářová, znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie se specializací klinická psychologie, uvedla, že se plně odvolává na písemné vyhotovení svého znaleckého posudku, od jehož ukončení se jí nedostalo žádných informací, pro které by bylo nutno tyto závěry měnit. Dále znalkyně uvedla, že obžalovaná sice není apriorně jedincem, který by byl sugestibilní nebo nějak příliš snadno podléhal vlivům okolí, ale ve vztahu k manželovi samozřejmě hodně ovlivnitelná byla. I když si dokázala částečně uchovat jiný náhled na situaci, tak ve svém jednání se manželovi zcela nepochybně velmi podrobovala a velmi se jím nechala ovlivnit. Co se týká rodinné situace, ve které se obžalovaná nacházela, tak ta byla pro její jednání určující. Situace byla z psychologického hlediska patologická, takže samozřejmě obžalovaná jednala tak, že to pro ni nebylo faktickým řešením. Dle znalkyně i ostatní týrané ženy, přestože lze najít řešení, tak obžalovaná toto řešení neviděla a nedokázala zrealizovat. Dále dle znalkyně na dalším chování obžalované se určitě podílí celá řada motivů, nejedná se o jediný motiv. Obžalovaná především reagovala po činu chaoticky, zmateně v psychologickém slova smyslu a měla potřebu pomoci, radila se s dalšími lidmi, co má dělat a podrobovala se tomu, byla bezradná. To, že souhlasila s odklizením těla, na tom se nepochybně podílel i strach, kromě toho říkala, že stejně by se časem určitě přihlásila na policii, že by neunesla vědomí toho, co se stalo, ale že chtěla zařídit ještě nějaké věci ohledně dcer. Tuto skutečnost obžalovaná znalkyni sdělila, její chování, byť směřovalo k oddálení prozrazení, tak i tak nebylo dostatečně racionální. Obžalovaná jako člověk s průměrnou inteligencí a jako člověk komunikačně velmi zdatný si ani nepřipravila jednu jedinou výmluvu, kterou by zdůvodňovala například nepřítomnost manžela. Každému říkala něco jiného, i toto bylo velmi nepromyšlené a řízené momentálními pocity.

Podle protokolu o ohledání živé osoby ze dne 7.6.2005 bylo provedeno ohledání obžalované K.V.. Při tomto ohledání horní polovina těla obžalované byla bez viditelných známek poranění, bez ochlupení paží a nohou, na dolních končetinách byl zjištěn hematom v oblasti pod kolenem u levé nohy, což bylo zadokumentováno, jinak nebyly zjištěny vnější známky poranění. Při ohledání bylo provedeno fotografování obžalované, popis její osoby, byly odebrány vlasy, bukální stěry, nehty, daktyloskopické a pachové stopy. Součástí tohoto protokolu je i fotodokumentace provedená při ohledání obžalované, dále záznam o zajištění srovnávacích vzorků.

Podle protokolu o vydání věci ze dne 8.6.2005 vydal ing. Zdeněk Číž elektronický záznam kamer č. 1-8 kamerového systému budovy PV – drogerie.

K důkazům byly opatřeny fotografie pořízené z kamerového systému Forest banky Zlín, ulice XXXXX, a to fotografie č. 1 ze dne 27.5.2005 pořízená ve 21:00:15 hodin a dále fotografie č. 2 ze dne 27.5.2005 pořízená ve 21:00:39 hodin, na kterých je zachycen poškozený P.V. u svého osobního automobilu zn. Mazda před pronajatými garážemi v suterénu Forest banky a dále při nastupování do tohoto vozidla před pronajatými garážemi. Dále byla opatřena fotografie č. 3 ze dne 27.5.2005 pořízená ve 21:04:53 hodin, která zachycuje zaparkovaná vozidla na malém odstavném parkovišti před garáží bydlíště V. ve Zlíně, ulice XXXXX.

Podle protokolu o vydání věci ze dne 8.6.2005 vydala obžalovaná K.V. jako věci důležité pro trestní řízení pistoly ČZ vzor 83 ráže 9 mm Browning, výrobní číslo 55822, se zásobníkem a štětečkem na čištění v originální krabici, domácí dlouhé kalhoty růžové barvy vel. 36/38 a černé bavlněné triko vel. 36/38, tříčtvrteční rukávy.

Podle protokolu o vydání věci ze dne 8.6.2005 vydal obžalovaný K.K. jako věci důležité pro trestní řízení černou paličku z tvrzené pryže, dále světlemodré riflové krátké kalhoty s otrhanými nohavicemi vel. 38 bez značky, kostkovanou košili, červenočerné kostky zn. Mantoore, vel. XXL s dlouhým rukávem a černé umělohmotné pantofle Nito.

Podle protokolu o vydání věci ze dne 8.6.2005 vydal obžalovaný M.D. jako věci důležité pro trestní řízení 12 kusů nábojek kalibr 9 mm x 17/380 zn. Start se šedou plastickou krabičkou, dále revolver zn. KORA 007, výrobní číslo 304739, a dva kusy dřevěných pažbiček.

Podle protokolu o ohledání místa činu ze dne 8.6.2005 bylo provedeno dne 7.6.2005 v 18.00 hodin ohledání rodinného domu manželů V., který se nachází ve Zlíně – XXXXX, ulice XXXXX. Při tomto ohledání rodinného domu manželů V. bylo provedeno ohledání za současného pořízení fotodokumentace, videozáznamu a plánu a bylo rovněž provedeno zajištění stop. Součástí tohoto protokolu je pořízená fotodokumentace a zároveň seznam zajištěných stop a věcí, kdy jako chemická stopa CH-1 byla na parketách obývacího pokoje zajištěna kapka na parketě, dále byla zajištěna věcná stopa V-1 kus koberce v obýváku, a dále stejná stopa označená V-2, dále biologická stopa Bi-1 na boku počítače ve sklepě – kanceláři pod stolem, dále biologická stopa Bi-2 na koberci pod stolem v kanceláři – sklepě, biologická stopa Bi-3 na boční části kancelářského stolu ve sklepě u šuplat, biologická stopa Bi-4 v chodbě sklepa u kancelářského stolu na koberci, biologická stopa Bi-5 na reklamním poutači u stěny v chodbě sklepa, věcná stopa V-3 náboje v krabičce v šuplíku v kanceláři ve sklepě vedle schodů a stolu, biologická stopa Bi-6 na pravé zárubni dveří do dílny, spodní část koberce byla potažena, biologická stopa Bi-7 na podlaze dílny, věcná stopa V-4 telefon plus nabíječka v dílně, police nad pracovním stolem, věcná stopa V-5 otisk páčidla na parketě v obýváku domu a věcná stopa V-6 papírový sáček z vysavače v kuchyni domu. Z pořízené fotodokumentace je zřejmé, na kterých místech rodinného domu manželů V. byly zjištěny uvedené biologické, chemické a věcné stopy, přičemž z fotografií č. 18-31, je zřejmé v jakém rozsahu došlo k vyříznutí koberce v obývacím pokoji rodinného domu a vydlabání parket podlahy rodinného domu.

Podle protokolu o ohledání místa činu ze dne 8.6.2005 bylo provedeno ohledání místa nálezu mrtvoly poškozeného P.V. ve Zlíně – XXXXX. Podle tohoto protokolu a připojené fotodokumentace, mrtvola poškozeného P.V. byla nalezena v porostu pod železniční tratí Zlín – Vizovice, 21,4 m zpět na Zlín od kilometrovníku 15,4, ve vzdálenosti 9,4 m od bližší kolejnice pod železničním náspem. Mrtvola se nacházela mezi vzrostlými stromy vzdálenými od sebe 3,4 m pod keřem černého bezu. Délka mrtvoly byla 1,4 m a na místě vzdáleném 85 m po cestě zpět směrem na Zlín byly na zemi u porostu stromů zajištěny věcné stopy V-1 až V-4, to jest lopata s dřevěnou násadou, rýč s dřevěnou násadou, rýč dlouhý se železnou násadou a krumpáč se železnou násadou. Na místě byla pořízena fotodokumentace a videozáznam. Podle seznamu zajištěných stop a věcí byly dne 8.6.2005 zajištěny uvedené věcné stopy V-1 až V-4 a byla pořízena fotodokumentace místa nálezu mrtvoly poškozeného P.V., ze které je patrné, že se tato nacházela v pokročilém stádiu hniloby a byla zabalena v igelitu.

Podle protokolu o ohledání místa činu ze dne 30.6.2005 bylo provedeno ohledání osobního motorového vozidla zn. Škoda Felicia Combi, RZ:XXXXX, které se nacházelo v garáži rodinného domku na ulici XXXXX a dále předmětem ohledání bylo ohniště, které se nachází na zahradě za zadní částí tohoto rodinného domku z majetku manželů K.. Při tomto ohledání byly zajištěny stopy uvedené v seznamu zajištěných stop, byla pořízena příslušná fotodokumentace. Podle seznamu zajištěných stop při tomto ohledání byla zajištěna věcná stopa V-1 – silonová páska bílé barvy zajištěná ze zavazadlového prostoru osobního automobilu zn.

Škoda Felicia Combi, dále věcná stopa V-2 – hnědá kostkovaná deka, která byla zajištěna v zavazadlovém prostoru osobního automobilu Škoda Felicia Combi, věcná stopa V-3 potah na křeslo, hnědá kostka, zajištěná v zavazadlovém prostoru uvedeného osobního automobilu, biologická stopa Bi-1 – kapka hnědé tekutiny, která byla zajištěna na těsnění – spodní hraně 20 cm od zámku dveří vpravo zavazadlového prostoru osobního automobilu Škoda Felicia Combi, věcná stopa V-4 filcový koberec podlahy zavazadlového prostoru osobního automobilu Škoda Felicia Combi s hnědou skvrnou, věcná stopa V-5 – písemnosti formátu A4 na podlaze před zadním sedadlem na pravé straně uvedeného osobního automobilu, věcná stopa V-6 – plastová přepravka 30x15 cm od zbytků popela, která byla zajištěna v zavazadlovém prostoru vozidla Škoda Felicia Combi a věcná stopa V-7 – ohořelá parketa zajištěná na ohništi 13 m za terasou domu vedle skleníku.

Podle výsledku zkoumání ze dne 7.11.2005 odboru kriminalistické techniky a expertiz Policie ČR, Správy JmK, profil obžalované K.V. bude vložen do ND DNA pod identifikátorem JS05-02030-OS95.

K důkazům byly opatřeny rovněž fotografické snímky zachycující garáž rodinného domu manželů K., přístup na zahradu z levé strany domu, pohled z terasy směrem k ohništi a pohled na ohniště vedle skleníku, dále ortofotomapa a pláněk, ze kterého je patrné, ve kterých místech se nachází rodinný dům manželů K. na ulici XXXXX ve Zlíně – XXXXX.

Z nákresu, který vyhotovila obžalovaná K.V. (č.l. 289 spisu), vyplývá, že obžalovaný M.D. zajistil obžalované K.V. zbraň – pistol se zásobníkem a nikoliv zbraň s otočným bubínkem revolveru.

Podle protokolu o prověrce na místě ze dne 16.6.2005 byla provedena prověrka výpovědi obžalované K.V. dne 16.6.2006 v 10.50 hodin ve Zlíně – XXXXX, XXXXX. Součástí tohoto protokolu je rovněž pořízená fotodokumentace. Při této prověrce výpovědi obžalovaná K.V. názorně ukázala, jakým způsobem došlo v obývacím pokoji jejich rodinného domu ke smrti jejího manžela poškozeného P.V.. Při této prověrce obžalovaná uvedla, že donesla zbraň z kuchyně, poškozený si s touto zbraní začal nějakým způsobem pohrávat a pochopitelně prostě začal říkat, že by se obžalované asi líbilo, kdyby se tím střelil, už jednou u spánku zbraň měl, takže si s tím pohrával takovým nějakým způsobem, popř. poškozený uvedl, jestli má zastřelit obžalovanou. Dále obžalovaná uvedla, že se na poškozeného prostě dívala a potom vstala z křesla, musela to obejít, poškozený komunikoval, zbraň měl pořád v ruce, dával si ji pořád jako k hlavě a říkal, že by se ti to tak líbilo, že kdyby to tak vystřelilo. Poškozený si zbraň dával ke spánku hlavy sám, pořád opakoval, že to nefunguje, pochopitelně neměl prst na spoušti. Dle obžalované poškozený měl zbraň u spánku, ke spánku si ji dával opakovaně, vysmíval se a provokoval, obžalovaná mu sice nevybraně řekla „, no tak to tedy děláš pěkné věci a jestli tedy myslíš, že mě tím polekáš, tak mi to raději dej“, na to mu obžalovaná chtěla zbraň sebrat a jak po zbraní chňapla, tak to nějak zmáčkla. Dle obžalované to skutečně šlo úplně samo, pažba zbraně byla delší a nebyla pouze miniaturní. Obžalovaná takto chňapla po zbraní v ruce poškozeného nejdříve levou rukou, po té pravou rukou, přičemž v době, kdy držela ruku poškozeného s pistolí v obou svých rukou, došlo k výstřelům. Obžalovaná uvedla, že chtěla zbraň poškozenému vzít, přičemž zbraň pravděpodobně bezprostředně po sobě dvakrát vystřelila. Po výstřelech poškozený odpadl a zůstal ležet, zbraň obžalované spadla a pak ji vzala. Dále obžalovaná uvedla, že po výstřelu nenašla nábojnice, které by vypadly ze zbraně a žádné nábojnice po výstřelu neodstraňovala. Dále uvedla, že zde nezůstaly střely po střelbě. Dle obžalované v okamžiku výstřelu měl poškozený hlavu otočenou tak, aby na obžalovanou viděl, protože obžalovaná na něj mluvila a poškozený s ní komunikoval, díval se na ni. Po

střelbě obžalovaná zbraň hodila do kuchyně a vyletěla k sousedům. Dále obžalovaná uvedla, že již neví, zda při výstřelu držela zbraň oběma rukama nebo jen jednou, měla ruce zapřené o gauč. Obžalovaná ukázala, že ústí hlavně v době výstřelu bylo vzdáleno od hlavy poškozeného asi 1cm. Dále obžalovaná uvedla, že na křesle byla krev na levém madle křesla a snažila se teplou vodou tuto krev z křesla vyčistit. Obžalovaná neviděla, že by v křesle byla nějaká díra. Po té obžalovaná vyběhla k sousedům, přišel s ní pan K., který viděl, jak to vypadá v obývacím pokoji, obžalovaná mu řekla, co se stalo a pan K. říkal, že to není možný, že se půjde podívat a podobně. Dle obžalované pan K. říkal, že manžela položí na zem, a potom navrhl, že by ho měli zabalit do nějakého igelitu. Na parketách dle obžalované byla kromě rozlitého červeného vína i krev. Dále obžalovaná znázornila polohu poškozeného po uvedeném konfliktu a popsala způsob jeho zabalení do igelitu a manipulaci s tělem poškozeného, které po zabalení do igelitu dali do dětské vaničky tak, že měl skrčené nohy, ležel na zádech trochu bokem a odnesli jej obývacím pokojem přes kuchyň do sklepa a dále až do garáže domu. Po té dle obžalované soused nacouval svým vozem ke garáži, říkal, že se to musí přebalit, takže ještě za pomoci jeho paní se to přebalilo a naložilo do jeho auta. Dle obžalované paní K. byla doma a přišla až v době, kdy vanička byla v garáži, kde vaničku balili znovu do igelitu, znovu se to přebalovalo a nakládali to do vozu pana K.. Dle obžalované, když pan K. přišel poprvé, tak na manželově těle žádné textilie nebyly, viděl, jak tam manžel leží a pomohl obžalované s ním manipulovat do uvedených prostor na zem na koberec. Dle obžalované jí manželé K. půjčili deku až na závěr veškerého balení mrtvoly poškozeného, paní K. dala obžalované kostkovanou deku nevelkého rozměru s tím, že to chtěla přikrýt, aby to nebylo vidět. V závěru prověrky výpovědi obžalovaná K.V. uvedla, že si je plně vědoma toho, že zastřelila manžela a že se k tomu doznává, že nikdy ale nic takového neplánovala, zbraň si skutečně opatřila k sebeobraně. Obžalovaná uvedla, že měla strach z toho, co se stane, když bude tři dny před původně plánovaným stěhováním s manželem sama doma a je přesvědčena, že manžel by ji jen tak nenechal odejít. Dále uvedla, že ví, že je to hrozné, co udělala, ale došlo k tomu shodou všech okolností bez toho, že by něco takového měla v úmyslu. Svého jednání obžalovaná litovala i přes to, že si zkusila s manželem po dobu svého manželství ona i jejich dcery, je jí to líto, že ihned nezavolala policii, aby se přiznala. Pravdou je, že jednala zcela nesmyslně a neuváženě a to, že chtěla manžela ukrýt a zahladit stopy, toho je jí opravdu líto. Svě dcery obžalovaná osvobodila od té hrůzy, ve které žily a ony dle obžalované se už teď nemusí bát, což je pro ni nejdůležitější.

Podle usnesení státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství ve Zlíně ze dne 10.5.2004, č.j. ZT 368/2004 – 7, bylo trestní stíhání obviněného P.V. pro trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 tr. zákona a pro trestné činy ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zákona, kterých se měl dopustit v podstatě tím, že ve Zlíně ve svém bytě dne 26.9.2003 slovně a fyzicky napadl svoji manželku K. V., nar. XXXXX, kdy ji bil pěstmi do obličeje, hlavy a ostatních částí těla a kopal do ní, což mělo za následek otřes mozku, zhmoždění týlní oblasti a pohmoždění kolenního kloubu s tím, že léčení tohoto zranění si vyžádalo hospitalizaci v Baťově krajské nemocnici s následnou pracovní neschopností do 12.10.2003 a po té ji obdobným způsobem napadl dne 28.1.2004, kdy jí způsobil zhmoždění a hematoma levého horního víčka, zhmoždění krční páteře, zhmoždění a hematomy obou paží, sedací oblasti a pravého kolene s tím, že po dobu nejméně 7-10 dnů byla omezena v běžném způsobu života bolestmi a přiložením fixačního límce na poraněnou páteř a konečně tamtéž dne 24.2.2004 opětovně manželce a také dceři R. V., nar. XXXXX, vyhrožoval zabitím, a to takovým způsobem, že to v nich zbudilo důvodnou obavu z realizace pronášených výhrůzek, bylo podle § 172 odst. 1 písm. d) tr. řádu s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. i) tr. řádu zastaveno, neboť poškozená K.V. vzala zpět svůj souhlas s trestním stíháním svého manžela obviněného P.V.. K důkazům byl opatřen rovněž celý trestní spis vedený na tehdy

obviněného P.V. u Policie ČR, služby kriminální policie a vyšetřování ve Zlíně, pod ČTS: ORZL-742/KPV-102-204.

Podle evidence držitelů zbraní obžalovaný M.D. byl držitelem zbrojního průkazu č. AK327327 pro skupinu oprávnění A B D E H od 27.10.1998 do 2.7.2001 a zbrojního průkazu AK477843 pro skupiny oprávnění A B D E H v době od 5.6.2001 do 2.7.2006. Dle této evidence měl obžalovaný M.D. průkazy zbraní č. MS420500 od 25.11.1996, dále č. MS420480 od 18.11.1996, č. MS419007 od 15.4.1996, č. MS419006 od 15.4.1996, č. MS924031 od 29.3.1999, č. MS926619 od 19.10.2001, č. NT 377115 od 11.3.2002 a č. NT 377499 od 14.8.2002.

V průběhu svého výslechu předložila obžalovaná K.V. dva kusy svých fotografií ze dne 4.2.2002. Rovněž předložila lékařské potvrzení rychlé zdravotní pomoci Okresního ústavu národního zdraví Gottwaldov ze dne 28.12.2001, dle kterého byla ošetřena tímto zdravotnickým zařízením.

Podle odborného vyjádření odboru kriminalistické techniky a expertiz Policie ČR, Správa JmK Brno, ze dne 15.3.2006, bylo vypracováno odborné vyjádření z odvětví kriminalistické biologické expertizy oboru kriminalistika. Dle tohoto odborného vyjádření biologická stopa Bi-1 vykazala pozitivní reakci pouze při orientačním testu na přítomnost krve (makroskopicky běžové vlákno ve zkumavce eppendorf). Ve stopách označené Bi-2 až Bi-7 byla prokázána přítomnost lidské krve, stopy nebyly vzhledem k malému množství materiálu sérologicky analyzovány (možnost spotřebování stop vhodných k analýze DNA). Ve stěru stopy označené Bi-1 (z ohledání místa činu vozidla ze dne 8.6.2005 z gumového těsnění zavazadlového prostoru) byla specifickým průkazem krve a precipitačním testem prokázána lidská krev. Sérologickou analýzou byly zjištěna krevní skupinová vlastnost AB. U věcné stopy V-1 bylo zjištěno, že na líci se nachází drobná hnědá stopa, která vykazala pozitivní reakci při orientačním testu na krev, stopa nebyla dále zpracována pro malé množství materiálu a byla uložena do depozitu biologie. U věcné stopy V-2 – kus koberce bylo zjištěno, že na líci se nachází drobná hnědá stopa, která vykazala pozitivní reakci při orientačním testu na krev, přičemž stopa nebyla dále zpracována pro malé množství materiálu a byla uložena v depozitu biologie. U věcné stopy V-1 – průhledná plastová páska bylo zjištěno, že je o délce cca 12 m, šířka 12 mm, z pásky byl zajištěn jeden kus trichologického materiálu, který byl mikroskopicky vyhodnocen jako zvířecí chlup a pro další zkoumání byl jako nevhodný vyřazen. U věcné stopy V-2 - vzorovaná deka mechanicky poškozená bylo z této deky zajištěno šest kusů trichologického materiálu, který byl mikroskopicky vyhodnocen, a to jako zvířecí chlupy, přičemž pro další zkoumání byl jako nevhodný vyřazen. U věcné stopy V-3 – potah vzorovaný bylo zjištěno, že tato věcná stopa je bez nálezu relevantních biologických stop. U věcné stopy V-4 – koberec šedé barvy ze dna zavazadlového prostoru bylo zjištěno, že tento nese na líci i rubu stopy lidské krve skupinové vlastnosti AB. Z koberce byl zjištěn trichologický materiál, který byl mikroskopicky vyhodnocen jako zvířecí chlupy a pro další zkoumání jako nevhodný byl vyřazen. U věcné stopy V-5 – dva listy papíru s náčrtkem bylo zjištěno, že tato stopa je bez nálezu relevantních biologických stop. U věcné stopy V-6 – plastová přepravka červené barvy mechanicky poškozená, znečištěná, bylo zjištěno, že tato stopa je bez nálezu relevantních biologických stop. U věcné stopy V-7 část parkety znečištěné a z jedné strany ohořelé nebyla zjištěna přítomnost hodnotitelných biologických stop. Na oděvních svršcích obžalované V., to jest domácích kalhotách růžové barvy, triku černé barvy, nebyla zjištěna přítomnost relevantních biologických stop. Na oděvních svršcích obžalovaného K.K., to jest krátkých riflových kalhot, flanelové červenočerné košili, nebyla zjištěna přítomnost relevantních biologických stop. Pantofle černé barvy nesou na levé podrážce trichologický materiál, který

byl mikroskopicky vyhodnocen jako zvířecí chlupy a pro další zkoumání byl jako nevhodný vyrazen. U Paličky z tvrzené pryže s nápisem NYRIM bylo zjištěno, že tato je poškozená a znečištěná používáním, přičemž nebyly zjištěny relevantní biologické stopy.

Podle odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická balistická expertiza, ze dne 6.3.2006 samonabíjecí pistole tuzemské výroby zn. ČZ model 83, ráže 9 mm Luger, výrobní číslo 55822, je zbraní, která je opatřena tuzemskými zkušebními značkami z roku 1992, přičemž v této době byla pravděpodobně i vyrobena. Zbraň byla ke zkoumání předložena s příslušným funkčním zásobníkem, pistole je kompletní, provedení s černěnými kovovými díly, zbraň je opatřena černými plastovými střenkami. Spoušťové a bicí ústrojí pistole je konstruováno jako dvojčinné (SA/DA) a je opatřeno vnějším bicím kohoutem. Vizuální prohlídkou nebyly zjištěny dodatečné úpravy nebo opravy zbraně. Průměrná hodnota odporu spouště z pěti měření v režimu kohoutového napínání (SA) činila 32 N, v režimu spoušťového napínání (DA) převyšovala hodnotu 50 N. Měření bylo provedeno pomocí siloměru RAPIDO. Výtěrem drážkovaného vývrtní hlavě byly zjištěny charakteristické stopy očazení po střelbě, k době poslední střelby se nelze blíže vyjádřit. Funkční mechanismus zbraně je kompletní a schopen činnosti. V předloženém stavu je zbraň schopná střelby, což bylo prakticky ověřeno. Zkušební střelba proběhla bez závad, pojistný mechanismus je funkční, závady, které by mohly způsobit samovolný výstřel zbraně, zjištěny nebyly. Nábojnice a střely získané při zkušební střelbě byly zaslány na Kriminalistický ústav v Praze k porovnání s nábojnicemi a střelami z míst dosud neobjasněných trestných činů a v případě, že bude zjištěna shoda, bude o tom neprodleně informován dožadující útvar. Zbraň byla ke zkoumání předložena včetně originálního obalu, to jest krabice s víkem bílé pěnové plastické hmoty a papírový přebal s potiskem, který dále obsahoval kartáček k čištění vývrtní hlavě. Na otázku posouzení přesnosti střelby nelze odpovědět, protože tato je ovlivněna řadou v dožádání neuvedených faktorů, např. vzdáleností střelby, velikostí cíle, použitým střelivem, rovněž podstatný vliv má dovednost střelce. Stopa V-3 – 12 kusů kompletních ostrých nábojů ráže 9 mm Browning Court, tuzemské výroby (zn. Sellier & Bellot), s dnovým označením „S&B 9 mm Br.C.“, v sestavě mosazná nábojnice osazená mosaznou červeně zalakovanou zápalkou a celoplášťovou ogivální střelou s ocelovým tombakem plátovaným poniklovaným pláštěm a olověným jádrem. Spára mezi střelou a nábojnicí je červeně zalakovaná, náboje jsou uloženy v plastovém kontejneru černé barvy a papírové krabici originálního malospotřebitelského balení, náboje jsou v dobrém technickém stavu a lze předpokládat, že jsou schopné použití. Šest kusů bylo spotřebováno při zkušební střelbě z výše popsané pistole. Dále šestiranný revolver – akustická zbraň (expanzní zbraň, zkonstruovaná pro vytváření hlukového efektu), tuzemské výroby KORA Brno, model KORA 007, na nábojky ráže 9 mm Knall, výrobní číslo 304739, je zbraní, která je opatřena tuzemskou zkušební značkou pro ověření expanzních zbraní z roku 1995, přičemž v této době byla pravděpodobně i vyrobena. Revolver je kompletní, v provedení s černěnými kovovými díly, zbraň je opatřena černými plastovými střenkami, spoušťové a bicí ústrojí je konstruováno jako dvojčinné (SA/DA) a je opatřeno vnějším bicím kohoutem. Zbraň je výrobcem konstruována tak, že z ní nelze vystřelit ostrý náboj s pevnou střelou - výšleh plynů je mimo osu hlavě. Zbraň je v původním továrním provedení, vizuální prohlídkou nebyly zjištěny dodatečné úpravy nebo opravy zbraně. Průměrná hodnota odporu spouště z pěti měření v režimu kohoutového napínání (SA) činila 18 N, v režimu spoušťového napínání (DA) převyšovala hodnotu 50 N. Měření bylo provedeno pomocí siloměru RAPIDO. V hlavní zbraně byly zjištěny charakteristické stopy očazení po střelbě, k době poslední střelby se nelze blíže vyjádřit. Funkční mechanismus zbraně je kompletní a schopen činnosti. V předloženém stavu je zbraň schopna střelby, což bylo prakticky ověřeno. Zkušební střelba proběhla bez závad a závady, které by mohly způsobit samovolný výstřel zbraně, zjištěny nebyly. Porovnání, zda se nábojnice vystřelené ze zkoumané zbraně nenachází ve sbírce nábojnic a střel z míst dosud

neobjasněných trestných činů zaregistrovaný na KÚ Praha, je bezpředmětné, neboť v současné době v této sbírce není porovnatelný materiál – nábojnice vystřelené ze zbraně stejného typu. Ke zkoumání byly dále předloženy dřevěné střenky bez označení výrobce. Praktickým ověřením bylo zjištěno, že tyto nelze použít pro předložený revolver. Dále 12 akustických nábojek tuzemské výroby zn. Sellier & Bellot, ráže 9mm x 17/380 START, s dnovým označením „S&B 9 (380) START“, jsou takové, že ústí nábojnic je uzavřeno složením do hvězdice, nábojky při výstřelu vyvolají hlukový efekt. Nábojky byly předloženy v šedé plastové krabičce originálního malospotřebitelského balení. Nábojky jsou příslušné do zkoumané zbraně, jsou v dobrém technickém stavu a lze předpokládat, že jsou schopné použití. Šest nábojek bylo spotřebováno při zkušební střelbě z výše popsaného revolveru.

K důkazům byl rovněž opatřen prospekt revolveru zn. KORA Brno 007 – 9 mm GASS/KNALL.

Podle popisu rejstříku trestů ze dne 24.4.2006 poškozený P.V. nebyl soudně trestán.

Znalec Kpt. ing. Zdeněk Herauf, zpracovatel odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická balistická expertiza, ze dne 6.3.2006 uvedl, že ke zkoumání mu byly předloženy dvě zbraně, a to jedna samonabíjecí pistole ČZ 83 ráže 9 mm Browning, krátký nebo Court. Dále mu bylo předloženo 12 nábojů do této zbraně. Dle znalce pistole byla střelba schopná. Druhá zbraň, která mu byla předložena, byl revolver zn. KORA Brno, české výroby, šlo o akustickou zbraň ráže 9 mm, model 9x17. Tato zbraň byla rovněž funkční bez závad. Po té byly znalci předloženy dvě střenky k rukojeti k bližší neurčené zbraně a znalec ověřil, že střenky lze použít i pro akustický revolver zn. KORA. Dle znalce revolver zn. KORA Brno, model KORA 007, je akustická zbraň, do které se používají nábojky, které neobsahují střelu. tato zbraň slouží pouze k vytváření hlukového efektu a výsledek plynu je mimo osou hlavně. Tato zbraň není určena ke střelbě, že by měla zasahovat terč. Dle znalce jsou známy z praxe případy, kdy i zbraně akustickou či plynovou došlo k ublížení na zdraví, ale to jsou ojedinělé případy, kdy zbraň je přiložena k tělu a při výstřelu se z nábojky uvolňují plyny, které otvorem v ústí zbraně nebo mimo osu hlavně, což je případ akustické zbraně, unikají a můžou poškodit třeba tepny nebo žíly, které vedou pod povrchem. Dle znalce nebyly zaznamenány případy, že by to dokázalo prorazit lebku a podobně, jedná se čistě o střelbu z bezprostřední blízkosti. Při zkoumání akustické zbraně KORA 007 bylo zjištěno, že ze zbraně bylo stříleno, ale nelze určit, kdy. Dle znalce se dělají výtěry z nábojových komor a nábojového válce, po té i hlavně a na vatových smotcích zůstávají nespálená prachová zrna nebo charakteristické stopy po čazení. Znalec zkoumal zbraň Browning Court ČZ, ráže 9 mm, dělal výtěry hlavně vatovým tamponem. Dle znalce nelze zjistit, kdy z této zbraně bylo stříleno. Touto zbraní dle znalce lze způsobit zranění, neboť do této zbraně jsou používány pro střelbu ostré náboje, které obsahují pevnou střelu.

Po předložení náčrtku obžalované K.V., který je založen na č.l. 289 spisu znalec uvedl, že tento náčrtek je velice laický a nelze z něho určit, o jakou zbraň se jedná. Dle znalce to není samonabíjecí zbraň, není to revolver, mohla by to být nějaká jednoranná předovka. Dle znalce není tam vidět žádný zámkový mechanismus, jen hlaveň, rukojeť a lučik. Dle znalce samonabíjecí pistole obsahuje zásobník, který je uložen v rukojeti zbraně a při výstřelu dojde k vyhození nábojnice pohybem závěru. Závěr potom podá ze zásobníku další ostrý náboj, zasune ho do nábojové komory a další zmáčknutí spouště umožní další výstřel. U revolveru jsou náboje uloženy v nábojovém válci, který se otáčí v ose, která je rovnoběžná s osou hlavně. Zpravidla revolvery mají od pěti do osmi až devíti nábojových komor, to záleží podle ráže a při promáčknutí spouště u revolveru dojde k otočení válce o jednu nábojovou komoru, k natažení

bicího kohoutu, zároveň k vypuštění bicího kohoutu a k výstřelu. U revolveru je nábojový válec a u pistole nábojový válec není. Dle znalce ráže blízké 6,5 mm se používají i do samonabíjecích pistolí i do revolveru. Dle znalce by šlo spíše snížit rozmezí ráží podle účinků střely. Náboje v ráži blízké 6 mm mohou mít poněkud rozdílné výkony. Dle znalce dochází k výměně stěnek či pažbiček na přání zákazníka, který má radši dřevo než umělou hmotu. Pak se rovněž používají ortopedické rukojeti na sportovní zbraně, což je víceméně otázka vkusu. Znalec se neseznámil s popisem děje manipulace se zbraní před výstřelem a po výstřelu v této trestní věci a dle jeho názoru při případném přiložení zbraně k lebce a následnému výstřelu by došlo ke křížovému roztržení kůže a je velmi pravděpodobné, že by na pokožce zůstala nespálená prachová zrna. K předloženému plíšku s dvěma otvory po výstřelu, který předložil obhájce obžalované, znalec uvedl, že vzdálenost střelby se určuje zásadně ve spolupráci s pracovníkem chemie, a to na základě kontaktně difúzní metody zjišťování distribuce povýstřelových zplodin. Tento názor znalce je v tomto případě laický, přičemž dle názoru znalce otvor s očazením byl způsoben z bezprostřední blízkosti a menší otvor bude zřejmě způsoben z 1metru. Na otázku, zda vzdálenost výstřelu má vliv na otvor v překážce, do které bylo střeleno, nebo zda jsou otvory lebeční kosti stejné, znalec uvedl, že v tomto případě zkušenosti nemá s pozorováním otvorů v lebkách. Při bezprostřední vzdálenosti nebo vzdálenostech, které nebudou přesahovat stovky metrů, kdyby došlo k výraznému snížení zbraně, by měly být otvory stejné, ale bude tam určitě značná distribuce povýstřelových zplodin a rovněž by tam byly stopy po očazení. Při bezprostředním přiložení ústí hlavně na pokožku dochází k otisknutí ústí hlavně, avšak podle průstřelu plíšku to nejde určit. Dále dle znalce u revolveru jsou nejobvyklejší dva druhy spoušťového mechanismu, jsou to jednočinné a dvojčinné spouště, podskupinou jsou pouze dvojčinné spoušťové mechanismy. U revolveru, který je vybaven jednočinným spoušťovým mechanismem, se před každým výstřelem musí palcem nebo druhou rukou natáhnout bicí kohout. Při natočení bicího kohoutu se otočí zároveň i válec o jednu komoru a potom při promáčknutí spouště dojde k vypuštění bicího kohoutu a k odpálení rány. U dvojčinného revolveru je možná střelba i tím způsobem, že se před každou ránou natáhne bicí kohout, nebo je možná střelba druhým způsobem, že se pouze promáčkne spoušť, tím dojde k natažení kohoutu do zadní polohy a při další tlaku na spoušť dojde k jeho vypuštění. Při tom se otáčí nábojový válec. U revolverů, které jsou vybaveny pouze dvojčinnou spouští, je možná střela pouze promáčkáváním spouště, při které dojde k natažení kohoutu a k uvolnění kohoutu. Na tom závisí odpory spouště, u jednočinného revolveru, kde pružinu, která vymrští bicí kohout dopředu, tuto pružinu natahujeme palcem, který nám natahuje kohout, takže při uvolnění promáčknutím spouště uvolníme natažený bicí mechanismus a síly, které jsou potřeba pro výstřel, se pohybují od 5 do 15 N. Při střelbě dvojčinným způsobem se musí natáhnout bicí kohout, odpory na spoušti zpravidla přesahují 50 N, to znamená jako by 5 kg tlačilo na spoušť. Dále dle názoru znalce podle předloženého nákresu zbraně obžalovanou K.V. lze vyloučit, že by na tomto nákresu byla nakreslena samonabíjecí pistole, jejíž konstrukce je běžná, případně revolver, který je běžné konstrukce. Dle znalce to byla zbraň z říše fantazie.

Uvedené důkazy soud zhodnotil následujícím způsobem.

Obžalovaná K.V. se doznala k tomu, že zastřelila svého manžela poškozeného P.V., avšak z její obhajoby plyne, že popřela subjektivní stránku svého jednání, neboť neměla v úmyslu usmrtit svého manžela poškozeného P.V. a šlo vlastně o nešťastnou náhodu, neboť v době, kdy se snažila zabránit tomu, aby nedošlo ke zranění poškozeného, došlo k výstřelům, které poškozeného usmrtily. Této obhajobě obžalované však soud nemohl přisvědčit.

Podle pitevního protokolu o soudní pitvě poškozeného P.V. bylo zjištěno, že příčinnou smrti poškozeného byl dvojnásobný průstřel hlavy, otvor výstřelu byl zjištěn v pravé spánkové

krajině, otvor výstřelu v levé spánkové krajině, dále byly zjištěny dva spolu komunikující otvory vstřelu o průměru cca 6,5 mm v pravé spánkové krajině, otvor výstřelu s vylomením kostí v levé spánkové krajině, přičemž obě střelné rány probíhaly stejným směrem, otvory vstřelu spolu komunikovaly a otvor výstřelu byl jednotný s větším vylomením kostí. Z těchto zjištění vyplývá, že se jedná o situaci, která odpovídá dvěma střelným poraněním, které vznikly bezprostředně po sobě, přičemž po první střelné ráně lze předpokládat další výstřel prakticky identický s prvním spíše teoreticky, pokud by poškozený při první střelné ráně držel zbraň sám v bezprostřední blízkosti hlavy (č.l. 86 spisu). Dále z výpovědi soudního znalce prof. MUDr. Miroslava Hirta, CSc., vyplývá, že je téměř nepravděpodobný mechanismus spočívající v tom, že by si poškozený P.V. zranění způsobil sám, protože po výstřelu musel být těžce otřesen a pokud nebyl mrtvý okamžitě, tak v absolutně výjimečném případě by byl schopen vystřelit podruhé tak, aby zbraň znovu natáhl, dal ji do naprosto stejného směru a vystřelil ještě jedenkrát. V případě použití poloautomatické zbraně, která se nemusí znovu natahovat, protože se po každém výstřelu závěr sám natáhne, se pravděpodobnost pouze mírně zvyšuje, ale pouze v tom smyslu, zda poškozený je či není schopen vystřelit podruhé, ale zachovat naprosto stejný směr střelných kanálů, které probíhaly buď přímo paralelně nebo se mírně rozestupovaly s rozdílem 1-2 cm mezi kanály, by musela být velká náhoda. Z výpovědi znalce dále vyplývá, že v době výstřelu zbraň nebyla opřena o hlavu poškozeného a musela být v blíže nezjištěné vzdálenosti v době výstřelu od hlavy poškozeného.

Z těchto skutečností vyplývá, že si zranění nemohl poškozený P.V. způsobil sám a téměř paralelní průběh střelných kanálů svědčí pro mechanismus zranění odpovídající střelbě z bezprostřední blíže nezjištěné vzdálenosti druhou osobu, to jest obžalovanou K.V., bez jakéhokoliv zásahu poškozeného. Soud považuje za vyloučené, že by ke zranění poškozeného P.V. došlo „nešťastnou náhodou“ tak, jak uvedla obžalovaná, v době, kdy chňapla po zbraní v ruce poškozeného P.V., který si zbraň přikládal ke spánku, neboť pokud by mechanismus zranění poškozeného byl takový, jak uvedla obžalovaná, pak zcela jistě by střelné kanály nebyly paralelní či identické, ale zcela jistě by se výrazně rozlišovaly, to znamená, že by měly jiný směr. Z pitevního protokolu i z výpovědi soudního znalce prof. MUDr. Miroslava Hirta, CSc., je zřejmé, že je krajně nepravděpodobné a musela by to být obrovská náhoda, pokud by ke zranění poškozeného P.V. došlo mechanismem střelby uváděným obžalovanou K.V.. Soud z těchto důvodů má naopak za prokázané, že obžalovaná K.V. svého manžela poškozeného manžela P.V. úmyslně zastřelila z blíže nezjištěné vzdálenosti za použití blíže nezjištěné střelné zbraně dvěma výstřely do spánkové krajiny hlavy poškozeného.

Pro tento závěr svědčí však i následující skutečnosti.

Obžalovaná K.V. ve své výpovědi uvedla, že obžalovaný M.D. jí řekl, že zbraň „je jako foťák pro blbé“ a že zbraň je nabitá, že je v ní osm kusů nábojů a že má dávat pozor, že je to zbraň, ve které jsou náboje (č.l. 313 spisu). Z této skutečnosti vyplývá, že obžalovaná byla informována spoluobžalovaným M. D., který jí opatřil tuto zbraň, o tom, že zbraň je střelbyschopná a že touto zbraní lze zranit druhou osobu.

Dále obžalovaný K.K. potvrdil skutečnost, že obžalovaná K.V. mu řekla něco v tom smyslu, že si to už s poškozeným P.V. vyřídila, že zabije buď on ji nebo ona jeho a požádala jej o to, aby jí pomohl odstranit tělo poškozeného P.V. (č.l. 319 spisu).

Dále obžalovaný K.K. potvrdil skutečnost, že říkal v první řadě obžalované K.V., že je potřeba to oznámit, avšak obžalovaná na něj asi jednu hodinu naléhala, že je potřeba se těla poškozeného se zbavit, že poškozený jezdil do zahraničí a v jeho podnikání nebylo vše

v pořádku, když se jednalo o převážení aut, s tím, že by se tělo poškozeného mělo ztratit v souvislosti s nekalým podnikáním poškozeného (č.l. 496 spisu).

Dále nelze přehlédnout, že si obžalovaná K.V. předem opatřila zbraň od obžalovaného M.D., že měla motiv k usmrcení poškozeného P.V., který se vůči ní a jejím dětem dlouhodobě dopouštěl domácího násilí, že se s ním chtěla nechat rozvést. Dále nelze přehlédnout snahu obžalované vyhnout se trestní odpovědnosti zakrytím stop svého jednání, když se snažila zakrýt výše uvedeným jednáním ve spolupráci se spoluobžalovanými stopy trestné činnosti, to jest snažila se o to, aby tělo poškozeného P.V. nebylo objeveno.

Uvedené důkazy a skutečnosti dle názoru soudu svědčí pro úmyslné promyšlené jednání obžalované K.V. a nikoliv pro nešťastnou náhodu, jak se hájila obžalovaná K.V.. Obžalovaná byla dlouhodobě týrána poškozeným P.V., chtěla se od něj odstěhovat a rozvést se s ním, měla milence, takže za této situace je její tvrzení, že chňapla po zbrani v úmyslu zabránit poškozenému, aby se nezranil, krajně nevěrohodné. Rovněž nelze pominout, že obžalovaná sdělila obžalovanému K. bezprostředně po činu, že poškozeného zastřelila a ani nenaznačila, že by se mělo jednat o nešťastnou náhodu. Uvedené skutečnosti svědčí pro úmyslné jednání obžalované tak, jak je shora uvedeno.

Je skutečností, že provedenými důkazy nebylo přesně zjištěno, jakou zbraní obžalovaná K.V. usmrtila poškozeného P.V.. Podle pitevního protokolu a znalců prof. MUDr. Miroslava Hirta, CSc., a MUDr. Michala Zeleného, PhD., k usmrcení poškozeného P.V. došlo střelnou zbraní ráže do 6,5 mm. Toto zjištění je však v rozporu s tvrzením obžalovaného M.D., který uvedl, že obžalované K.V. zapůjčil zbraň – poplašňák zn. KORA Brno 007, ráže 9 mm GASS/KNALL, ve kterém bylo nabito šest akustických nábojek ráže 9 mm KNALL a který nebyl schopný vystřelit ostré náboje. V rozporu s tímto tvrzením obžalovaného M.D. však obžalovaná K.V. potvrdila ve své výpovědi skutečnost, že usmrtila poškozeného P.V. tou zbraní, kterou jí zapůjčil obžalovaný D. a kterou jí od obžalovaného M.D. donesla obžalovaná H.K.. Za situace, kdy dle odborného vyjádření z oboru kriminalistické techniky, odvětví balistické expertizy, není možné způsobit závažnější poranění akustickou zbraní – revolverem zn. KORA Brno 007, 9 mm GASS/KNALL, a za situace, kdy není důvod neuvěřit objektivnosti výpovědi obžalované K.V. a obžalované H.K., která potvrdila, že donesla obžalované K.V. tu zbraň, kterou jí předal obžalovaný M.D., soud vzal za prokázáno, že ke smrti poškozeného P.V. došlo střelbyschopnou zbraní blíže nezjištěného typu ráže do 6,5 mm. V této souvislosti je nutné uvést, že dle znalce kpt. ing. Zdeňka Heroufa, zpracovatele odborného vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická balistická expertiza, náčrtek zbraně, který vyhotovila obžalovaná K.V. (č.l. 289) je velice laický a nelze určit, o jakou zbraň se jedná. Dle znalce se nejedná o samonabíjecí zbraň a není to revolver, mohla by to být jednoranná předovka, jde dle znalce o zbraň „z říše snů“ (č.l. 542,543 spisu). Z tohoto vyplývá, že údaje obžalované o zbrani, kterou usmrtila poškozeného P.V., jsou značně nepřesné a nelze z nich vycházet.

K motivu jednání obžalované K.V. soud vyslechl svědka J.B., který potvrdil skutečnost, že poškozený P.V. byl žárlivý (č.l. 334 spisu). Dále svědek P.P. potvrdil skutečnost, že obžalovaná K.V. byla asi tři roky jeho milenkou, byla týraná poškozeným V., že svědek jí nesčíselněkrát viděl s modřinami, přičemž obžalovaná si na manžela stěžovala, že jí řeže, byla vystresovaná, vyděšená, bála se a stěžovala si, že poškozený ji často psychicky a fyzicky týrá, že ji mlátí. Svědek P.P. potvrdil skutečnost, že obžalovaná měla podlitiny, že poškozený má agresivní chování, že ji bil již v době před uzavřením manželství, po celou dobu trvání manželství. Dále svědek P.Z. potvrdil skutečnost, že obžalovaná si stěžovala na poškozeného, že ji neustále sleduje, pronásleduje, že od něj chce pryč, přičemž poškozený mu říkal, že se

s obžalovanou hádají a hovořil o rozvodu, ale ve skutečnosti bylo na poškozeném vidět, že si rozvod nepřeje.

Rovněž dcery obžalované K.V. a poškozeného P.V., svědkyně V. V. a svědkyně R. V. ve své výpovědi potvrdily skutečnosti svědčící pro závěr, že poškozený P.V. denně a dlouhodobě je bezdůvodně psychicky a fyzicky týral.

Svědkyně J. Š. potvrdila skutečnost, že poškozený P.V. obžalovanou často fyzicky napadal a všemožně ji omezoval, že byl chorobně žárlivý, nesouhlasil s rozvodem v žádném případě a vyhrožoval obžalované opakovaně zabitím.

Dále svědkyně M. I. potvrdila skutečnost, že obžalovaná si jí stěžovala na to, že jí poškozený bije a že se s ním chce dát rozvést, přičemž počátkem roku 2005 jí poškozený P.V. telefonicky sdělil, že obžalovanou shodil ze schodů a že je s otřesem mozku v nemocnici. Svědkyně dále potvrdila, že na obžalované V. viděla vícekrát modřiny, které jí dle obžalované způsobil poškozený, který hledal ve všem důvody, aby ji zbil.

Rovněž svědkyně L. Š., sestra poškozeného P.V., potvrdila skutečnost, že její bratr byl agresivní, fyzicky napadal obžalovanou a dokonce několikrát fyzicky napadl i jejího otce L. V., přičemž bratr vyhrožoval i svědkyni kvůli dědictví po otci. Svědkyně potvrdila skutečnost, že obžalovaná si stěžovala na bratra a říkala, že by ji bratr zabil, kdyby se s ním rozvedla, že je u nich každou chvíli policie, že ji bratr bije, drží doma, nechce nikam pustit a žárlí na ni. Dle svědkyně bratr lidi rád ponižoval, urážel a dával jim najevo, že je něco víc. Dle svědkyně manželství obžalované a bratra fungovalo pouze první tři roky.

Rovněž svědkyně M. Š. potvrdila, že obžalovaná si na poškozeného, který je jejím strýcem, stěžovala, že ji bije, přičemž obžalovaná měla strach od něj odejít, neboť obžalovaný jí vyhrožoval Ukrajinci. Rovněž tato svědkyně potvrdila skutečnost, že poškozený bil i svého otce a stěžovaly si na něj i jejich dcery. Rovněž svědek A. Š. potvrdil skutečnost, že obžalovaná mu řekla, že je doma bita svým mužem.

Dále podle závěrů psychologické části komplexního znaleckého posudku (č.l. 135 spisu) osobnost obžalované K.V. vykazuje charakteristiky „syndromu týrané ženy“, přičemž obžalovaná se nacházela ve vyhrocující se zátěžové situaci, jejíž řešení zdaleka nezvládla.

Z usnesení Okresního státního zastupitelství ve Zlíně ze dne 10.5.2004, sp.zn. ZT 368/2004 (č.l. 374 spisu), vyplývá, že poškozený P.V. byl stíhán pro trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 197a odst. 1 tr. zákona a trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zákona, kterých se opakovaně dopustil na obžalované K.V. a své dceři R. V., přičemž trestní stíhání poškozeného bylo zastaveno, protože obžalovaná vzala zpět svůj souhlas s trestním stíháním poškozeného P.V..

Dále podle fotografií ze dne 4.2.2002, které předložila obžalovaná K.V. v průběhu hlavního líčení (č.l. 516,517 spisu), obžalovaná K.V. měla stopy poranění – pohmožděniny v obličejí, které jí měl způsobit poškozený P.V..

Na základě těchto důkazů soud dospěl k závěru, že obžalovaná K.V. byla dlouhodobě vystavena fyzickému i psychickému násilí, kterého se vůči ní dopouštěl poškozený P.V.. Tuto skutečnost soud zhodnotil jako hlavní pohnutku jednání obžalované K.V..

Na základě těchto důkazů a skutečností soud dospěl k závěru, že obhajoba obžalované K.V. byla vyvrácena.

Obžalovaná H.K. se v přípravném řízení k trestné činnosti kladené jí za vinu zcela doznala, u hlavního líčení však popřela subjektivní stránku svého jednání s tím, že obsah balíčku nikdy neviděla, že neví, co v balíčku bylo a neznala obsah balíčku, který jí donesl obžalovaný M.D. a který předala obžalované K.V., přičemž nevěděla, že odklízí tělo poškozeného P.V. a tuto skutečnost pouze tušila. Soud této její obhajobě neuvěřil, protože v přípravném řízení obžalovaná H.K. se zcela doznala k trestné činnosti, neboť uvedla, že obžalovaná K.V. po ní chtěla, aby jí přinesla zbraň, kterou jí následně předal obžalovaný M.D., přičemž pohmatu poznala, že se může jednat o zbraň, a dále obžalovaná uvedla, že věděla, že pomáhá odklízet tělo poškozeného P.V.. Tytéž skutečnosti obžalovaná potvrdila i u svého druhého výslechu v přípravném řízení v přítomnosti obhájce, kdy uváděla skutečnosti, které mohl znát pouze pachatel trestné činnosti (č.l. 315,316-317 spisu).

Z trestné činnosti byla obžalovaná H.K. usvědčena spoluobžalovanou K.V., která potvrdila skutečnost, že řekla obžalované H.K., že se jedná o zbraň, proto, aby byla opatrná (č.l. 495 spisu). Obžalovaná K.V. rovněž potvrdila skutečnost, že obžalovaná H.K. pomáhala s odklizením těla poškozeného P.V., což ve své výpovědi potvrdil i manžel obžalované spoluobžalovaný K.K..

Na základě těchto důkazů a skutečností soud dospěl k závěru, že obhajoba obžalované H.K. byla vyvrácena.

Obžalovaný K.K. se k trestné činnosti kladené mu za vinu zcela doznal jak v přípravném řízení, tak v řízení před soudem, a to včetně subjektivní stránky svého jednání. Toto úplné doznání obžalovaného K.K. je v souladu s provedenými důkazy, především s výpověďmi spoluobžalovaných K.V., H.K., S.Č. a J. Ch. a provedenými listinnými důkazy, takže soud neměl důvod tomuto doznání obžalovaného K.K. neuvěřit.

Obžalovaní S.Č. a J.Ch. se zcela doznali k trestné činnosti v průběhu přípravného řízení i v řízení před soudem, toto doznání obžalovaných je v souladu s provedenými důkazy, takže soud neměl důvodu neuvěřit tomuto doznání obžalovaných.

Obžalovaný M.D. trestnou činnost zcela popřel s tím, že obžalované V. zapůjčil zbraň – poplašňák, ve kterém bylo nabito šest akustických nábojů ráže 9 mm KNALL a který nebyl schopný vystřelit ostré náboje. V průběhu přípravného řízení obžalovaný M.D. vydal revolver zn. KORA 007, který dle svého vyjádření zapůjčil obžalované V., která mu jej vrátila se šesti nevystřelenými náboji ráže 9 mm, což vyplývá z protokolu o vydání věci založeném na č.l. 163 spisu. Dále z obhajoby obžalovaného M.D. je zřejmé, že obžalovaný popřel, že by mu obžalovaná V. řekla o smrti svého manžela poškozeného P.V..

Této obhajobě obžalovaného M.D. soud nepřisvědčil, neboť byl usvědčen výpovědí obžalované K.V. a obžalované H.K..

Obžalovaná K.V. potvrdila skutečnost, že požádala obžalovaného M.D. o opatření zbraně, že má naplánované stěhování a že by si zbraň chtěla vzít případně s sebou, s čímž obžalovaný souhlasil, přičemž v týdnu od 23.5.2005 obžalovaný říkal obžalované V., že může mít zbraň a dohodli se s obžalovanou H.K. a telefonicky s obžalovaným M. D. na tom, jak se poznají a dohodli místo předání zbraně na Cigánově – parkovišti u hotelu Salloon dne 27.5.2005

po 08.00 hodin (č.l. 286 spisu), přičemž se měli poznat podle toho, že obžalovaný D. bude mít brýle ve svojí levé ruce, aby ho obžalovaná K. poznala. Dle obžalované K.V. ten den, kdy převezli tělo poškozeného P.V., obžalovaná K.V. předala zbraň obžalované H.K., která jí předala po telefonické dohodě obžalovanému D. (č.l. 287 spisu), přičemž obžalovaná V. řekla obžalovanému D., že se stalo neštěstí a že potřebuje zbraň vrátit, obžalovaný D. s ní dohodl místo předání a řekl jí, že zbraň roztaví a zlikviduje (č.l. 288 spisu) a zeptal se jí, jestli se to týká manžela a obžalovaná V. mu odpověděla, že ano (č.l. 288 spisu). Dále obžalovaná V. potvrdila skutečnost, že obžalovanému D. si stěžovala na manžela a obžalovaný D. sám jí nabídl opatření zbraně k její obraně s tím, že tyto zbraně sám vyrábí (č.l. 312 spisu) a ptal se obžalované, jestli nemá nějakého věrohodného člověka, který by přišel pro zbraň na určené místo (č.l. 313 spisu). Obžalovaná V. dále potvrdila skutečnost, že po použití zbraně ji opět předala obžalované K. a stejným způsobem se dohodli na předání zbraně zpět obžalovanému M.D., přičemž obžalovaný D. jí řekl, že zbraň je nabitá, že je v ní osm nábojů (č.l. 313 spisu). Po té obžalovaná V. telefonovala obžalovanému D. a sdělila mu, že se s zbraní, kterou jí dal, se stalo v sebeobraně neštěstí, a to v ten samý den, kdy k tomu došlo, řekla mu, že manžel je mrtev a on jí řekl, ať předá opět paní K. zbraň, že tam bude telefonovat, že tu zbraň zlikviduje, že ji roztaví (č.l. 493 spisu). Dále obžalovaná V. potvrdila skutečnost, že k usmrcení manžela došlo tou zbraní, kterou jí předala obžalovaná K. od obžalovaného M.D. (č.l. 313, 499 spisu), přičemž jinou zbraň obžalovaná neměla k dispozici a použila zbraň, kterou dostala (č.l. 499 spisu). Obžalovaná V. potvrdila skutečnost, že obžalovaný M.D. jí půjčil revolver úplně jiný než revolver zn. KORA Brno 007 – 9 mm GASS/KNALL (č.l. 501 spisu).

Dále obžalovaná H.K. ve své výpovědi potvrdila skutečnost, že zbraň od obžalovaného M.D. přinesla obžalované K.V. a zase tuto zbraň od obžalované V. převzala a vrátila obžalovanému M.D..

Dále na místě činu vraždy poškozeného P.V. nebyla nalezena jiná zbraň kromě zbraně poškozeného P.V., přičemž důkazy bylo vyloučeno, že by z této zbraně bylo střeleno, neboť zbraň poškozeného P.V. je jiné ráže (9 mm) a k usmrcení došlo zbraní ráže do 6,5 mm.

Na základě těchto důkazů a skutečností soud dospěl k závěru, že obžalovaný M.D. předal obžalované K.V. blíže nezjištěnou střelnou zbraň ráže nejméně 6,5 mm, kterou držel nelegálně bez řádného povolení a nepředal jí akustickou zbraň – revolver zn. KORA Brno 007, 9 mm GASS/KNALL. Dále na základě výpovědi spoluobžalované K.V. soud vzal za prokázáno, že obžalovaný M.D. byl obžalovanou K.V. informován o tom, že zastřelila svého manžela, soud neměl důvodu neuvěřit této části výpovědi obžalované K.V., a proto obhajoba obžalovaného spočívající v tom, že obžalovaná K.V. mu neřekla o smrti manžela, dle názoru soudu nemohla obstát a byla vyvrácena, neboť pokud by tuto skutečnost obžalovaná V. obžalovaném nesdělila, zcela jistě by neměl důvod k likvidaci zbraně, kterou zapůjčil obžalované V..

Na základě těchto důkazů a skutečností soud dospěl k závěru, že obžalovaná K.V. se dopustila jednání spočívajícího v tom, že v době od 21.00 hodin dne 27.5.2005 do 01.30 hod. dne 28.5.2005 ve Zlíně, část XXXXX, ulice XXXXX, v obývacím pokoji rodinného domu, v úmyslu usmrtit, napadla po předchozí slovní rozepři za použití blíže nezjištěné a nelegálně držené střelné zbraně ráže do 6,5 mm, kterou jí na její žádost opatřila obžalovaná H.K. od obžalovaného M.D., svého manžela P.V., nar. XXXXX, trvale bytem tamtéž, a to tím způsobem, že jej z bezprostřední blízkosti střelila dvakrát do hlavy s otvory vstřelu v pravé spánkové krajině a otvorem výstřelu v levé spánkové krajině, přičemž mu způsobila vážné poranění mozku, kdy v důsledku tohoto zranění na místě zemřel. Tímto svým jednáním

obžalovaná naplnila po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona a trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona. Obžalovaná K.V. se dopustila trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona úmyslně ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) tr. zákona formou tzv. přímého úmyslu, neboť bylo prokázáno, že chtěla svého manžela usmrtit. Pro tento závěr svědčí skutečnosti konstatované shora. Rovněž trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona se obžalovaná K.V. dopustila formou tzv. přímého úmyslu dle ustanovení § 4 písm. a) tr. zákona, neboť obžalovaná si úmyslně opatřila zbraň, kterou později usmrtila poškozeného P.V., přičemž k držení této zbraně neměla příslušné povolení.

Dále soud vzal za prokázané, že obžalovaná H.K. se dopustila jednání uvedenému pod bode 2) výroku rozsudku, kterým naplnila po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona. Důkazy bylo prokázáno, že obžalovaná H.K. věděla o tom, že opatřuje uvedeným způsobem obžalované K.V. zbraň, to znamená, že se obžalovaná H.K. uvedeného trestného činu dopustila úmyslně ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) tr. zákona formou tzv. přímého úmyslu. Rovněž důkazy bylo prokázáno, že obžalovaná H.K. neměla příslušné povolení k držení střelné zbraně.

Dále soud vzal za prokázané, že obžalovaná H.K. a obžalovaný K.K. se dopustili jednání spočívajícího v tom, že dne 28.5.2005 ve Zlíně – XXXXX po spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona na poškozeném P.V. byli seznámeni obžalovanou K.V. s tím, že zastřelila svého manžela P.V., přičemž v úmyslu, aby obžalovaná K.V. unikla trestnímu stíhání, jí v následujících dnech po tomto činu pomohli s odstraněním stop v domě včetně odklizení a odvozu mrtvolky poškozeného. Tímto svým jednáním obžalovaná H.K. a obžalovaný K.K. naplnili po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu trestného činu nadržování podle § 166 odst. 1 tr. zákona, neboť pomáhali obžalované K.V., která byla pachatelem trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona, v úmyslu ji umožnit, aby unikla trestnímu stíhání. Tohoto jednání se oba obžalovaní dopustili formou tzv. přímého úmyslu dle ustanovení § 4 písm. a) tr. zákona.

Dále důkazy bylo prokázáno, že obžalovaný S.Č. a obžalovaný J.Ch. se dopustili jednání spočívajícího v tom, že dne 29.5.2005 ve Zlíně – XXXXX se dozvěděli od obžalovaného K.K. o spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona na neznámém muži – podnikateli, přičemž tuto skutečnost bez odkladu neoznámili státnímu zástupci ani policejnímu orgánu a na žádost obžalovaného K.K. tomuto pomáhali v následujících dnech s odklizením mrtvolky poškozeného P.V., od kterého převzali za účelem likvidace těla zakopáním i nářadí, kdy mrtvolu následně ukryli na místo jejího nálezu policií v lesním porostu pod železniční tratí Zlín – Vizovice, kilometrovník 15,4, pod železničním náspem, přičemž od obžalovaného K.K. obžalovaný S.Č. převzal i křeslo, které bylo potřísněno krví poškozeného, a toto spálil. Tímto svým jednáním obžalovaní S.Č. a J.Ch. naplnili po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu trestného činu neoznámění trestného činu podle § 168 odst. 1 tr. zákona. Obžalovaní S.Č. a J.Ch. se tohoto trestného činu dopustili formou tzv. přímého úmyslu dle ustanovení § 4 písm. a) tr. zákona, neboť i když se objektivně hodnověrně dozvěděli o spáchání trestného činu vraždy, neoznámili tento trestný čin státnímu zástupci či policejnímu orgánu.

Dále důkazy bylo prokázáno, že obžalovaný M.D. se dopustil jednání spočívajícího v tom, že v přesně nezjištěné době ve Zlíně před spácháním trestného činu vraždy na poškozeném P.V., k jejímuž spáchání došlo v době od 21.00 hod. dne 27.5.2005 do 01.30 hod. dne 28.5.2005, byl telefonicky požádán obžalovanou K.V. o poskytnutí střelné zbraně z důvodu údajné osobní ochrany pro případ napadení ze strany jejího manžela poškozeného

P.V., kdy na základě této žádosti jí opatřil dne 27.5.2005 blíže nezjištěnou střelnou zbraň ráže nejméně 6,5 mm, drženou nelegálně bez řádného povolení, kterou jí opatřil prostřednictvím obžalované H.K., kdy této předal zbraň dne 27.5.2005 v dopoledních hodinách ve Zlíně, části Cigánov, a po spáchání trestného činu vraždy předmětnou střelnou zbraň po předchozí domluvě převzal od obžalované K.V. zpět, a to opětovně prostřednictvím obžalované H.K., která mu zbraň vrátila dne 28.5.2005 v dopoledních hodinách ve Zlíně – XXXXX u hasičárny. Tímto svým jednáním se obžalovaný M.D. dopustil trestného činu nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zákona, jehož skutkovou podstatu svým jednáním naplnil po objektivní i subjektivní stránce. Důkazy bylo prokázáno, že obžalovaný M.D. neměl příslušné povolení k držení zbraně ráže nejméně 6,5 mm, kterou opatřil obžalované K.V.. Tohoto jednání se obžalovaný dopustil úmyslně ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) tr. zákona formou tzv. přímého úmyslu.

Dále sou vzal za prokázané, že obžalovaný M.D. se dopustil jednání spočívajícího v tom, že v přesně nezjištěnou dobu dne 28.5.2005 ve Zlíně v souvislosti s vrácením střelné zbraně od obžalované K.V., se dověděl od této obžalované o spáchání trestného činu vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona na poškozeném P.V. a tuto skutečnost bez odkladu neoznámil státnímu zástupci ani policejnímu orgánu. Tímto svým jednáním obžalovaný M.D. se dopustil trestného činu neoznámení trestného činu podle § 168 odst. 1 tr. zákona, jehož skutkovou podstatu naplnil po objektivní i subjektivní stránce. Obžalovaný M.D. se dozvěděl od obžalované K.V. o tom, že spáchala trestný čin vraždy na svém manželovi a tento trestný čin neoznámil bez odkladu státnímu zástupci či policejnímu orgánu. Rovněž tohoto jednání se obžalovaný M.D. dopustil formou tzv. přímého úmyslu dle ustanovení § 4 písm. a) tr. zákona.

Při stanovení druhu a výše trestu vyšel soud z hledisek pro ukládání trestu uvedených v § 23 odst. 1 tr. zákona, § 31 odst. 1 tr. zákona a § 40 odst. 1, 4 písm. b) tr. zákona.

Obžalovaná K.V. se dopustila závažné trestné činnosti, což vyplývá ze skutečnosti, že výše uvedeným způsobem usmrtila svého manžela poškozeného P.V.. Tato společenská nebezpečnost jednání obžalované je zvyšována dále zjištěním, že se dopustila uvedené trestné činnosti promyšleným způsobem po předchozí přípravě, že se snažila zabránit odhalení své trestné činnosti. Soud zhodnotil v případě obžalované jako přitěžující okolnost skutečnost, že se dopustila více trestných činů. Na straně druhé však soud zhodnotil jako polehčující okolnost skutečnost, že se obžalovaná k trestné činnosti částečně doznala a že před spácháním trestné činnosti žila řádným životem, neboť obžalovaná doposud nebyla soudně trestána a nebyly k její osobě zjištěny negativní poznatky. Soud zhodnotil jako polehčující okolnost rovněž skutečnost, že se obžalovaná dopustila uvedené trestné činnosti pod vlivem tíživých osobních a rodinných poměrů, které si sama nezpůsobila, neboť motivem trestné činnosti obžalované bylo permanentní domácí násilí vůči obžalované a jejím dcerám ze strany poškozeného P.V.. Dle zjištění soudu právě tato skutečnost byla hlavním motivem jednání obžalované, která se v důsledku psychického a fyzického násilí poškozeného P.V. nacházela v bezvýchodné životní situaci, kterou se obžalovaná rozhodla řešit zcela nepřiměřeným způsobem, to jest vraždou svého manžela, což je samozřejmě nepřijatelné. Obžalovaná K.V. byla ohrožena uložením trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby od 10ti do 15ti let. Vzhledem ke konstatovaným tíživým osobním a rodinným poměrům obžalované má soud za to, že by použití uvedené trestní sazby odnětí svobody bylo pro obžalovanou nepřiměřeně přísné, přičemž dle názoru soudu lze účelu trestu u obžalované dosáhnout i trestem kratšího trvání, neboť podle závěrů psychologické části komplexního znaleckého posudku možnosti resocializace obžalované jsou příznivé až nadějně a pohybují se mezi první až druhým stupněm resocializační škály. Proto soud uložil obžalované K.V. úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody za použití § 40 odst. 1,

odst. 4 písm. b) tr. zákona pod dolní hranicí trestní sazby stanovené zákonem, to jest trest odnětí svobody v délce 8 let. Tento trest je ze zákona nepodmíněný. Soud zařadil obžalovanou K. V. pro výkon trestu odnětí svobody v souladu s ustanovením § 39a odst. 3 tr. zákona do věznice s ostrahou a nikoliv do věznice se zvýšenou ostrahou dle ustanovení § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona, neboť z konstatovaných důvodů soud má za to, že náprava obžalované v mírnějším typu věznice bude lépe zaručena vzhledem ke stupni a povaze narušení obžalované.

Obžalovaná H.K. v minulosti nebyla soudně trestána a v místě bydliště k této nebyly zjištěny negativní poznatky. Soud zhodnotil jako polehčující okolnost u této obžalované její dosavadní beztrestnost, přičemž jako přitěžující okolnost soud zhodnotil skutečnost, že se dopustila více trestných činů. Soud při ukládání trestu této obžalované přihlédl i k motivu trestné činnosti této obžalované, která byla svědkem negativní rodinné situace obžalované K.V.. Za této situace soud dospěl k závěru, že u obžalované H.K., která byla ohrožena uložením trestu v rámci trestní sazby do tří let odnětí svobody, byly splněny podmínky pro uložení trestu v polovině trestní sazby. Proto soud uložil obžalované úhrnný trest odnětí svobody v délce 18ti měsíců, který jí byl podmíněně odložen na přiměřenou zkušební dobu, to jest dobu 2 roků. Dle názoru soudu tento trest u obžalované splní svůj výchovný účel tak, aby se již v budoucnu obdobné trestné činnosti nedopustila.

Obžalovaný K.K. byl v minulosti jedenkrát soudně trestán, a to trestním příkazem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 13.3.2001, č.j. 4 T 116/2000-24, pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a)b) tr. zákona k trestu obecně prospěšných prací v trvání 100 hodin. Usnesením Okresního soudu ve Zlíně ze dne 6.10.2003, č.j. 4 T 116/200-74, bylo rozhodnuto o přeměně uloženého trestu obecně prospěšných prací v nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 50ti dnů, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen do věznice s dozorem. K tomuto odsouzení obžalovaného K.K. soud přihlédl jako k přitěžující okolnosti podle § 34 písm. j) tr. zákona. Obžalovaný K.K. v místě bydliště není blíže hodnocen. Rovněž u obžalovaného K.K. soud při ukládání trestu vzal v úvahu motiv jednání tohoto obžalovaného, který byl svědkem tíživé osobní situace obžalované K.V.. Obžalovaný K.K. byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby do tří let. Soud vzal při ukládání trestu obžalovanému v úvahu skutečnost, že tento se k trestné činnosti zcela doznal, což soud zhodnotil jako polehčující okolnost. Vzhledem k tomuto doznání a dále k pohnutce jednání obžalovaného soud dospěl k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro uložení trestu odnětí svobody kolem poloviny zákonné trestní sazby, a proto soud uložil obžalovanému trest odnětí svobody v délce 20ti měsíců. Z uvedených důvodů soud rovněž rozhodl o podmíněném odložení výkonu tohoto trestu obžalovanému na delší zkušební dobu, to jest na dobu tří roků.

Obžalovaný S.Č. byl v minulosti šestkrát soudně trestán v letech 1980-2003 pro trestnou činnost různorodého méně závažného charakteru, naposledy dne 6.11.2003 Okresním soudem ve Zlíně pod sp. zn. 4 T 141/2003 pro pokus trestného činu krádeže podle § 8/1 tr. zákona k § 247 odst. 1 písm. e) tr. zákona k trestu obecně prospěšných prací v délce 300 hodin. Soud k tomuto odsouzení při ukládání trestu nepřihlédl jako k přitěžující okolnosti podle § 34 písm. j) tr. zákona vzhledem k fikci neodsouzení. Rovněž obžalovaný J.Ch. byl v minulosti vícekrát soudně trestán, a to v letech 1968-2003, pro různorodou trestnou činnost, a to celkem ve 14ti případech, naposledy rozsudkem Okresního soudu ve Zlíně ze dne 31.3.2003, sp. zn. 2 T 43/202, pro trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1,2 tr. zákona a trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zákona dílem dokonaný a dílem nedokonaný podle § 8 odst. 1 tr. zákona k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 10ti měsíců se zařazením pro výkon trestu odnětí svobody do věznice s ostrahou. K tomuto odsouzení soud přihlédl při ukládání trestu jako k přitěžující okolnosti podle § 34 písm. j) tr. zákona. V případě

obžalovaných S.Č. a J. Ch. k jejich osobám nebylo v místě bydliště zjištěno konkrétních poznatků, když oba tito obžalovaní jsou bezdomovci. Obžalovaní S.Č. a J.Ch. byli ohroženi uložením trestu odnětí svobody v rámci trestní sazby do tří let. Vzhledem k menší intenzitě jednání těchto obžalovaných a nižšímu stupni společenské nebezpečnosti jejich jednání soud dospěl k závěru, že u obou těchto obžalovaných byly splněny zákonné podmínky pro uložení trestu odnětí svobody v polovině trestní sazby, to jest v délce 18ti měsíců, jejichž výkon byl obžalovaným podmíněně odložen na přiměřenou delší zkušební dobu, to jest dobu tří roků.

Obžalovaný M.D. v minulosti nebyl soudně trestán, v místě bydliště není blíže hodnocen. Soud zhodnotil jako polehčující okolnost dosavadní řádný život obžalovaného před spácháním trestné činnosti, jako přitěžující okolnost soud zhodnotil skutečnost, že se obžalovaný dopustil více trestných činů. Obžalovaný M.D. byl ohrožen uložením trestu odnětí svobody v rámci zákonné trestní sazby do tří let. Vzhledem k dosavadní beztrestnosti obžalovaného M.D. a vzhledem k motivu jeho jednání, kdy obžalovaný byl rovněž svědkem tíživých osobních a rodinných poměrů obžalované K.V., soud dospěl k závěru, že byly splněny zákonné podmínky pro uložení trestu obžalovanému v polovině trestní sazby. Proto soud uložil obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody v délce 18ti měsíců, jehož výkon byl obžalovanému podmíněně odložen na delší zkušební dobu, to jest dobu tří roků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba, oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo, že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr. ř.).

Odvolání musí být v zákonné lhůtě případně v další lhůtě určené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení které mu předcházelo vytýkány. Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či nespěch obžalovaného. (§ 249/ 1,2 tr. ř.)

Odvolacím soudem bude odmítnuto odvolání, které nesplňuje náležitosti obsahu odvolání. (§ 253 odst. 3 tr. ř.)

Krajský soud v Brně
dne 5.5.2006

JUDr. Miroslav Novák, v.r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Beranová